

Tavuk Bacaklı Ev'in Çok Satan Yazarı

SOPHIE ANDERSON

Ayıyla Konuşan Kız

Resimleyen: Kathrin Honesta

GENÇ
T
TIMAS

SOPHIE ANDERSON

Ayıyla Konuşan Kız

ANATOLY'NİN KAR
ORMANI HARİTASI

İZMİR DENİZİ

DOĞUDAKİ
KÖY

İHLAMUR
AĞACI

SMEY'İN
MAĞARASI

KIZGIN VOLKAN

PRENSES NASTASYA'NIN
SON OKU

YEŞİL
KÖY

BALIKÇI
KULÜBESİ

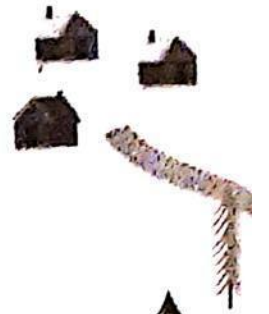
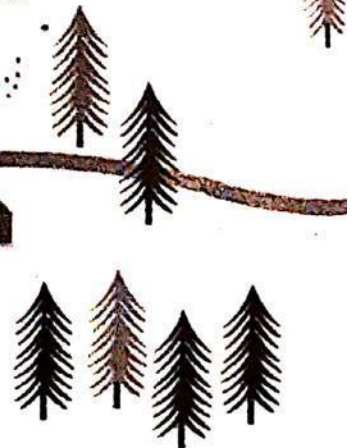
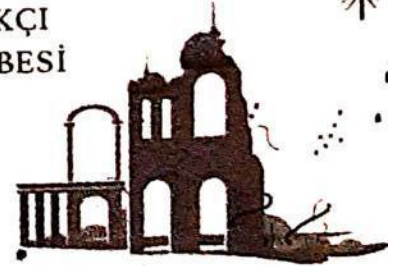
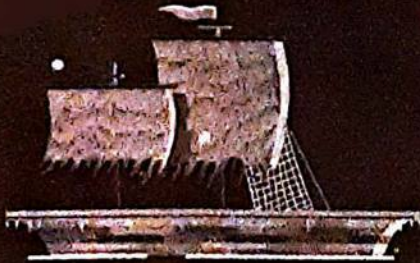
AYI
MAĞARASI

HARABE ŞATO

MAVİ DAĞ

DONMUŞ
GEMİ

KUZEYDEKİ
KÖY

YANKA'NİN KÖYÜ

Eşim Nick ve en küçük yavrumuz Eartha'ya.
Ormanda elimden tuttuğunuz için.

GİRİŞ

Beni büyüten ayıyı hiç unutmuyorum. Yüzümü onun sıcacık karnına gömdüğümü. Beni buz gibi kardan koruyan yumuşak kocaman kollarını. Sessiz kış boyunca horlamalarının gürültüsünü ve hem böğürtlen hem çamfistığı kokan, havada buhar oluşturan nefesini.

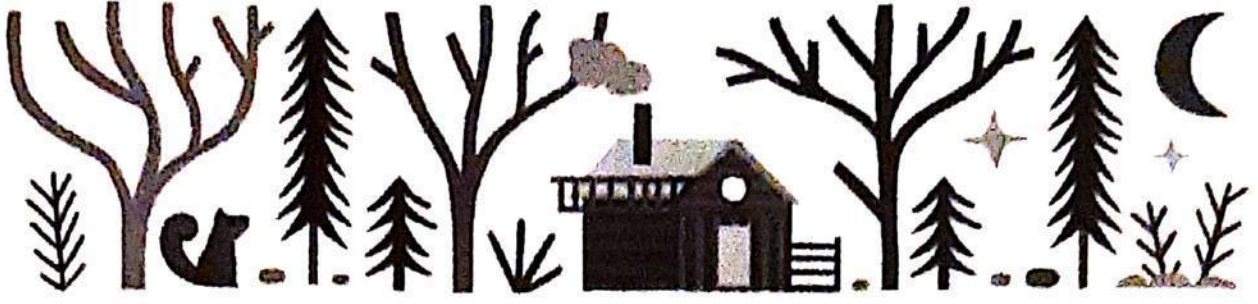
Üvey annem, yani Mamuşka, beni ayı mağarasının dışında bulduğunda iki yaşında olduğumu söylüyor. Karda çırılçıplak duruyormuşum ama yanaklarım kızarmış ve yüzümde kocaman bir gülümseme varmış. Doğrudan ona gitmişim, kollarımı havaya kaldırıp hafifçe bağırmışım. Mamuşka beni kucağına almış ve ben de başımı omzuna yaslamışım, bacaklarımı beline dolamışım ve hemencecik uykuya dalmışım. Mamuşka o anda kaderimizin birlikte yazıldığını an-

lamış. Ama nereden geldiğimi bilmiyorsam, nereye ait olduğumu nasıl bilebilirim ki?

Mamuşka, benim kim olduğuma ya da ebeveynlerime dair bir ipucu bulabilmek için mağarayı aramış ama içeride sadece kış uykusunda olan yaşlı bir dişi ayı varmış. Onu rahatsız etmek istemeyen Mamuşka gizlice oradan çıkmış ve beni Kar Ormanı'nın ucundaki evine taşımış.

Mamuşka'yla yaşamayı seviyorum. O benim sahip olmayı dileyebileceğim en iyi anne ama ben sık sık ayıyı düşünüyorum. Beni hatırlıyor mudur acaba, diye merak ediyorum. Belki de beni özlemiş bile olabilir. O ayıyı en az gerçek ebeveynlerimi merak ettiğim kadar çok merak ediyorum. Beni ormanda kaybetmiş ya da bırakmış olan ebeveynlerimi.

Günün birinde geçmişimin hikâyesini öğrenmek istiyorum. İstenmeyen ve terk edilmiş bir bebek olmaktan daha büyülü bir şeyler çıkacağını umuyorum. Bu hikâye umarım kim olduğumu ve neden farklı olduğumu, sırları fısıldayan ağaçları neden duyduğumu ve neden her zaman orman beni içine çekiyormuş gibi hissettiğimi açıklayan, mucizelerle dolu bir hikâyedir.

BİRİNCİ BÖLÜM

AYI YANKA

Bana Ayı Yanka diyorlar. Beni buldukları yerden dolayı değil; bu hikâyeyi sadece birkaç kişi biliyor. Bana Ayı Yanka diyorlar çünkü ben çok büyük ve güçlüyüm.

On iki yaşındaki diğer kızlardan ve yetişkinlerin de çoğundan daha uzunum. Ayrıca herkesten daha güçlüyüm. Buz kırıcılardan, odun kesicilerden ve hatta Kar Ormanı'nın derinlerine dalacak kadar cesur olan birkaç avcı toplayıcıdan bile daha güçlü.

Burada, ormanın kuzey ucunda yaklaşık yüz kişi yaşıyor. Ve şimdi hepsi yarınki festivale hazırlanmak için meydana doluşmuş.

Karlar ışıldıyor ve havada bir heyecan dalgası var. Köy, altı aydan fazladır kışın dondurucu soğuğu altın-

daydı. Ama yarın, Büyük Erime'nin başlangıcı. Donmuş Büyük Nehir çözülecek ve Kar Ormanı üzerindeki beyaz örtüden kurtulacak. Ben de yeni yeşermiş ağaçların altında dolaşabileceğim. Ama çok uzaklara gitmem, gidersem Mamuşka endişelenir. Sadece sallanan söğütlerin ve gevezelik eden çamların altında durma düşüncesi bile yanaklarımı mutlulukla titretiyor.

Ben meydanda yürürken insanlar benden yardım istiyor. Festival gösterisi için sahne kuran marangozlar için ahşap kirişleri tutmak üzere duraksıyorum. Tırmanma yarışması için donmuş toprağa direkler çakmaya yardım ediyorum. Ayrıca buz kalesi için buz bloklarıyla dolu gıcırdayan kızakları donmuş nehirten çekiyorum. Buz kalesi şimdiden belediye binasının boyuna ulaşmış durumda ama çocuklar hâlâ parıltıyan duvarlarına tırmanıp onu daha da yükseltiyorlar.

En sonunda, en iyi arkadaşım Sasha'nın festival ateşi için odun istiflediği meydanın ortasına ulaşıyorum.

"Selam, Sasha." Gülümseyip el sallıyorum.

"Selam, Yanka." Sasha da kocaman kürklü şapkasının altından bana gülümsüyor. Onu bir ısırgan otu arazisinden kurtardığımdan beri birbirimizin en iyi arkadaşız. O zamanlar ben üç yaşındaydım, o da

beş. Acıyan yerlerini labada yapraklarıyla ovdu ve sonra da benimle bir ağaca tırmanmasını teklif ettim. Marnuşka, ilk kez o zaman konuştuğumu söylüyor.

Sasha, tıpkı bir balıkçıl kuşu gibi uzun boylu ve onun upuzun bacakları var. Bu kışa kadar aynı boydaydık ama hiç beklenmedik bir anda aniden uzamamla onun kafasının tepesini görebilecek boya geldim. Bu kadar uzayabileceğimi asla hayal edemezdim ve buna alışabilecek miyim, hiç bilmiyorum.

“Bunu birlikte taşıyalım mı?” Sasha, kesilmiş uzun bir ağacı bir ucundan kaldırıyor.

“Ben halledebilirim.” Kütüğü omzuma alınca ayaklarım kara batıyor. Sasha daha küçük başka bir kütük alıyor ve şenlik ateşi yığınınına doğru yan yana yürüyoruz.

Sasha'nın en küçük kuzeni Vanya, kolları ince dallarla dolu halde koşturuyor. Gözlerini kocaman açarak bana bakıyor. “Bir ayı kadar güçlüsün, Yanka.”

Kütüğü şenlik ateşi yığınınına bırakıp gülümsüyorum. Gücümün bir ayıyla karşılaştırılması beni rahatsız etmiyor. Gerçekten. Ama bana ne kadar farklı olduğumu hatırlatıyor, sadece cüsse ve güç olarak değil.

Köydeki diğer herkes burada doğmuş, anne babaları ve büyükanne büyükbabaları da öyle. Büyük

büyükbabalarından kalma kürklü kabanlar giyiyor ve büyük büyükannelerinin ördüğü battaniyelerin altında uyuyorlar. Ama ben nerede doğduğumu, gerçek ebeveynlerimin kimler olduğunu ya da ayı mağarasına nasıl gittiğimi bilmiyorum. Bu bilinmezlik hissi, içimde sanki her yıl biraz daha büyüyen bir boşluk gibi.

Omzuma başka bir kütük atıp bu karamsar düşünceleri zihnimden uzaklaştırıyorum. Çok geçmeden şenlik ateşi için yığılan odunlar benim boyuma ulaşacaklar ve yarın yanacak ateşin sıcaklığını hayal ederken gülümsüyorum.

Sasha, buz kulesinden aşağı inmiş bir grup çocukla gülüşüyor. Şapkası ellerinde ve yumuşacık saçları her yöne doğru çıkışıyor. Gruptaki herkesi tanıyorum. Köyde sadece yirmi kadar çocuk var ve hepimiz aynı okula gidiyoruz, hep de aynı okula gittik, bu yüzden onların yanında kendimi garip hissetmemem gerekiyor. Ama yanlarına ilerlerken tökezliyorum ve sonra da gergince gülümsüyorum. Kimse fark etmiş gibi durmuyor. Belki de yarın için plan yapmakla meşgul oldukları içindir. Ya da belki benim kafam hepsininkinden çok yukarıda olduğu için. Kamburlaşmış dizlerimi kırmaya çalışıyorum ama yine de bu gruba uyum

sağlayamıyorum. Kendimi çalıkuşu yuvasındaki bir gugukkuşu gibi hissediyorum.

Soluk gri renkteki gökyüzü kararıyor ve soğuk hava insanın tenini ısıtıyor. Kışın sonu gelmiş olabilir ama ilkbaharın sıcaklığı hâlâ çok uzaklarda. Buralar her zaman böyle olur. Güneşte eriyen karlar alacakaranlıkta yeniden donar, bu yüzden geceleri hep buz gibi olur.

Bir şakrak kuşu kanatlarını çırparak yanımdan geçiyor, o kadar yakından ki tüyleri yanağıma sürtünüyor. Yukarıya ve uzağa, ormana doğru uçuyor. Buradan bakınca sadece birkaç cılız ağacın tepesini görebiliyorum ama bu ağaçlar kalbimi çeken, kalın ipler gibi hissettiriyorlar. Diğerlerinden uzaklaştığımı fark edene kadar, kendimi köyün tepesinin zirvesinde buluyorum.

Sasha beni yakalıyor ve yanıma gelirken koluma vuruyor.

“Bu ne içindi şimdi?” Ben de olabildiğince nazikçe ona vuruyorum ama o yine de geriye doğru sendeliyor.

“Önden başlamaya çalışıyordum.” Sasha ayakkabısına takılan bıçakları çıkarıp onları birer buz patenine dönüştürüyor. “Benim evime kadar yarışalım mı?”

“Olur!” Önce kalbim çarpıyor, sonra da neden paten botları giyemediğimi hatırlayınca kalbime bir ağrı giriyor. Bu kış üç çift bot ayaklarıma küçük gelmeye başladı ve daha fazlasını da yaptıramam. Bu yıl ne kadar hızlı büyüdüğümü düşünmek beni korkutuyor: geceleri bacaklarıma ağırlar giren diğer yıllardan çok daha hızlı. Ellerimle beceriksizce ceplerimi karıştırıp içimi çekiyorum. “Bıçaklarımı unuttum.”

“Yine mi?” Sasha inliyor.

“Bensiz kayarsan alınmam.” Tepenin zirvesinde duruyorum. Buradaki yolda bir buz tabakası var ve önce Sasha’nın evine, sonra da Mamuşka’yla bizim evimizin kapısına kadar uzanıyor. Sasha’nın, uçan bir kırlangıç kadar zarif bir şekilde buzda süzölmeyi sevdiğini biliyorum. Ama bıçaklarını botlarına takmıyor.

“O zaman ormandan gidelim.” Küçükken tırmandığımız yaşlı ve budaklı karaağaca zıplıyor. Ağacın arka tarafında, diğer ağaçların etrafından kıvrılarak evlerimizin bahçesine çıkan bir patika var. Ben her zaman o yoldan gitmeyi tercih ederim ve Sasha da bunu biliyor. İçime bir sıcaklık doluyor. Sasha gerçekten çok iyi bir arkadaş.

Kar Ormanı’na adım atmak, sanki başka bir dünyaya adım atmak gibi. Uzun, upuzun ağaçlar kendimi

küçücük hissetmeme neden oluyor. Zihnim karınca-
lanıyor ve duyularım açılıyor. Ormandayken bazen
geçmişimin hikâyesine kendimi o kadar yakın his-
sediyorum ki neredeyse onu rüzgârda duyacak gibi
oluyorum.

“Festival için mi heyecanlısın?” diye soruyor Sasha,
gözleri parlarken.

Festivalle ilgili sevdiğim tüm şeyleri düşünürken
başımı sallıyorum: oyunlar, müzik, gösteriler, Sasha
ile yeni donmuş buzlu kızak tepesinde yaptığımız
yarışlar ve ateş labirentinden Mamuşka’ya doğru
koşma...

Ateş labirentinde gerçek ateş yok. Sahnenin üzeri-
ne, alevler gibi gözükmesi için kesilip boyanmış de-
vasa ipek çarşaf lar asılıyor. Gecenin sonunda herkes
içlerinden geçiyor, çarşaf lar dolandıklarında ya da
yollarını kaybettiklerinde gülüyor ve yüzleri ışı l ışı l
parlayarak çıkıyor.

Üç ya da dört yaşlarında ateş labirentinden ilk kez
geçtiğimde korkmuştum, bu yüzden Mamuşka diğer
uçta durup bana seslenmişti. Artık korkmuyorum ama
o yine de ben labirentte koşarken diğer uçta bekliyor.

“Kuşatma oyunu için sabırsızlanıyorum.”
Sasha’nın gözleri parlıyor. “Bu yıl buz kalesini ne
kadar yükselttiklerini gördün mü?”

“Belediye binasından daha yüksek,” diye mırıl-
danıyorum, dikkatim ormandan gelen seslerden
dolayı dağılırken. Bir dalın altına eğiliyorum ve
kar, ensemdeki tüylerin ürpermesine neden oluyor.

Ormanın kendi ruh halleri var ve şu anda kar-
lar eriyip damlarken, kuşlar uçuşurken, hayvanlar
ağaçlara tırmanırken ve karların altındaki oyuk-
larda koştururken, orman huzursuz halde.

Sasha oyunlardan bahsetmeye devam ediyor ama ben ona odaklanamıyorum. Endişeleniyorum, sanki orman bana bir şeyler söylemek istiyormuş gibi hissediyorum.

“Yanka?”

“Pardon. Efendim?”

“Yine ağaçları mı dinliyordun?” Sasha gülümsüyor.
“Sana hâlâ kim olduğunu söylemediler mi?”

Yanaklarım kızarıyor. Sasha ile her zaman birbirimize her şeyi anlatırız. Şimdi ve bazı zamanlarda, keşke benim hakkımda bu kadar çok şey bilmeseydi, diye düşünüyorum; ormanda bir şeyler duyduğum ve geçmişimi ne kadar çok merak ettiğim gibi şeyler.

“Yarın uğrayıp seni alayım mı?” diye soruyor, Sasha.

“Şifalı ilaçlarını meydana taşıyıp tezgâhını kurması için Mamuşka’ya yardım edeceğim. Sabahın ilk ışıklarıyla evden çıkacağız.”

“Gelip yardım edebilirim ben de.”

“Zahmet etme.”

“Ama gelmek istiyorum. Annemler kızakla büyükanne ve büyükbabamı almaya gidecekler, bu

yüzden sabah zaten yalnız olacağım." Sasha koşarak evinin bahçesine giriyor. "Yarın görüşürüz."

Ben de bizim bahçemize yürüyorum ve birkaç dakika daha ormana yakın olabilmek için kenardaki çamların altında biraz oyalanıyorum.

Bizim bahçemiz de tıpkı Sasha'nın evinin bahçesi gibi doğrudan ormana açılıyor, ormanla arasında ne bir çit ne de bir kapı var. Şu anda karla kaplı halde dümdüz görünüyor ama Büyük Erime'den sonra toprağı eşeleyip tohumlar ekeceğiz. Uzun yaz günleri geldiğinde her yer rengârenk olacak; meyveler, çiçekler ve yüzlerce bitki, arılar ve kelebeklerle dans edecek.

Mamuşka, bitkiler sayesinde geçiniyor. Onları topluyor, kurutuyor, öğütüyor ve onlardan şifalı ilaçlar yapıyor. Kendimi ne zaman kötü hissetsem, beni iyileştirecek bir ilacı ya da çayı olur. Bu kış, çok hızlı büyümekten dolayı ağrıyan ayaklarımdan yakındığım zaman bana özel bir merhem bile hazırladı.

İnsanlar, Mamuşka'nın her şeyi iyileştirebileceğini söylüyor, çünkü onun içinde Kar Ormanı'nın bilgeliği varmış, isterse güneş batarken kan rengine bürünen gökyüzünü bile iyileştirebilirmiş. Mamuşka da ormanı hissedebiliyor, aynı anda hem şiddetli hem de nazik şekilde. Elleri pürüzsüz ama sert, taze bir ağaç kabuğu

gibi. Saçları koyu renkli, çamların arasındaki gölgeler gibi. Ayrıca ıhlamur çiçekleri gibi tatlı kokuyor.

Mamuşka daha gençken ormanın derinliklerine yürür, şifalı ilaçları için yabani bitkiler ve meyveler toplarmış. Ayı mağarasında beni de işte öyle bulmuş. Ama bu günlerde köyde kalıyor ve ihtiyaç duyduğu her şeyi bahçesinde yetiştiriyor.

Diğer tüm köylüler gibi o da ormanın tehlikeli olduğunu ve en önemli işinin beni korumak olduğunu söylüyor. Keşke birazcık daha ileriye gitmeme izin verseydi ama kaybolabileceğimi, soğuktan donabileceğimi ya da ağaçların arasında sinsice bekleyen yırtıcıların saldırısına uğrayabileceğimi söylüyor.

Karlı bir ağaç dalındaki bir pembelik gözüme çarpıyor. Başka bir tombul, yusuvarlak şakrak kuşu. Ona bakıp gülümsüyor, elimi cebime götürüyor ve her zaman kuşlar için yanımda taşıdığım ayçekirdeklerinden biraz çıkarıyorum. Avucumda çekirdeklerle elimi kaldırıp sabitçe tutuyorum ve hafif ve kederli bir şekilde ıslık çalıyorum. Şakrak kuşu başını kaldırıp yavaş yavaş daldan aşağı iniyor. Sonra da daldan sıçrayıp elime konuyor.

“Yanka!”

Nefesim tıkanıyor. Şakrak kuşunun adımı söylediğine eminim.

“Yanka!” diye sesleniyor kuş yeniden. “Ayı Yanka! Ormana geri dön!”

Ağzım açık halde şakrak kuşuna bakıyorum. Söylediklerini kuş cıvıltısı olarak duydum ama zihnimde anlam kazandılar. Şakrak kuşunun başka bir şeyler daha söylemesini dileyerek iyice eğiliyorum.

Ancak minik bir çift pati, ren geyiği kürkünden kabanımın sırtına doğru tırmanıyor ve evcil gelincimiz Fare Kapanı, omzuma fırlayıp doğrudan minik kuşun üzerine atlıyor.

Şakrak kuşu tam vaktinde kanat çırpıyor ve Fare Kapanı elimin içine zıplayıp ay çekirdeklerini kara saçıyor. Bileğime dolanıyor ve dudaklarını yalarken masumca bana bakıyor.

Ona bakarak kaşlarımı çatıp başımı sallıyorum. “Keşke beslediğim kuşları avlamasan. Evde senin için yeterince fare yok mu?”

Fare Kapanı silkeleniyor, tüylerini kabartıyor, yere atlıyor ve karda bakır rengi bir iz bırakarak bahçeye doğru koşturuyor. Fare Kapanı’nın kürkü diğer gelincikler gibi kışın beyaza dönmüyor çünkü o bizim şöminemizin dibinde yaşıyor.

Mamuşka mutfak penceresini tıklatıyor. “*Sbiten?*” Elinde en sevdiğim sarı kupamı tutarken kelimeyi dudaklarından okuyorum. Gülümseyip başımı sallıyorum ve sıcak ballı içeceği düşününce içim ısınıyor.

Şakrak kuşunun uçtuğu yöne doğru bakıyorum ama gitmiş. Kendime, onu anladığımı hayal ettiğimi söylüyorum ama kalbim bunun böyle olmadığını biliyor. Ağaçların tepeleri fısıldıyor ve eriyen karlar sırları damlatıyor. Ormanın beni kendine çektiğini hissediyorum, hem de hiç olmadığı kadar güçlü şekilde. Ağaçların arasındaki karanlığın derinlerinde bir yerde, geçmişe dair gerçekler saklanıyor.

Kalbim çarpıyor ve ayak parmaklarım kasılıyor. Botlarımı yere vurarak üzerlerindeki karları atıyorum ve kabanımı silkeliyorum ama bacaklarımdaki huzursuz hisleri uzaklaştıramıyorum. Ön kapı arkamda sertçe kapanırken, uzaklarda bir yerden şakrak kuşunu bir kez daha duyuyorum.

“Ayı Yanka! Ormana geri dön! Sen oraya aitsin!”

İKİNCİ BÖLÜM ANATOLY

A natoly, gece vakti sakalları buz tutmuş halde ve ay ışığında parlayan gözleriyle geliyor. Buzla kaplı pencereden onu izlerken içim heyecanla doluyor. Kızak köpeklerini çözüp besliyor, her birini dikkatlice fırçalıyor, patilerini kontrol ediyor ve isimlerini fısıldıyor: Nessa, Bayan, Pyotr ve Zoya. En sonunda onları kulübeye sokup eve giriyor.

Geyik derileri ve kürkleri içinde bir ayı kadar kocaman görüldüğü için kapıdan geçerken başını eğiyor ama üzerindikileri çıkarıp yıpranmış *rubakha* gömleğiyle ateşin yanına oturunca hatırladığımdan daha zayıf ve yaşlı görünüyor. Gümüş rengi gözlerinin etrafında daha derin kırışıklıklar var ve yanaklarındaki yanık izleri yüzünden eşit biçimde uzamayan orantısız sakalında daha fazla kır var. Ancak gülümsemesi hâlâ

aynı. Güllümserken gözlerini yere indiriyor ve yanakları bir şakrak kuşunun karnı gibi pembeleşiyor.

Anatoly'nin son gelişinin üzerinden iki ay geçti ve sanki sonsuzmuş gibi gelse de o kadar uzun süre olmadı. Bazen gelişleri arasında yarım yıl ya da daha fazla süre oluyor, bazense sadece birkaç hafta. Daha düzenli gelmesini dilerdim. Burada değilken onu çok özlüyorum ve ne zaman geleceğini merak edip duruyorum.

Anatoly ormanda tek başına yaşıyor ve hayatta kalmak için avlanıyor, balık tutuyor ve hayvanları yakalıyor. Bundan on yıl önce, bir gün Mamuşka'nın kapısında belirip yanıkları için bir merhem isteyene kadar kimsenin onun varlığından haberi bile yoktu. Bunlar yıllar önceki bir orman yangınından kalma eski yaralardı ama geceleri hâlâ acıdığını ve kaşındığını söylemişti.

O zamandan beri, Anatoly yılda en az bir kez ve çoğu zaman daha fazla kez ziyarete geliyor. Zaman zaman gece yatıya kalıyor, şöminemizin yanında uyuyor ve köylüler onun Mamuşka'nın sevgilisi olduğunu söyleyerek onunla alay ediyorlar. Mamuşka sadece gü-lüyor ve tüm zamanını ormanda saklanarak geçiren bir sevgilisi olamayacağını söylüyor. Ama Anatoly geldiği

zamanlarda Mamuşka daha çok gülüyor ve gözleri daha çok parlıyor.

“Seni en son gördüğümüzden beri hiçbir şey yememiş gibi duruyorsun.” Mamuşka, Anatoly’ye limonlu çay dolduruyor ve bir sepet *pryanik* –dışı kar gibi beyaz, yumuşak ve baharatlı kurabiyeler– uzatıyor.

Mamuşka ufak tefek biri –hem Anatoly’nin hem de benim yarımız kadar– ama çok fazla yer kaplıyor. Güçlü ve durdurulamaz halde oradan oraya koşturuyor ve odayı güvercinlerin uçuşu gibi hareket ve yaşamla dolduruyor.

Anatoly çayını yudumlayıp *pryanik*’ten bir ısırık alınca yüzüne renk geliyor. “İyi yiyorum ama son aylarda Kuzeyin Derinlikleri’nde ydım ve soğuk beni zayıflattı.”

“Ne buldun?” diye soruyorum, anlatacağı hikâyenin umuduyla ürpererek. Anatoly ne zaman Kar Ormanı’ndan gelse mutlaka anlatacak bir hikâyesi olur.

Küçükken, ister ay ışığının aydınlattığı karlarda avlanan kurt sürüleri, ister volkanlardan sıçrayan ateş ejderhaları hakkında olsun, Anatoly’nin tüm masallarına inanırdım. Hikâyeleri tıpkı benim gibi ormandan geldikleri için, geçmişime dair ipuçları içeriyormuş gibi gelirdi.

Artık Anatoly'nin hikâyelerinin sadece birer hikâyeye olduklarını biliyorum. Mamuşka bana bunu yeterince çok kez söyledi. Ama hâlâ onlara inanmaktan hoşlanıyorum, onları anlattıkları anlarda ve bazen sonrasında, gecenin ilerleyen vakitlerinde pencerenin dışındaki dallar gümüş gibi parladığında ve ormanın hangi sırları sakladığını düşünmekten uyuyamadığım zamanlarda.

Anatoly utangaç şekilde gülümsüyor, ellerini cebine daldırıp haritasını çıkarıyor. Paçavra haldeki eski kâğıt parçasını aramızdaki alçak masaya açıyor ve ben de yeni bir işaret arıyorum. Hikâyenin nerede başladığını gösterecek şekilde, mürekkepten ağaçların arasında bir yerlerde her zaman yeni bir işaret olur.

“İşte köy burası.” Anatoly, haritanın güney ucundaki köyün düzgün çizimini işaret ediyor. “Senin evin de burada.” Parmağı Mamuşkayla bizim evimize kayıyor, bir karenin içine iki küçük kalp çizerek işaretlediği yere.

Çok fazla gördüğüm için artık ezberden çizebilecek olsam bile, Anatoly her zaman haritasındaki her şeklin adını söyler. Ama bunu umursamıyorum. Ateşin çıtırtısına karışan nazik sesinin gürlemesini dinlemeyi

ve nasırlı parmaklarının kalemle çizilmiş ormanda ilerlemesini izlemeyi seviyorum.

Bu ayrıca yeni işareti kendi başıma bulmam için de bana bir şans veriyor. İşaret, büyük bir şekil olabilir: bir zamanlar insan olan bir ayının hikâyesiyle ortaya çıkan harabe şato gibi. Ya da küçük bir şekil olabilir: yalnız haldeki bir bebeğin bir kurt sürüsüne nasıl karşı geldiğiyle ilgili bir hikâyeyi başlatan, bir açıklığın içine gizlenmiş bir pençe gibi. Anatoly o hikâyeyi bana çok küçükken anlatmıştı ve bana verdiği kurt pençesini hâlâ yastığımın altında saklıyorum. Bazen parmağımınla ona dokunmak kendimi cesur hissetmemi sağlıyor. Ancak diğer zamanlarda, başparmağım kadar uzun olan kalın ve koyu renkli pençenin görüntüsü battaniyelerime sıkıca sarınmama neden oluyor.

Bakışlarımı haritanın üzerinde, ormanın içinden kuzeye giden, dar ve dolambaçlı bir patikada gezdiriyorum. Ağaçların arasında hayvanlar gizli: kurtlar ve porsuklar, sıçanlar ve ayılar, yılanlar ve sincaplar... Anatoly'nin beş kulübesinden ilkinin geçtikten sonra patika kayboluyor, ben de onun yerine buz kütleleri ve sıçrayan balıklarla bezeli dalgalı yüzeyiyle Gümüş Dere'yi takip ediyorum.

“Yaga evi yeniden hareket etmiş.” Bir çam çalılığı-
nın içine tünemiş bir tavuk bacaklı ev çizimini işaret
ediyorum.

“Kış bu sene çetin geçti.” Anatoly usulca başını sal-
lıyor. “Ev o kadar üşüdü ki dizleri parçalandı. Gecenin
köründe ayağa kalktığında bacaklarının çıtırdamaları
bir fırtına gibiydi. On beş kilometre öteden duydum.
Güneye doğru koştu, ısınana ve bu şirin çalılığa tü-
neyene kadar ayaklarıyla nehir kıyısını dövdü. Yaşa-
yanlara bu kadar yakın olmayı sevmediği için evde
yaşayan Yaga bundan hiç de memnun olmadı. Bilirsin,
Yaga’lar ölü ruhları tercih ederler.”

“Ölü ruhlar ve tavuk bacaklı evler.” Mamuşka kol-
larını göğsünde birleştirip başını sallıyor. “Onun ak-
lını saçmalıklarla dolduruyorsun, Anatoly.”

“Benim tüm hikâyelerimde gerçeklik payı vardır,”
diyor Anatoly sessizce. Başını kaldırıp bana öyle bir
samimiyetle bakıyor ki ona anlattığı her masala inan-
dığımı söylemek istiyorum. Ama bunun yerine aya-
ğa kalkıp şöminenin üzerindeki uzun ahşap kutuyu
açıyorum. İçinde en sevdiğim mürekkepli kalem ve
Anatoly’nin haritasının bana ait kopyası var. Geçen
sefer geldiğinde haritayı kendim için ben çizmiştim
ve onunki kadar düzgün olmasa da yaptığım işle gu-

rur duyuyorum. Onu açıp masaya seriyorum ve tavuk bacaklı evi yeni yerine dikkatlice çiziyorum.

Mamuşka saçmalıklarla ilgili mırıldanmaya devam ederek mutfağa gidiyor. O sadece kendi gözleriyle görebildiği şeylere inanır. Ama Anatoly'nin hikâyelerine karşı her zaman bu kadar saygısız değildi. Ben küçükken yatmadan önce bu hikâyeleri kendi gerçekçi tarzıyla bana anlatırdı. Ya da doğanın gücü ve ormanın iyileştirici büyüğü hakkında, kendi atalarının şarkılarını söylerdi. Ama on iki yaşın hikâyeler için çok büyük olduğuna karar vermiş gibi duruyor.

Anatoly geçen sefer geldiğinde ve ben yatmaya gittiğimde, Mamuşkanın ona, anlattığı bu hikâyelerin benim geçmişimi merak etmeme neden olacağından endişelendiğini söylediğini duymuştum. Anatoly ise karşılık olarak benim her zaman nereden geldiğini merak edecek büyümlü bir ayı-çocuk olduğumu söylemişti. Mamuşka, kalbimin ormanın hikâyelerinde kaybolmasındansa köyde kalmasının daha iyi olacağını söylemişti. Tam o sırada, daha fazlasını duymak istemeyerek yatakta dönmüş ve kendimi uyutmak için şarkı söylemiştim.

Tavuk bacaklı evi çizmeyi bitirdim ve başka yeni neler olduğunu görmek için yeniden Anatoly'nin ha-

ritasına doğru eğildim. Ama bakışlarım Mavi Dağ'a odaklandı ve gözlerimi ondan alamadım. Bir uçurumun tepesinde duran, benim bulunduğum ayı mağarasının bir çizimi. İçine Ayı Çariçe'nin kollarına sokulmuş bir bebek çizili. Anatoly beni yetiştiren ayıdan her zaman bir Çariçe olarak bahseder; Kar Ormanı'nın Kraliçesi.

Ayaklarımda, tıpkı şakrak kuşunun konuştuğunu duyduğum zaman olduğu gibi huzursuz bir his var. Dışarıda karlar ışıldıyor ve içime, karın üzerinde ayak izleri bırakma dürtüsü doluyor.

"Ayı mağarası." Anatoly'nin sesi düşüncelerimi bölüyor. Nazikçe haritaya, mağaranın tam sağ tarafına dokunuyor. "Mamuşkanın Kar Ormanı'nda keşfedilmiş en kıymetli hazineyi bulduğu yer."

Mamuşka önüme bir fincan *sbiten* koyup başımı öpüyor. Anatoly'ye gülümsüyor ve Anatoly de gözlerini kaçırmadan ona bakıp gülümsüyor. Bir an için üçümüzün birbirine ait olduğunu hissediyorum. Tıpkı gerçek bir aile gibi.

"Ne kadar kalacaksın?" diye soruveriyorum birden ama sonra bundan pişman oluyorum çünkü Anatoly'nin yüzü kulaklarına kadar kıpkırmızı oluyor ve cevap vermiyor.

Mamuşka eğiliyor ve semaverdeki sıcak suyu çaydanlığa dolduruyor. Parıldayan pirinç kabın kapağını açınca buhar yükseliyor ve havadaki sıcaklık, Anatoly'nin kızarmasını gizliyor. "O ne?" diye soruyor Mamuşka, haritadaki minik bir üçgen şekli işaret ederek.

Uzun, ince bir huş ağacının gövdesine gömülü üçgene bakıyorum. Üçgenin içinde bir N harfi, harfin üzerinde de bir taç var. "Yeni işaret!" İçim heyecanla doluyor ve işareti kendi başıma bulamamış olmanın hayal kırıklığını uzaklaştırıyor. "Prenses Nastasya'yla ilgili olmalı." Onun sembolü olan taçlı N harfini tanıyorum. Anatoly daha önce de onun hakkında hikâyeler anlatmıştı ve bu hikâyelerden bazıları onun beni doğuran anne olduğunu ima ediyordu. Bunun doğru olabileceği ve onun hakkında bir şeyler öğrenebileceğim düşüncesi içimde ani ve nefes kesici bir heyecan uyandırıyor, tıpkı buzun üzerinde biraz kontrolden çıkmış şekilde kaymak gibi.

Anatoly cebinden kumaşa sarılmış bir nesne çıkarıp bana uzatıyor. Bu nesne avcum kadar büyük, ağır ve kumaşın üzerinden soğukluğu geliyor.

Fare Kapanı, başını ateşin kenarındaki deliğinden çıkarıp havayı kokluyor. O sert ve onurlu bir avcı ve Anatoly'nin getirdiği tatlı su sazani söz konusu ol-

madığında hiçbir zaman yemek için sızlanmaz. Ama paketin içindeki şey sazan değil.

Paketin içinde buz mavisi renkte, üçgen şekilli bir taş var; cam gibi pürüzsüz, ucu ve kenarlarıysa bir bıçak kadar keskin. Anatoly geniş tarafına bir delik açmış ve kolye olarak takılabilmesi için içinden deri bir ip geçirmiş. Taş elimde titriyor. Sanki içinde bir kar fırtınası varmış gibi, doğal olamayacak kadar soğuk hissettiriyor.

Fare Kapanı'nın dudakları kendisi için hiç balık olmadığını fark edince büzülüyor ama belki de hikâyenin kokusunu almıştır çünkü yakına geliyor, sandalyemin arkasına tırmanıp omzuma yerleşiyor ve beklentiyle Anatoly'ye bakıyor.

Fare Kapanı'nın aşına olduğum tozlu ve toprakslı kokusunu içime çekip onu okşamak için uzanıyorum ama o parmağımı itiyor. Fare Kapanı omzumda oturmayı sever ama kendisiyle ilgilenilmesinden ya da okşanmaktan hoşlanmaz.

"Bu bir ok ucu mu?" diye sorup taşı pencereye doğru kaldırıncı yıldızların ışığıyla parılıyor.

Anatoly başını sallıyor. "Senin için. Prenses Nastasya'nın son oku." Sesi birazcık çatallanıyor ve çayından bir yudum daha alıyor.

"Çok güzel. Teşekkür ederim." Fare Kapanı'nı rahatsız etmemeye dikkat ederek kolyeyi başıma kaldırıyorum ve sonra da dönüp Mamuşkaya gösteriyorum.

"Sana çok yakıştı." Mamuşka gülümsüyor. "Ama o keskin kenarlarla, takmak için pek de güvenli görünmüyor." Kaşlarını kaldırıp Anatoly'ye bakınca o da özür dilercesine başını eğiyor.

"Okun hikâyesini dinlemek ister misin?" diye soruyor Anatoly.

“Evet, lütfen.” Tüylerim ürperiyor. Daha önce de Prenses Nastasya hakkında hikâyeler dinlemiş olsam da bir okla ilgili olanı duymamıştım. Fare Kapanı ciyaklayarak esniyor, geriniyor ve boynuma dolanıp kıvrılıyor.

“Prensesler ve ok uçları.” Mamuşka mutfağa dönerken söyleniyor ve orada Anatoly’nin bize getirdiği balığı ve oyunu kaldırıp gösteriyor. Ama ben kapının kenarında durup dinlediğini görüyorum. Mamuşka, Anatoly’nin hikâyelerine inanmıyor olabilir ama bu hikâyelerin büyüünden de kaçamıyor.

Anatoly’nin hikâyeleri doğru olmak için belki çok fantastik olabilir ama şöminede çıtırdayan ateş ve pencerelerde parıldayan buzlarla onun masallarından birinin içine girdiğimde, günün birinde kendi hikâyemi bulacağıma ve bu hikâyenin berrak bir gece göğü gibi parıldayacağına inanabiliyorum.

“Benim hikâyelerimde *gerçekten de* gerçeklik payı var,” diye fısıldıyor Anatoly, bana bir *pryanik* uzatırken. Ona gülümseyip yumuşak kurabiyeden bir ısırık alıyorum. Sonra Anatoly, her zaman yaptığı gibi, “Evvel zaman içinde...” diyerek anlatmaya başlıyor.

PRENSES NASTASYA'NIN SON OKU

Evvel zaman içinde, büyük bir savaşçı Kar Ormanı'na gelmiş. O savaşçının adı Prenses Nastasya'ymış.

Omzunda bir yayı ve sırtında bir ok kılıfı varmış, onlarla bir yıldız pırıltısını bile vurabilirmiş.

Prenses Nastasya, yıllarca Kar Ormanı'nda yaşayan canlıları savunup korumuş. Su iblislerini nehirde kovmuş, ulumaları yağmur getiren orman ruhlarını sakinleştirmiş ve Ölümsüz Dev'in ruhunu kurtarmış.

Sonra bir gün, Yeşil Koy'un kıyısında bir balıkçıyla tanışmış. Birbirlerine âşık olmuşlar ve çok güzel bir kız çocukları doğmuş.

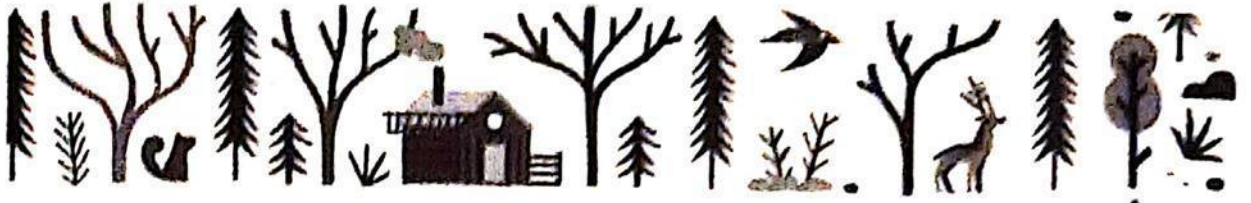
Ama bebek daha bir aylık bile olmadan, kuzeydeki Kızgın Volkan patlamış. Üç başlı ateş ejderhası Smey göğe doğru fırlamış ve o esnada yanardağın yakınlarında olan Nastasya'nın kocası bu öfkeli canavar tarafından yakalanmış.

Nastasya öfkeyle yanıp kavruluyormuş. Yayını omzuna asmış, bebeğini emzirmeye devam etmiş ve Mavi Dağ'daki bir mağaraya tırmanmış. Orada, bunu yapmak kalbini parçalıyor olsa da sevgili kızını onu güvende tutması için güvendiği tek canlıya emanet etmiş: Ayı Çariçe'ye.

Dağın en tepesinde, kadim zirvenin gökyüzü tarafından maviye boyandığı yerde, Nastasya altı ok ucu yontmuş. Kalın mavi buzdan yapılan ve yıldıztozuyla sertleştirilen bu uçlar, bir ateş ejderhasının kalbindeki öfkeyi söndürmeye yetecek kadar güçlü ve soğuklarmış.

Nastasya Kızgın Volkan'a ulaşip Smey'in mağarasını bulana kadar Güneş üç kez batmış, Ay üç kez göğe yükselmiş. Nastasya hemen içeri girmiş ve ejderhanın kalbine bir ok doğrultmuş ama Smey kocasını çok yakınında tuttuğu için Nastasya oku atamamış.

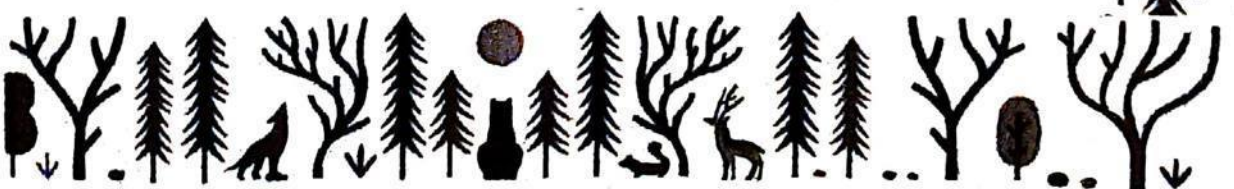

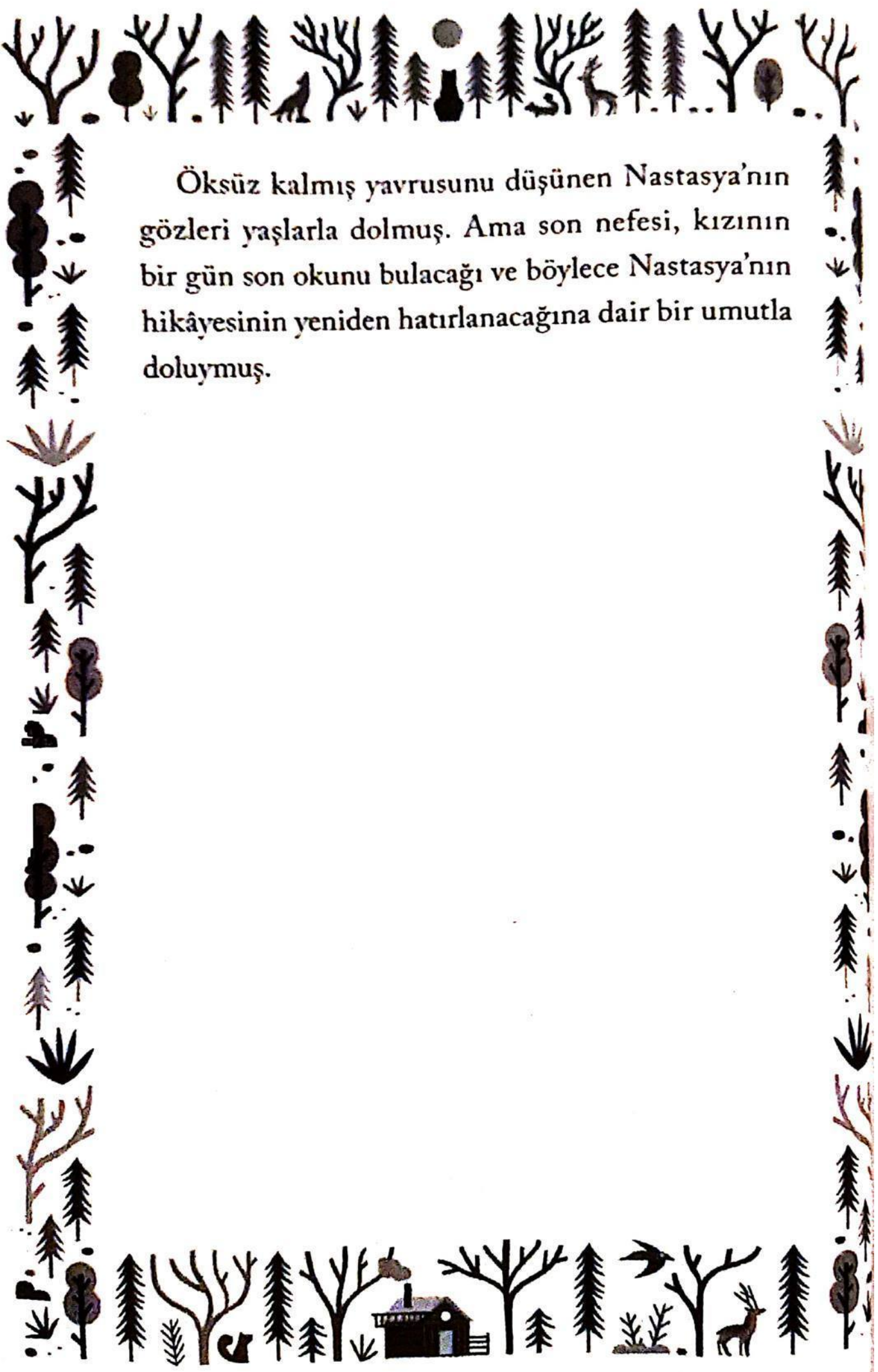

Nastasya, iki kalp atımlık sürede Smey'in üç başına beş ok fırlatmış ve canavarın beş gözünü kör etmiş. Nastasya gülümsemiş ve ejderhanın son közünü de kört etmek için son okunu çekmiş. Ama Smey kocaman kanatlarını açmış ve Nastasya'nın kocasıyla birlikte mağaradan uçarak çıkmış. Ardından öfkeyle kükreymiş ve Nastasya'nın kocasını bir ejderha ateşi girdabının içine atmış.

Kocasının alevlerin içinde kaybolup gittiğini gören Nastasya kederle yıkılmış. Göğsü sıkışmış ve nefes alamaz olmuş. Son okunu atmış ama hedefi ıskalamış. Ok, Smey'in kanadına çarpmış ve canavarın gökyüzünde tepetaklak olmasına neden olmuş. Canavar, ateş bombaları ve küller püskürterek Nastasya'nın üzerine düşmüş. Kaçacak hiçbir yer yokmuş.

Son ok göğün çok yukarılarına doğru süzülmüş. Nastasya'nın sevgisini ve gücünü taşıyarak yıldızlara gitmiş. Ay'ın altından geçmiş, ay ışığı ve sihir toplamış, sonra da uzun, ince bir huş ağacının gövdesinin dibine düşmüş.

Öksüz kalmış yavrusunu düşünen Nastasya'nın gözleri yaşlarla dolmuş. Ama son nefesi, kızının bir gün son okunu bulacağı ve böylece Nastasya'nın hikâyesinin yeniden hatırlanacağına dair bir umutla doluymuş.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM FESTİVAL

Ertesi sabah Anatoly gitmişti. Gitmiş olacağını bilsem de hayal kırıklığı üzerime tıpkı ağır bir deri palto gibi çöküyor. Masanın üzerine, ormanın gece onu çağırdığını söylediği bir not ve üzerinde yumuşacık gümüş rengi söğüt çiçekleri olan iki keçi söğüdü dalı bırakmış.

Mamuşka notu okuyup başını sallasa da dallara bakıp gülümsüyor ve bir tanesini kabanının bir iligine takıyor. Ben de kendi paltoma aynısını yapıyorum ve Mamuşka'nın mallarını festival için kızağa yüklemek üzere keskin havaya adımımızı atıyoruz.

Fare Kapanı etrafımda ve üzerimde koşturuyor, omzumdan ellerime ve oradan kızağa atlayıp sonra tam tersini yapıyor, tüm şişe ve kavanozları kokluyor ve hareket ettikçe tangır tungur eden, otlar ve tohumlarla dolu olanlara bakıp kaşlarını çatıyor.

Onu izlemesi keyifli ama Anatoly'nin dün geceki hikâyesini düşünmeden edemiyorum. Bir ipucu arar gibi detayların üzerinden geçip duruyordum ve keskin kenarlarıyla insanın içini titreten soğuğunu hissetmek için ok ucu kolyeme dokunup duruyorum. Bu sabah, içinde sanki bir kar fırtınasından daha fazlası varmış gibi geliyor.

“Sadece bir hikâye olduğunu anlıyorsun, değil mi?” diyor Mamuşka, uzanıp kabanımın düğmelerini iliklerken. Mamuşka benim ne düşündüğümü her zaman bilir ve ne zaman benim için endişelense hep kıyafetlerim ya da saçım la uğraşır.

“Elbette.” Başımı sallıyorum ama kendimi merak etmekten alamıyorum. *Ya Anatoly'nin dediği gibi, hikâyelerinde bir gerçeklik payı varsa? Ya Nastasya gerçekse ve beni doğuran annemse?* Bu düşünceler, kalbimin tıpkı kızaktaki Fare Kapanı gibi yerinden fırlamasına neden oluyor.

“Hadi.” Mamuşka pamuk otlarını kasalara tıktırmayı bitiriyor ve üzerlerine kürkler örtüyor. “Gitmeden önce sıcak bir şeyler içelim. Senin için bir sürprizim de var.” Gözleri heyecanla parıldıyor ve benim de içimi bir merak dalgası kaplıyor.

“İçeri geliyor musun?” Elimi, kasaların üzerinden çıkışmış tüylü bir tohum kafasını gizli gizli izleyen Fare Kapanı’na uzatıyorum. Sanki önemli bir avı engellemişim gibi bıyıkları öfkeyle seğiriyor ama avcuma atlıyor, kabanıma tırmanıyor ve yakamın içine sokuluyor. Minicik bedeninin boynumda bıraktığı yumuşak ve sıcak his karşısında gülümsüyorum ve Mamuşka’nın peşinden eve giriyorum.

İlaç hazırlama köşesindeki çekmecelerden birini açıyor, büyük kahverengi bir paket çıkarıyor ve yüzü ışıldayarak bana uzatıyor.

Paketi alıp açıyorum ve sonra da içinden çıkan geniş katlı kumaşı açıyorum. Uzun, siyah bir etek. Eteğe kaşlarımı çatıp bakıyorum çünkü eski, rahat pantolonu giymeyi seviyorum ama sonra ucunda dans eden renkleri fark ediyorum.

“Kendim işledim.” Ben özenle işlenmiş resimlere daha yakından bakarken Mamuşka bir kazan *sbiteni* ısıtmak üzere ocağa götürüyor. Hayvanlarla dolu bir orman ve uzaklarda yükselen mavi bir dağ var. Kızgın bir ejderha gece göğünde uçuyor ve görkemli ayılar, asma yapraklarıyla kaplı harabe şatoda dans ediyorlar. Tavuk bacaklı bir ev bir nehir kıyısında koşuyor ve bir kurt sürüsü, gümüş renginde bir dolunayın altında avlanıyor.

“Bunlar Anatoly'nin hikâyelerinden sahneler,” diye fısıldıyorum, Mamuşka'nın bunu benim için işlediğine inanamayarak.

“Bu hikâyelerin senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum. Bu yüzden yaptım. Ama onu bugün köyde, seni seven insanlarla, ait olduğun yerde giymen için yaptım.” Gözlerimin içine bakıyor. Haklı olduğuna inanmayı her şeyden çok istediğim için kendi hikâyemin ormanda bir yerlerde gizli olduğu düşüncelerini aklımdan uzaklaştırıyorum. Ama kalbimde bir gerginlik hissediyorum.

Mamuşka, yüzünde kocaman bir gülümseme ve gözlerinde bir parıltıyla bana bakmaya devam ediyor.

“Ne oldu?” diye soruyorum, kaşlarımı çatarak.

“Kış'ı taşımak için seçildin!” Mamuşka kollarını bana doluyor. Vücudumun neredeyse yarısını bile saramadığını fark etmek dikkatimi dağıtıyor, bu yüzden söylediklerini anlamam biraz vakit alıyor. Her yıl festivalde, kışın bitişini ve baharın gelişini temsil etmesi için Kış adı verilen kocaman, samandan bir kukla yakılır. Kış'ı şenlik ateşine taşımak gerçek bir onurdur ve kış boyunca köy yaşamına en çok katkı sağlamış yetişkinlerden birine verilir.

“Seninle çok gurur duyuyorum.” Mamuşka geri çekilip ellerini kalbinin üzerine koyuyor.

Bir an için, keşke Anatoly de burada olsaydı, diye düşünüyorum. Onun hikâyelerini taşıyan bir etek giyip Kış’ı taşıyacağımı bilseydi burada kalıp festivale gelir miydi, diye merak ediyorum. Sonra da bunun ne kadar aptalca bir düşünce olduğunu fark ediyorum. Anatoly hiçbir zaman festivallere gelmez.

“Gidip eteğini dene.” Mamuşka beni mutfaktan kışkışlıyor. “Sonra da içeceklerimizi içelim ve gidelim.”

Odama gidip üzerime eteği ve en sevdiğim, rengiği derisinden botlarını giyiyorum. Anatoly onları en yumuşak ve en esnek deriden yaptı, böylece hiçbir zaman dar gelmiyorlar ya da ayaklarımı sıkıyorlar. Bizi her ziyarete geldiğinde bana yeni bir çift ayakkabı getirir, bazıları ayaklarıma tam olur, bazıları da büyük gelir. Ok ucu kolyemin kazağımın içinde güvende olduğundan emin oluyorum. Aşağı inmeden önce, Anatoly’nin bana verdiği kurt pençesini yastığın altından çıkarıp cebime atıyorum. Kış, sadece samanlardan yapılmış olsa da, içimde bugün fazladan güce ihtiyacım olacağına dair bir his var.

Sasha festival için heyecandan zıplaya zıplaya geliyor ve arkamızda dolu kızağı çekerek yola koyuluyoruz. Bahçenin sonuna ulaşmadan, Fare Kapanı boynumdaki uykusundan uyanıyor, kara atlıyor ve çamlara doğru koşuyor. Benimle köye nadiren gelir ve tıpkı Anatoly gibi hiçbir zaman festivallere katılmaz. Boynumun etrafında ondan geriye kalan soğuk alanı ısıtmak için yakalarımı kaldırıyorum.

Ağaçların arasından tezgâhlarını kuran tüccarların gürültüleri yükseliyor ve meydana vardığımızda müzisyenlerin müzik aletlerini akort ettiklerini duyuyorum ve çelik varil barbekülerden de dumanlar yükseliyor.

Biz tezgâhını kurması için Mamuşka'ya yardım ederken insanlar da bir kovandaki arılar gibi meydana doluşuyorlar. Herkesi tanımıyorum. İnsanlar buraya Kar Ormanı'nın diğer uçlarındaki uzak köylerden, festival için geldiler.

Kayak tepesinden ciyaklamalar, direğe tırmanma yarışmalarından tezahüratlar ve yiyecek içecek satan tezgâhlardan kahkahalar yükseliyor. Bir kartopu, Sasha'nın başının üzerinden hızla geçip benim ayaklarıma doğru düşüyor. Kartopunun fırlatıldığı buz kulesinin tepesine bakıyorum. Kale siperlerinin arkasına saklanmış haylaz küçük çocuklar kıkırdıyor.

Küçük Vanya siperin arkasından başını çıkarıyor. “Kaç tane kartopu yaptığımıza bak, Yanka.” Devrilecek gibi duran bir yığını gösterip gururla gülümsüyor. “Kuşatma oyununda bizim takımımızda mı olacaksın? Biz savunma takımımız.”

“Sasha ile çoktan saldırı takımına kaydolduk.” Bir kartopu yapıp ona doğru fırlatıyorum. “O yüzden bunları oyun için saklasan iyi olur.”

“Hadi gidip kayalım.” Sasha kolumu dürtüyor. Onun başının üzerinden, Mamuşka’ya doğru bakıyorum.

Bir müşterisi var ama göz kırpıp eliyle işaret ediyor. “Gidip biraz eğlenin.”

Sasha, önümdeki kalabalığın içinden geçerek meydanın karşısına geçiyor. Çok büyük olduğum için insanlar her zaman benim yolumdan çekilirler. Bana daha farklı bakarlar; gözlerini birazcık daha uzun süre bana diker, birazcık daha sert bir şekilde gülümserler. Sasha’ya sadece bir baş selamı verirler. Bana ise korkuyla karışık bir saygıyla, ya fısıldayarak ya da çok yüksek sesle bağırarak “Ayı Yanka” diye seslenirler. Bugün durum daha da kötü çünkü uzak köylerden gelen ziyaretçiler beni geçen festivalden beri görmediler ve o zamandan beri yaklaşık otuz santim uzadım.

Acaba köyde gerçek bir ayı yürüse etrafındaki insanlar da bu kadar yol açar mıydı, diye merak ediyorum ve bir an, insanların tepkilerini görmek için kükremek istiyorum. Ama Sasha, okuldan birkaç çocukla sohbet etmek için durunca ben de cebimdeki kurt pençesiyle oynayarak sessizce bekliyorum.

Benim yaşımdaki kızlardan biri olan Liliya bana dönüp gülümsüyor. “Kış’ı senin taşıyacağını duydum.” Yüzüm gururla kızarıyor ama sonra gözlerindeki sertliği ve gülümsemesindeki yakıcılığı fark edince hemen geçiyor. “Seni seçmiş olmaları çok garip,” diye devam ediyor. “Bu kış köy için pek de bir şey yaptığını sanmıyorum. Sasha dışında kimseyle neredeyse hiç konuşmuyorsun ve vaktinin büyük bir kısmını ormanda geçiriyorsun.”

“Ayrıca, Kış’ı taşımak bir köy geleneğidir.” Liliya’nın arkadaşı Oksana söze karışıyor. “Sen de köyde doğmamıştın, değil mi?”

“Neredeyse tüm hayatımı burada geçirdim.” Söylediklerinden alınmamış gibi omuz silkiyorum. Ama öfke içimde kıpırdanıyor. Zaten yeterince açıkken ne kadar farklı olduğumu hatırlatmak zorunda mıydılar?

“Muhtemelen Yanka’yı seçmek zorunda kalmışlardır.” Liliya elini hor görürcesine bana doğru sallıyor.

“Kış bu sene devasa boyutta ve onu huş ağacından çok ağır bir direğe bağladılar. Kimse onu taşıyacak kadar güçlü değil.”

“Bu doğru.” Oksana başını sallıyor ve ben gelmeden önce yaptıkları sohbete geri dönüyorlar.

“Sadece kıskançlık yapıyorlar,” diyor okuldan başka bir kız olan Polina, dudaklarını kıpırdatarak. Gerçek bir arkadaş gibi olmasa da, Polina her zaman bana karşı nazik davranıyor. Liliya’nın dediği gibi, köyden hiç kimseyle arkadaş olmaya yetecek kadar çok konuşmuyorum. Sadece Sasha ile bu kadar yakınım çünkü evlerimiz yan yana.

Sasha konuşmayı bitirince ve kayak tepesine gitmek üzere diğerlerinden ayrıldığımızda rahatlıyorum. Alt kısmındaki yığından en güçlü, en dayanıklı görünen kızağı seçip onu dik yamaca taşıyorum.

Köy meydanının yukarısında, zirvede otururken arkamda orman ve ufuk boyunca uzanan Donmuş Büyük Nehir var; içime derin bir nefes çekiyorum ve kaslarım gevşiyor.

“Yarışalım!” Sasha bağırıp önümden fırlıyor.

Kızağa doğru uzanıyorum, halatı sıkıca çekiyorum ve tepeden aşağı doğru hızlanıyorum. Bir an için tüm vücudum havaya yükseliyor ve bir buz bulutunun için-

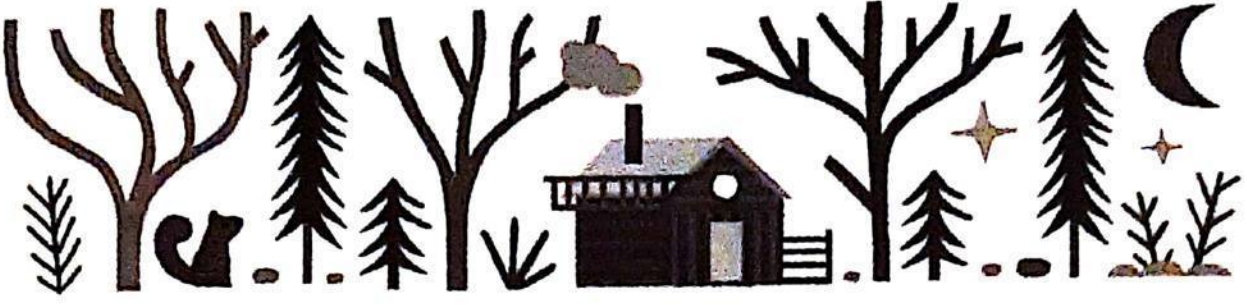
de nefessiz kalıyorum. Sonra piste geri çarpıyorum, kalbim adeta ağzımda atıyor. Sasha'yı solluyorum ve arkamda bir kar fırtınası bırakarak duruyorum. Ayağa kalkıyorum, bacaklarım titriyor, tenim hem buz gibi hem de yanıyor ve kocaman bir gülümseme yanaklarımı acıtıyor.

Sasha, yanımda duran toz halindeki karın içine dalıp gülerek kızağından yuvarlanıyor. "Hiç kimse senin gibi yarışamaz, Yanka. Sen çok cesursun!" Ayağa kalkıp sırtlıyor. "Bir daha?"

Başımı sallıyorum. Bu kış Sasha'nın boyunu geçmiş olsam da yamaçtan yukarı çıkarken hâlâ bir şekilde birbirimize uyduğumuzu hissediyorum.

Ciğerlerim buz gibi olana ve bacaklarım kızağı yukarı çekmekten yanana kadar tepeden aşağı tekrar tekrar yarış yapıyoruz.

Sonra bir davul sesi duyuluyor, önce yavaşça başlıyor ama sonra meydanda bir gök gürültüsü gibi yankılanana kadar artıyor. Sasha'yla kızaklarımızı bırakıp sahneye doğru akın eden kalabalığa karışıyoruz. Tenim heyecanla karıncalanıyor çünkü festival gösterisi başlamak üzere.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

GÖSTERİ

Bu yılki festival gösterisinin esas özelliği bir kukla gösterisi olması ama daha önce gördüklerime hiç benzemiyor. Sahnenin arkasındaki iskelenin kurulmasına yardım etmiş ve kuklalardan bazılarını azıcık görmüştüm. Gerçek insanlardan –benden bile– daha büyükler ve her birini ancak üç ya da dört kuklacı kontrol edebiliyor.

Sasha sahneye daha çok yaklaşıyor ama ben geride kalıyorum. Bu kadar uzun olduğum için herkesin kafasının üzerinden sahneyi kolayca görebiliyorum. Davul sesi duruyor ve meydana bir sessizlik kaplıyor. Gösterinin başlamasını beklerken nefesimi tutuyorum.

Sahnedeki, gerçek karla kaplı gerçek ağaçlardan bir orman var ve gerçek kar taneleri iskeleden aşağıya dökülüyor.

Kalyuka flütleri çalmaya başlayıp üç kukla sahneye çıkınca kalbim çarpıyor: iki ahşap çocuk ağaçların arasında dans ediyor ve babaları da arkalarından ağırbaşlı bir şekilde yürüyor.

Davullar yine çalmaya başlıyor, öncekinden daha derinden ve uğursuz bir sesle çalıyor ve baba ormanın en karanlık kısmında çocuklarını bırakıyor. Ebeveynlerimin de beni aynı şekilde bırakıp bırakmadığını merak ederken kaşlarım çatılıyor. Ama izlemekten de kendimi alamıyorum.

En büyük kukla, kemanların feryatları eşliğinde ağaçların arkasından sığıyor. Sahnenin önünde bağdaş kurmuş oturan minik çocuklar da sığıyor, çünkü gelen tavuk bacaklı bir ev ve penceresinden dışarı kıkırdayan bir Yaga –demirden dişleriyle kaybolmuş çocukları yiyen korkutucu bir cadı– uzanıyor.

“Yanka,” diye fısıldıyor arkamdaki kadın. Sinirleri için her zaman Mamuşka’nın sarı papatya toniğini alan Inga. Tezgâhının arkasından işaret edip beni çağıran Mamuşka’yı gösteriyor. Tekrardan sahneye bakıyorum. Bu hikâyeyi zaten biliyorum ama kukla

çocukların Yaga'yı kandırmalarını izlemek ve özellikle de en sonunda çocukların babalarının onları bulup ormanda bıraktığı için özür dilediğini görmek istiyorum. Ama Mamuşka elini çılgınca sallıyor.

İçimi çekip şifalı ilaçlarla dolu karman çorman haldeki tezgâha doğru gidiyorum. Yakınlardaki barbekülerden çıkan odun dumanları etrafımı sarıyor ve cızırdayan pankek yığınlarından gelen erimiş peynir ve tereyağı kokularına karışıyor.

"Neredeyse vakit geldi." Mamuşka ben yaklaşıncaya gülümsüyor. "Hazır mısın?" Eteğimin üzerindeki karları silkeliyor.

İçimde kelebekler uçuşuyor ama Mamuşka uzanıp saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırıyor ve aşına olduğum telaşı beni sakinleştiriyor. Saçlarım gür ve kahverengi, yer yer sarı ve siyah kısımlar da var. Renkleri seviyorum ama onları pek göremiyorum çünkü saçlarım çenemden aşağıya uzamıyorlar, onları neredeyse hiç kesmediğim halde.

"Çok güzel görünüyorsun." *Suşki* -müşterilere sıcak çaya banmaları için verdiği sert, şekerli minik simitler- dizili kolyelerinden birini kaldırıyor ve ben de başımdan geçirebilmesi için eğiliyorum. Kazağımın dışına çıkmış olan ok ucu kolyemin hemen yanına

düşüyor. “Bu anın keyfini çıkar.” Mamuşka yüzümü iki elinin arasına alıp yanaklarımı öpüyor. Ben de onu öpüyorum ve hâlâ bana tamamen sarılabileceği kadar küçük olmayı diliyorum. Kollarının arasına kusursuz şekilde sığabildiğim bir zaman vardı.

Kukla gösterisinin sonunda sahnenin etrafındaki kalabalık bir alkış tutuyor ve müzik yükseliyor, hızlanıyor ve artıyor. İnsanlar bize doğru akın ediyor ve *babuşkalar* –festivali düzenleyen büyükanneler– kışın bitişi ve baharın gelişiyi ilgili yüksek sesle şarkılar söylerken beni meydana itekliyorlar. Kalbim çarpıyor. Her şey çok gürültülüymüş ve herkes çok hızlı hareket ediyormuş gibi geliyor.

Kış üzerimde beliriyor, mavi elbisesinin altından samanlar çıkışıyor. Çuval bezinden yüzüne çizilmiş yuvarlak pembe yanakları ve geniş bir gülümsemesi var.

“Kaldır onu,” diye şarkı söylüyor *babuşkalar*. “Baharı getirmek için Kış’ı yak.”

Terli avuçlarımı eteğime siliyorum, ellerimi huş ağacından direğin her iki tarafına yerleştiriyorum ve onu göğse kaldırıyorum. Beklediğimden daha ağır, dengemi sağlayabilmek için bir adım geriliyorum.

Kalabalık tezahürat yapıyor ve yanaklarım kızarıyor. Meydanın tam ortasındayım ve yüzlerce insan bana bakıyor.

“Yanka!” Sesler koro halinde ve müzikle uyumlu şekilde şarkı söylüyor. “Ayı Yanka!”

Midem kasılıyor ve bacaklarım sallanıyor. Direk titriyor.

“Sasha!” diye bağılıyor, *babuşkalardan* biri. “Gelip Yanka’ya yardım et.”

“Yanka’nın yardıma ihtiyacı yok, o bir ayı kadar güçlü.” Arkamda iki kız kikirdeyince çenem kasılıyor çünkü onlar Liliya ve Oksana. Sesleri bir samur kürkü kadar yumuşak ama sözleri zehirle dolu bir eşek arısı gibi.

Kalabalık yeniden tezahürat yapıyor ve müzik daha da yükseliyor. Davul sesleri ve yere vuran ayaklar kalp atışlarımı hızlandırıyor. *Kalyuka* flütleri kulaklarımın içine haykırıyor ve akordeonlar daha hızlı ve daha yüksek sesle çalınıyor. Kalabalık, fırtınalı bir okyanus gibi dalgalanıyor. Herkes el çırpıyor ve bağılıyor. Kulaklarım çınlıyor ve gözlerim bulanıyor. Sonra, beyaz gökyüzünden pembe bir parıltı geçiyor ve şakrak kuşu cıvıldıyor: “Yanka! Sen buraya ait değilsin! Sen ormana aitsin!”

Liliya ve Oksana gülüyor ve eminim ki onlar da öyle düşünüyorlar.

“Ayı Yanka!” diye kükrüyor, kalabalık. “Bir ayı kadar güçlü.”

Ansızın, ağaçların uzun olduğu ve benim küçük olduğum, insan kalabalıklarının, davulların, zıplayan *babuşkaların* ve yakılması gereken, samandan dev bir kuklanın olmadığı bir yere doğru koşmak istiyorum.

“Hey, Yanka.” Sasha elini koluma koyuyor ve sakın, gri gözleri odaklanıyor. “Bunu birlikte yapacağız.” Karşıma geçip direği kavırıyor, elleri benimkilerin altında.

Kalbim çarpmayı bırakıyor ve koşup gitme dürtüsü uzaklaşıyor. Ama yüzüm yanıyor. Bunu kendi başıma yapacak kadar güçlü olmalıydım.

Sasha, tüm o gürültü ve kaosun içinden direği taşımama yardımcı oluyor ve sonra da onu yukarı doğru kaldırıp şenlik ateşinin içine atıyoruz. Geri çekilmeye çalışıyorum ama kalabalık izin vermiyor. Şenlik ateşinden duman yükseliyor ve alevler Kış'ın eteklerini yalıyor. Samandan kukla patlayarak yükselen bir ateşe dönüşürken, kulakları sağır eden bir çatırtı yükseliyor. Sesin Donmuş Büyük Nehir'den geldiğini anlamam

bir dakika sürüyor, buz çatlıyor ve su akmaya başlıyor. Mükemmel bir zamanlamayla, Büyük Erime başlıyor.

Etrafta heyecan dolu bir kükreme var. Sonra insanlar büyük çemberler oluşturup bir o yana bir bu yana dönüyorlar, kutlama yaparak dans ediyorlar, kollarını kaldırıp zarifçe eğiliyor ve sallanıyorlar. Aralarında sıkışmış halde onları taklit etmeye çalışıyorum ama kollarının altına girdiğimde onlara çarpıyorum ve zıplayıp döndüğümde zarifçe ettikleri dansları bozuyorum.

Sasha benden uzaklaşıyor ve onu gözden kaybedince kalbim sıkışıyor. Onu, Mamuşka'yı ve hatta Polina'nın arkadaş canlısı yüzünü arayarak etrafa bakınıyorum ama tek gördüğüm aşına olmadığım aşırı geniş gülümsemeler. Başka bir koşup gitme dürtüsüyle savaşıyorum. Tepemdeki Kış'ın yanakları kararıp kolları rüzgârda etrafa kıvılcımlar saçarken insanlar gülüp şarkılar söylüyorlar.

Alevler dalgalanıp bir ejderha şeklini alıyorlar ve ben Anatoly'nin dün geceki hikâyesini düşünüyorum. Eğer beni doğuran annemin bir ateş ejderhasıyla savaşan büyük bir savaşçı olduğu doğruysa, samandan bir kuklayı kendi başıma taşıyamamam hakkında ne düşünürdü?

Ok ucu kolyeme dokunuyorum ve kolye, sanki orman sırlarını fısıldıyormuş gibi titriyor. Sasha kolumu kavrayana kadar.

“Hadi, gel.” Beni buz kalesine doğru çekiyor. “Kuşatma başlıyor.”

Parıldayan kulelerden kartopları yağıyor ve yüzümü korumak için kollarımı kaldırıyorum. Bir insan yığını kaleye doğru akın ediyor ve her yönden bağır-tılar duyuluyor.

“Duvarları güçlendirin!”

“Beni yukarı kaldır!”

“Yanka, yardım et!”

Eğilip ellerimi birleştiriyorum ki daha küçük çocuklardan biri ellerimi duvarlara tırmanmak için bir basamak olarak kullanabilsin.

“Yanka!” diye sesleniyor, Sasha. Kulelerden birine çoktan ulaşmış. “Tırman!”

Ayağımı iki buz bloğunun arasına sokuyorum ve dümdüz haldeki buzdan duvarlara tırmanmaya başlıyorum. Daha hızlı ve daha hafif insanlar etrafımda tırmanıyor ama ben güçlüyüm. Bunu yapabilirim. Eldivenli parmaklarımı çatlakların içine sokuyorum

ve vücudumu, siperlerin yanındaki duvara yükselene kadar yukarıya itiyorum.

Sasha ve diğer birkaç çocuk bana yardım etmek için uzanıyor. "Tutun!" diye bağıyorlar ama ben başımı sallıyorum. *Ya beni yukarı çekemezlerse? Ya beni düşürürlerse ya da ben kazayla onları aşağıya çekersem?*

Tutunacak başka bir yer bulmak için etrafa bakıyorum ama kartopları yağıyor ve yüzüme sıçırıyorlar.

Tutunduğum blok sallanıyor ve düşebileceğimi düşünürken kanım donuyor. Daha sıkı tutunuyorum ama blok sallanıp kaymaya devam ediyor.

"Elimi tut!" diye bağıyor, Sasha. "Bırak da sana yardım edeyim."

Ama ben yine başımı sallıyorum. *Çok büyüğüm.*

Başka bir buz bloğuna ulaşıyorum, parmaklarımı etrafına doluyorum ve olabildiğince güçlü bir şekilde çekiyorum. Ama vücudum yükselmiyor. Ayaklarım duvara doğru sendeliyor ama tek yaptıkları beni aşağıya çekmek, ayrıca botlarımın içinde ağrıyor ve yanıyorlar.

Sonra duvar bükülüyor ve kalbim duruyor. Çok ağırım.

“Duvar çöküyor. Elimi tut. *HEMEN!*” Sasha, parmakları benimkilere degecek kadar öne eğiliyor.

Aşağıya bakıyorum. Duvarın bükülen kısmından kaçışan çocuklar çığlık atıyorlar. Tekrar yukarıya bakıyorum, orada da beni kulenin güvenli kısmına çekmek üzere uzanan kollar var ve tam ortalarında Sasha duruyor.

“Hadi, Yanka!” diye bağılıyor ve en sonunda ona ulaşıyorum, ama artık çok geç.

Duvar çökerken parmaklarım onunkilerin arasından kayıyor ve boşluğa düşüyorum. Kurt grisi gökyüzünde uçuşan bir şakrak kuşu görüyorum ve adımı söylediğini duyuyorum. Sonra, başım geriye düşerken botlarımı görüyorum ve yumuşak derinin neden dikiş yerlerinden ayrıldığını merak ediyorum. En sonunda sırtım yere sertçe çarpıyor ve koyu, karanlık bir sessizlik beni yutuyor.

Uyandığımda ateşim var, kafam bulanık ve hareket edemeyecek kadar ağırlaşmış hissediyorum. Perdeler, açık pencereden içeri süzülen hafif esintiyle dalgalanıyorlar. Evimizde, kendi odamdayım ve üzerime

sabah ışığı vuruyor. Buraya nasıl geldiğimi ve ne kadar süredir uyuduğumu merak ediyorum. Sanki bin yıldır uyuyormuşum gibi geliyor.

Avlanan Fare Kapanı'nın kıpırtıları parkeleri titretiyor ve aşağıdaki mutfakta kahvaltı hazırlayan Mamuşka'dan sesler ve kokular geliyor. Evimizin alışık olduğum hissiyle sarmalanmış halde yataкта yatıyorum ve yavaş yavaş festivalde yaşananları hatırlıyorum: Sasha'yla kaymamız, Kış'ı kendi başıma taşımakta zorluk yaşamam, şenlik ateşinin alevlenmesi ve donmuş nehrin çatlaması, buz kalesinin duvarlarına tırmanmam. Düşmem...

Boğazımdan bir inilti yükseliyor. Düştüğüm için utanıyorum ve festivalin geri kalanını kaçırdığım için de üzgünüm. Ateş labirentinden Mamuşka'ya doğru koşmayı ve sonra da parlak gündoğumunda onunla ve Sasha'yla eve dönmeyi ne kadar iple çektiğimi fark etmemişim.

Doğruluyorum ve bacaklarımı yataktan kaydırıyorum. Mamuşka'nın bitki sargılarından birkaçı yere düşüyor ve havaya naneli bir koku doluyor. Bacaklarım kocaman ve çok ama çok ağırlarmış gibi geliyor.

Üzerimde hâlâ Mamuşka'nın işlediği etek ve kocaman kürklü botlarım var. Kafam karışmış halde,

kaşlarımı çatarak onlara bakıyorum. Bunlar benim botlarım değil. Kalın, kahverengi kürkten yapılmışlar ve parmak uçlarında uzun, koyu renkli pençeler gibi görünen şeyler var.

Botlar yere değiyor ve irkilerek onları yeniden havaya kaldırıyorum. *Yeri hissettim!* Bu botlar sanki benim tenimmiş gibi yerin soğukluğu içimi ürpertti. Onlara daha yakından bakıyorum. Ayak parmaklarımı oynatıyorum ve botların ucundaki pençeler oynuyor.

Titreyen ellerimle eteğimi sıyrıyorum. Botlar uzandıkça uzanıyor. Bileklerimi ve dizlerimi geçiyorlar. Yüzümden kan çekiliyor ve kalbim göğsümde sıkışıyor. Bunlar bot değil. Pantolon da değil. *Bunlar benim bacaklarım.*

BEŞİNCİ BÖLÜM AYI BACAKLARI

Bedenim dehşetle kasılıp kalıyor ve etrafımdaki oda sallanıyor. Nefes almakta zorlanıyorum, başım dönüyor ve midem bulanıyor. Bacaklarım kocaman. Kalın ve kaslı. Ayrıca, *kıllarla* kaplı. Ayaklarım o kadar büyük ki neredeyse yuvarlak haldeler ve parmak uçlarımda da pençeler var. Bir ayı gibi. *Ayı bacaklarım var.*

Sırtüstü uzanıp gözlerimi kapıyorum. Bu mümkün değil. Gözlerimi yeniden açıp tavana doğru kırıştı-
rıyorum. *Doğrulacağım ve bacaklarım düzelecek.*

Ama düzelmiyorlar.

Mamuşka'ya seslenmek için ağzımı açıyorum ama onun yerine nefesimi tutuyorum. Neden böyle yaptığımdan emin değilim. Kendimi iyi hissetmediğim-
de hep Mamuşka'ya giderim ama bu ağrıyan ayaklar

ya da mide krampları ya da çatlamış dudaklar değil. *Bunlar ayı bacakları.* Ellerimi, onları çaresizce uzaklaştırmaya çalışarak bacaklarıma sürtüyorum. Ama bir şey değişmiyor. Onlara dokunmak, sadece onları daha gerçek hale getiriyor.

Üzerlerindeki kıllar çok kalın ve bahar ormanı gibi kokuyorlar. Yer yer sarı ve siyah kısımları olan, kestane kahverengisi rengindeler, tıpkı saçlarım gibi. Kafamdaki saçların da bir kürke dönüşüp dönüşmediğini merak ederken içimi soğuk bir panik dalgası kaplıyor. Yerimden fırlayıp aynaya bakmaya gidiyorum ama dengem tamamen bozulmuş durumda. Bacaklarım çok ağır ve dizlerim de yapmalarını beklediğim gibi bükülmüyorlar. İleri doğru sendeliyorum, duvara çarpıyorum ve canım gerçekten yanmamış olsa da çığlık atıyorum.

“Yanka?” Merdivenin basamakları Mamuşka’nın ayakları altında gıcırıyor. “İyi misin?”

Koşup yatağa giriyorum ve bacaklarımı yorganlarla örtüyorum. Yüzüm utançtan yanıyor.

Mamuşka kapıyı açıyor ve kocaman gülümsüyor. Bana, festivaldeki insanların gülümsemesini –neden farklı olduğumu merak ederken gülümsedikleri gibi– hatırlatıyor ve Mamuşka’nın bacaklarımı çok-

tan gördüğünü fark ediyorum. Gözlerimden yaşlar dökülüyor. Mamuşka'nın bana böyle bakacağını hiç düşünmezdim. Bir gülümsemenin bu kadar canımı yakacağını hiç düşünmezdim.

"Ah, Yanka." Mamuşka yanıma oturuyor ve titreyen parmaklarıyla saçlarımı okşuyor. "Bunun garip olduğunu biliyorum ve çok korkmuş olmalısın ama iyi olacaksın. Söz veriyorum." Sesi bir gece kuşu gibi titriyor ve ağzından çıkanlarla vücudu uyum içinde olmadığı için içime bir öfke doluyor, bu da bacaklarım kadar yanlışı geliyor.

"Bu nasıl düzelir?" Yorganları savurup bacaklarıma bakıyorum. Bacaklarımin görüntüsü ve kelimelerimin keskinliği boğazımı tıkıyor. Bu Mamuşka'nın hatası değil. Ona bağırmamalıyım. "Bana ne oluyor?" Yüzümü ellerimin arasına gömüyorum.

"Dün buz kalesinden düştün ve bilincini kaybettin. Sasha ile ailesi seni buraya getirip yatağa sokmam için bana yardım ettiler. Sonra, gece olduğunda, bacakların şişti ve..."

"Ayı bacaklarına mı dönüştü?" Alnımın şaşkınlıkla kırıştığını hissediyorum.

"Onlar ayı bacağı değil." Mamuşka bir kolunu omuzlarıma dolamaya çalışıyor ama erişemeyince

bileğimi tutmakla yetiniyor. “Sadece yaralandılar. Şişmelere sargı yapmaya çalıştım, kıllar için onları dökecek bir şeyler ve kalınlaşmış ayak tırnakların için de lapalar ama...” Sesi kısılıyor ve dudağını ısırıyor.

“Ama ne?”

“Bence Donmuş Büyük Nehir’in karşısındaki kasabada bulunan hastaneye gitmeliyiz.”

Geri çekilip dehşet içinde Mamuşka’ya bakıyorum. “Ama köyden hiç kimse *hiçbir zaman* o hastaneye gitmemiştir. Sen her şeyi iyileştirebilirsin.”

“Ben de öyle sanıyordum.” Mamuşka iki elini de kucağında birleştiriyor. “Ama daha önce hiç böyle bir şey görmedim. Huş ağacı tomurcukları ve hardal, ısır- gan otu tohumları ve yanık çam kozalakları, panaris otu, yaban mersini, atkuyruğu otu, deniz yosunu denedim... Bana büyükannemden kalmış karınca yağı ve solucan merhemini bile denedim. Hiçbir şey işe yaramadı.”

Mamuşka’nın solucan özüyle bacaklarımı ovaladığı düşüncesi karşısında yüzümü buruşturuyorum.

“Başka ne yapabileceğimi bilmiyorum.” Mamuşka’nın gözleri yaşlarla doluyor ve benim de içimi bir korku kaplıyor. Mamuşka artık kendisi gibi görünmüyor. Güçlü ve durdurulamaz değil. Çok fazla kardan dolayı

eğilmiş bir dal gibi görünüyor. Kendi gözlerimin de yaşlarla dolduğunu hissediyorum.

“Ah, şu halimize bak, ikimiz de sulu göz olduk.” Mamuşka ellerini yüzünün önünde sallıyor. “Buna gerek yok. Hastanedeki doktorların, bitkilerin tedavi edemediği şeyleri tedavi edebildiklerini duydum. Orada özel cihazları, akıllı makineleri var. Sasha birazdan gelecek ve...”

“Sasha mı?” Gözlerim panikle irileşiyor. “O neden geliyor? Bacaklarımı biliyor mu?” Sasha, bu köy hayatına uyumluymuşum gibi hissetmemi sağlayan tek kişi. Ayı bacaklarımı görürse bu artık böyle olmaz. Çok büyük ve güçlü olduğum için Ayı Yanka olmam. Bir buz kalesinden düşüp ayı bacakları çıkardığım için Ayı Yanka olurum. Hiç kimse, Sasha bile bunu görmezden gelemez.

“Kimse senin bacaklarını görmedi ya da bilmiyor,” diyor Mamuşka. “Bilselerdi de bir şey olmazdı zaten. Köylüler seni önemsiyor. Sasha sabahın ilk ışıklarıyla seni sormaya geldi. Ona senin hâlâ uyduğunu ve seni hastaneye götürmek istediğimi söyledim, o da bu yüzden araba ayarlamaya gitti. Büyük Nehir henüz kayıkların geçeceği kadar erimedi, ama belki zaman

zaman nehrin üzerinden uçan çift kanatlı eski uçaklardan biriyle gidebiliriz.”

İçimdeki korku iyice artıyor. Köyden hiçbir zaman ayrılmamıştık; ormanın sunamayacağı hiçbir şeye ihtiyaç duymamıştık. Başıma gelenlerden, insanların beni bu şekilde görmesinden, uzaklardaki yabancı doktorlar tarafından vücudumun dürtüklenip kurcalanmasından korkuyorum. Ama düşüncelerimi kelimelere dökmeden önce arka kapı çalınıyor ve Mamuşka ayağa fırlıyor. “Bu Sasha olmalı.”

“Onu içeri alma!” Gitmesini engellemek için ona uzanıyorum. “Onun beni böyle görmesini istemiyorum.”

“Pekâlâ.” Mamuşka merdivenlere doğru kaybolmadan önce elimi sıkıyor. Sasha’yla konuştuğunu ve sonra arka kapının kapandığını duyuyorum. “Bir uçak yarın sabah bizi alacak,” diye bağırlıyor yukarıya doğru. “Eriyen nehre inebilecek özel bir uçak gönderiyorlar.” Mamuşka, karşılık vermeme beklermiş gibi duraklıyor ama bir sürü korku boğazımı tıkıyor ve köyden ayrılma düşüncesi gözyaşlarına boğulmama neden oluyor.

Gün, bir bulanıklık içinde geçiyor. Mamuşka yemediğim bir kahvaltı, içmediğim sayısız fincan funda çayı getiriyor. Şifalı otlarının işe yaramadığını söylemiş olsa da bacaklarımı o kadar farklı bitkiyle sarıyor ki en sonunda onun ilaç yapma köşesi gibi kokuyorum. Tekrar tekrar nabzımı ve ateşimi ölçüyor ve düzeleceğimi söyleyip duruyor. Ama onun fazla geniş gülümsemesi ve fazla meşgul elleri endişelerini dışa vuruyor.

Ok ucu kolyemle oynayarak pencereden dışarıya bakıyorum. Anatoly'nin hikâyelerini ve ulaşamadığım bir noktada titreyen kendi hikâyemi düşünmeden edemiyorum. Bu bacaklar, tedavi edilmesi gereken bir şeyden fazlasıymışlar gibi geliyor. Geçmişime dair bir ipucuymuşlar gibi.

Mamuşka'yla konuşmak, ona nasıl hissettiğimi söylemek istiyorum ama o yemek yapıyor ve yarınki yolculuk için kıyafetleri çantalara koyuyor, düzenlenmesi gerekmeyen şeyleri yeniden düzenliyor ve temizlenmesi gerekmeyen şeylerin tozunu alıyor.

En sonunda, güneş batıp bahçeye uzun gölgeler getirdiğinde Mamuşka etrafta koşuşup durmayı bırakıyor ve yatağımın yanındaki koltuğa oturup kedi otu kökü çayını yudumluyor.

“*Iblamur Ağacı’nın Laneti* hikâyecisini hatırlıyor musun?” diye soruyorum,

Mamuşka kaşlarını çatıp başını sallıyor.

“Anatoly birkaç yıl önce anlatmıştı,” diye başı yapıyorum, hatırlamasını dileyerek. “Büyülü bir ağaç ile kendisi ve ailesi ayı olmak üzere lanetlenmiş bir oduncu hakkındaydı. Sabahtan beri o hikâyeyi düşünüyorum ve yeniden dinlemeyi çok isterim.”

“Şu anda Anatoly’nin hikâyeleri için doğru bir zaman olduğundan pek emin değilim,” diyerek içini çekiyor.

“Ama sence de garip bir tesadüf değil mi? Ayılara dönüşen insanlar hakkında bir hikâye ve şimdi de benim bacaklarım ayı bacaklarına dönüştü.” Pencereden dışarıya, bahçenin ucundaki fısıldayan çamlara bakıyorum. “Belki de bana olanların cevabı ormandaki şeyde yatıyordur...” Bu öneriyi fısıldayarak söylüyorum ama odada bir çığlık gibi yankılanıyor.

“Senin bacakların, ayı bacağı *değil*,” diyor Mamuşka sertçe. “Sadece garip bir şekilde yaralandın. Kaleden düşmek bir tür dengesizliği tetiklemiş olmalı. Eminim ki hastanedeki doktorlar seni nasıl tedavi edeceklerini biliyorlardır.”

“Nasıl emin olabilirsin ki?” Sesim yükseliyor. Yorganları çekip ayaklarımı gösteriyorum. “Şunlara bak-sana. Birer ayı ayağı bunlar! Geldiğim yerle bir ilgisi olmak *zorunda*, yani ayı mağarası ve ormanla.”

Mamuşka'nın elindeki fincanı titriyor. “Ayı ayağı çıkarmak hiç mantıklı değil. Bu imkânsız. Bunun ne olduğunu bilmiyorum ama bunlar ayı ayağı değil ve ormanda bir cevap falan da yok. Orada sadece kar ve buz, dişler ve pençeler ve milyonlarca başka tehlike var. Ben seni seviyorum. Seni güvende tutmak istiyorum. Bunun anlamı da, bu şeyle en mantıklı ve akılcı yolla başa çıkmak. Hastaneye gitmemiz gerekiyor, ormanda dolanıp yaşlı bir aptalın hikâyelerini kovalamamız değil.”

“Anatoly, yaşlı bir aptal değil!” diye bağıriyorum. “Onun hikâyelerine inanmayı neden reddediyorsun! Şimdi bile, *pençelerim* varken.”

“Kalınlaşmış tırnaklar,” diye düzeltiyor Mamuşka, ayaklarımı örterken. “Üzgünüm.” Yorganlarımı düzeltirken yüzü kızarıyor. “Anatoly'ye yaşlı aptal dememe-liydim. Onu önemsiyorum ve hikâyelerini seviyorum. Ama onlar, hayal gücünü harekete geçirmek için anlatılan hayali masallardan başka bir şey değiller. Gerçeklikte kalmak önemli. Hastalıklar ve yaralanmalar,

ilaçlarla tedavi edilmesi gereken şeylerdir, hikâyelerle değil." Mamuşka yüzümü ellerinin arasına alıp yanaklarımı öpüyor. "Biraz uyumamız gerekiyor. Yarın yoğun bir gün olacak."

Mamuşka'ya karşı çıkmak için ağzımı açıyorum. Ama yapamıyorum. Çok küçük, yorgun ve uzaklaşmış görünüyor. Aramızda bir okyanus varmış ve kelimelerim karşıya ulaşamayacakmış gibi hissediyorum.

Mamuşka gittikten sonra yatağa uzanıp soluklaşan son güneş ışınlarını ve ağaçların tepelerinde yükselen Ay'ı izliyorum. Orman hikâyeleri, özellikle de *Ihlamur Ağacı'nın Laneti* hikâyesi zihnimde dönüp duruyor. Uyumaya çalışmaktan vazgeçip doğruluyorum.

Fare Kapanı, parkelerin arasındaki bir boşluktan çıkıyor. Kürkündeki tozları silkeliyor ve burnundaki bir tutam fare kılını uzaklaştırıyor. Sonra da kucağıma zıplayıp bana bakıyor, bıyıkları beklentiyle kıpırdanıyor.

"Peki sen, *Ihlamur Ağacı'nın Laneti* hikâyesini hatırlıyor musun?" diye soruyorum.

Fare Kapanı başını sallıyor. Ya da ben öyle yaptığını hayal ediyorum.

“O zaman, sana anlatayım.” Yorganlarımı tekmeleyip ayak parmaklarımı oynatıyorum. Ayaklarımın ucundaki uzun, koyu renkli pençeler açılıyor... Ve tam şu anda, ay ışığında Fare Kapanı’yla yalnız başımayken, ayı ayaklarına sahip olmak o kadar da garip gelmiyor.

Fare Kapanı kıvrılıp çenesini poposuna yaslıyor ve ben de tıpkı Anatoly’nin yaptığı gibi, hikâyeyi anlatmaya başlıyorum: “Evvel zaman içinde...”

IHLAMUR AĞACI'NIN LANETİ

Evvel zaman içinde, bir oduncu ormanın ruhunu bulmuş. Baltası elinden düşmüş ve orada duran ağaca bakarken gözleri kocaman açılmış. Ağaç göğesine kadar uzanıyormuş, günbatımı kadar genişmiş ve şarkı söyleyip rüzgârla birlikte dans ediyormuş.

Dallarından kuşlar çıkıyor, tohumlarından dereler fışkırıyor ve yapraklarından ahenkli şiirler yükseliyormuş.

Oduncu, titreyen parmaklarıyla baltasını yerden almış. *Bir dal, diye düşünmüş. Bu büyülü ağaçtan bir dal alacağım ve oğlum için onun güzel rüyalar görmesini sağlayacak bir beşik yapacağım.*

Ama oduncu baltasını kaldırdınca, ağaç hışırdayan yaprakların sesiyle dile gelmiş. “Beni kesme,” demiş ağaç, “ben de sana bir dilek hakkı vereyim.”

Oduncunun kaşları çatılmış. İhtiyacı olan her şeye sahipmiş: özgürlüğe, yiyecek ve barınağa, ormanın güzelliğine ve hikâyelerine ve eşiyle oğlunun sevgisine. En sonunda, aklına bir fikir gelmiş.

“Ailemin her zaman sağlıklı ve güçlü olmasını diliyorum.”

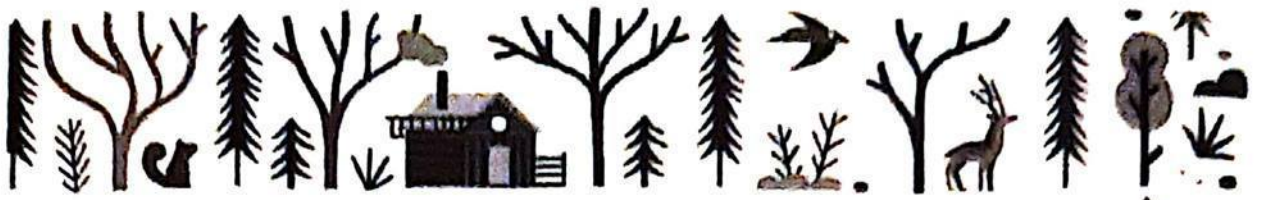
Ağaç titremiş ve tohumları oduncunun ellerine dökülmüş. “Bunları evinin etrafına ek, çıkan meyve ve sebzeler ailenin güçlü olmasını sağlayacak.”

Oduncu ağaca teşekkür etmiş ve tohumları ekmek için evine koşmuş. Bahçesi yeşermiş, o kadar çok sağlık veren yiyeceklerle doluymuş ki oduncunun ailesi her zaman güçlü olacakmış. Oduncu bundan çok memnun olmuş ama aynı zamanda bir şeyi merak etmeye başlamış. Ağaçtan başka ne isteyebilirmiş?

İstekler oduncunun zihnine dolmuş ve arzular göğsünü sıkıştırmış. Bir ay geçmeden, yeniden ağacın karşısına dikilmiş.

“Ağaç,” demiş oduncu. “Ailemin güçlü ve sağlıklı olmasından çok memnunum ama ben fakir bir adamım. Oğluma parlak bir gelecek sunabilmek için zenginlik diliyorum.”

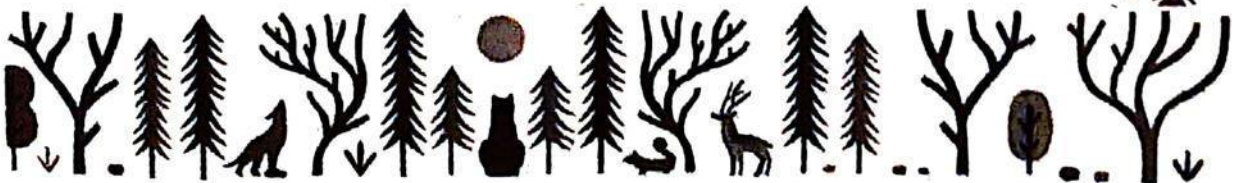
Ağaç sallanmış ve yere düşen meyveleri parlak mücevherlere dönüşmüş. Oduncu aceleyle bu hazineyi toplamış ve havalara uçarak evine dönmüş. Bu mücevherleri sakladıktan sonra başka bir şeyler daha arzulamış. Bir ay geçmeden, yeniden ağacın karşısına dikilmiş.

“Ağaç,” demiş oduncu. “Ailemle küçük bir kulübede yaşıyoruz. Daha büyük bir evimizin olmasını diliyorum.”

Ağaç sarsılmış ve altından bir meyve düşmüş. “Bunu ek, sana bir şato verecek.”

Oduncunun kalbi kıpır kıpır olmuş. Ormanda bir açıklık bulunca yüzü aydınlanmış, meyveyi ekmiş, sonra da gökkuşağı duvarları ve altından parıl parıl kubbeli bir çatısı olan bir şatonun yükselmesini izlemiş. Oduncu çok keyiflenmiş ama hâlâ daha fazlasını arzuluyormuş. Bu yüzden bir daha ağaca dönmüş.

“Ağaç,” demiş oduncu. “Benim çocuğum sadece bir oduncunun çocuğu. Benim bir Çar, eşimin de bir Çariçe olmamızı ve sonra da çocuğumuza saygı duyulmasını ve hürmet gösterilmesini diliyorum.”

Ağaç yapraklarını sallayıp içini çekmiş. "Evine dön ve elindekilerle yetin."

Ama açgözlülük, ormancının içini aç bir yaban kedisi gibi kemiriyormuş ve elleri baltasına doğru seğirmiş. "Bana istediğimi ver, yoksa seni paramparça ederim."

Ama ağaç sadece göğe dönüp şarkı söylemeye başlamış.

Oduncu öfkeyle kükreymiş ve bir dalı kesmiş...

...kesmiş

...KESMİŞ..

Ağaç acıyla çığlık atmış.

Oduncu donup kalmış ama artık çok geçmiş. Ağacın gözyaşları oduncunun üzerine akmış ve onu sonsuza kadar lanetlemiş. Oduncu pişmanlık içinde eve koşmuş ve ailesine sarılmış.

Oduncunun üzerine akan ağacın gözyaşları ailesine de bulaşmış.

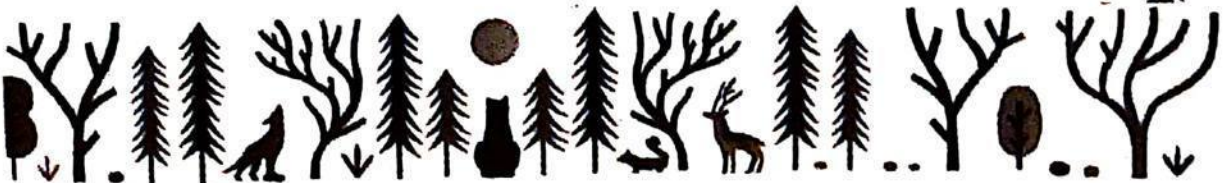

Ertesi sabah güneş şatonun üzerinde parlamış, oduncu ile eşi uyandığında kafalarının çok ağırlaştığını fark etmiş. Çünkü oduncu da eşi de birer ayıymış ve oğulları da yumuşacık tüylü bir ayı yavrusuna dönüşmüş.

Oduncuyla eşinin yeni hayatlarına alışması aylar sürmüştü ama alışınca bu hayattan mutlu olduklarını görmüşler. Özgürlükleri, yiyecek ve barınakları, hikâyeleri ve sevgileri varmış. Ayrıca Ayı Çar ve Ayı Çariçe olarak, Kar Ormanı'nın tüm canlılarından saygı ve hürmet görüyorlarmış.

İnsan yaşamlarına ait anılar soluklaşmış ve ruhları ayı ruhlarına dönüşmüştü. Ama yavrularının içinde hâlâ bir insan ruhu varmış ve yeniden insan dünyasının bir parçası olabilmeyi isteyip duruyormuş. Böylece, bir dilek ile bir lanet arasında savaş başlamış ve bugüne kadar gelmiş.

ALTINCI BÖLÜM

ŞAKRAK KUŞUNUN ÇAĞRISI

Hikâyeyi bitirip Fare Kapanı'na bakınca içim öfkeyle doluyor çünkü beni dinlemek yerine uyu-yakalmış. Başı geriye düşmüş ve ağzından, horlarken aşağıya sarkan bir salya sallanıyor.

Hâlâ açık olan pencereden içeri bir rüzgâr girerek bu öfkemi silip süpürüyor. Evden çıkıp ciğerlerimi soğuk gece havasıyla doldurduğumu, parıldayan karlarda yürüdüğümü ve ormanın gölgelerine karıştığımı hayal ediyorum. Orada kendi hikâyemi bulduğumu hayal ediyorum: nereden geldiğimi ve şimdi bana ne olacağını açıklayan hikâyeyi.

Bu düşünce, içimde derin bir özlem uyandırıyor ama onu uzaklaştırıyorum. Çünkü Mamuşka'yı terk etmem doğru olmaz. Ayrıca gece vakti ormana tek

başına gitmem de tehlikeli olur. Ama bu düşünce, tıpkı bir gök gürültüsü gibi havada büyüyüp titreşiyor.

Bir şakrak kuşu, bahçenin ucundaki bir dala konuyor ve karlar yere dökülüyor. Tüylerini kabartıp doğrudan bana bakıyor ve benimle konuşan şakrak kuşu olup olmadığını merak ediyorum.

“Yanka!” diye sesleniyor, bu düşünceme cevap verircesine. “Ayı Yanka!” Pencereme doğru uçup pervazına tünüyor. “Ormana gel?” Başı bir soru sorarcasına eğiliyor.

Dışarı çıkma dürtüsü ağır basıyor ama kendimi başımı sallamak için zorluyorum. “Mamuşka’yı bırakmam. Bırakmamalıyım,” diye fısıldıyorum. “Lütfen sessiz ol. Başka bir şey söyleme.”

“Onu susturmamı ister misin?” Alçak ama güçlü bir ses duyuyorum. Başımı çeviriyorum ve omzumda duran Fare Kapanı’nı neredeyse düşürüyorum. Onun omzuma tırmandığını hissetmemiştim. Parıldayan siyah gözlerine bakıyorum ve aklım karışıyor.

“Ne dedin sen?”

“Kuşu susturmamı ister misin?” Fare Kapanı yavaşça tekrarlıyor ve dilini minik sivri dişlerinde gezdiriyor.

“Hayır!” diye haykırıyorum, bu önerisi karşısında dehşete düşerek.

Fare Kapanı hayal kırıklığıyla olduğu yere çöküyor. “Fikrini değiştirirsen haberim olsun.” Omuzlarımdan aşağıya, yatağa atlıyor ve oradan da iki parke arasındaki bir boşluğa girip gözden kayboluyor. Arkasından bakakalıyorum. Fare Kapanı da mı konuşuyor yani? Bir dizi ciyıklama ve cırlama sesi çıkardı aslında ama ben söylediği her kelimeyi anladım.

Şakrak kuşu uçup uzaklaşıyor ve ben de sanki yeni uyanmışım gibi gözlerimi ovuşturuyorum. Ay, Kar Ormanı’nın üzerine parıldayıp her şeyi gümüşü bir mavi renge boyuyor. Ağaçlar yıldızlara kadar uzanıyor ve dalları arasında sırları fısıldıyorlar. Şakrak kuşu seslenmeyi bırakıyor ama başka bir şey beni ormana doğru çekiyor. Daha güçlü bir şey: kim olduğum ve bana neler olduğuna dair cevaplar. Artık daha fazla dayanamıyorum.

Zihnim planlar ve fikirlerle uğulduyor. Elimde Anatoly’nin haritasının bir kopyası var. Ormanda yolunu bulmak, hikâyelerinde bahsettiği yerleri keşfetmek ve geçmişime dair ipuçları aramak için onu kullanabilirim. Yanıma biraz yiyecek alabilir ve dinlenmeye ihtiyacım olduğunda Anatoly’nin kulübelerine sığına-

bilirim. Anatoly'nin Kar Ormanı'nın farklı yerlerinde beş kulübesi var ve hepsi de haritamda işaretli.

Başka bir kuvvetli rüzgâr dalgası gelip ayaklarımdaki kılları hareketlendirince daha fazla dayanamıyorum. Gitmek zorundayım. Ayaklarımı yere indiriyorum ve şişmiş ayak tabanlarımdan altından minik titreşimler geliyor. Bu, parkelerin altında tıkırdanan Fare Kapanı. Nerede olduğunu hissedebiliyorum, ayrıca başka bir şeyi daha hissediyorum... Ondan saklanan bir findıkfaresinin ya da tarla faresinin titreyişini. Bu inanılmaz bir şey, tıpkı başka bir duyu gibi ve karada yürümenin nasıl hissettireceğini merak ediyorum.

Ayağa kalkınca sendeliyorum çünkü bacaklarımdan hissine hâlâ alışamadım, odamın kapısından sıvışıp nefesimi tutarak merdivenlere ilerliyorum. Mamuşka'nın uyanacağından endişe etmiyorum; yatağa giderken çok yorgun görünüyordu ve kedi otu kökü çayını içtikten sonra her zaman çok derin uyur. Ama yine de yakalanma düşüncesiyle titriyorum. Ormana şimdi gidemezsem hayal kırıklığı beni yiyip bitirecek.

Ayaklarımdan boyutu ve bacaklarımdan garipliği, basamakları inmeyi çok zorlaştırıyor. En sonunda oturuyorum ve basamakları yarı kayarak ve yarı atlayarak iniyorum, tıpkı küçükken yaptığım gibi. Aşağıya in-

diğimde, ön kapının yanındaki askıdan kabanımı alıp oturma odasında ilerliyorum ve şömine rafında duran kutudan Anatoly'nin haritasının kopyasını almak için duraksıyorum.

Mamuşka'nın bugün yaptığı tüm yemekler mutfaktaki mermer tezgâhta duruyor. Ceplerime birkaç kabaklı *piroshki* ve yumurta atıp bir avuç dolusu da kuru kayısı ekliyorum.

Sonra, Mamuşka'nın ilaç yapma köşesinden bir parça kâğıtla bir kalem alıp ona bir not yazıyorum:

Sevgili Mamuşka,

Hastaneye gidemem. Üzgünüm. Bu bacaklar için bir tedaviden daha fazlasını bulmam gerek. Neden böyle olduklarını ve geçmişimle nasıl ilişkili olduğunu anlamam gerekiyor ve bu cevapların ormanda olduğunu düşünüyorum.

Dikkatli olacağım. Yanımda harita ve biraz yemek var, ayrıca ihtiyacım olduğunda Anatoly'nin kulübe-lerinde dinlenebilirim.

Lütfen endişelenme. Bir ya da iki güne dönerim.

Seni seviyorum,

Yanka muck

Nota bakıp kaşlarımı çatıyorum. Pek güzel bir not değil ama içimdeki duyguları nasıl ifade edeceğim hakkında hiçbir fikrim yok. Hepsini anlatması binlerce kelime ederdi ve yine de Mamuşka anlamazdı. Ayrıca ne yazarsam yazayım yine de endişelenecek zaten.

Pencereden bahçeye doğru bakıyorum. Ay ışığının aydınlattığı kar, ormana doğru koşan küçük hayvanların ayak izleriyle kesişiyor ve bahçenin ucundaki çamların dalları, sanki beni kendilerine çağırıyorlarmış gibi kıvrılıyor.

Mamuşka'nın uyanıp gittiğimi fark etmesi düşüncesi beni geriye doğru çekiyor ama ormanın çekişi ve ormanın içindeki hikâyem giderek daha da güçleniyor. Gitmem gerekiyor. Bu yüzden derin bir nefes alıyorum, notu masanın üzerine bırakıyorum ve kalbimdeki gergin hissi görmezden gelmeye çalışarak arka kapıdan çıkıyorum.

YEDİNCİ BÖLÜM

ORMANIN İÇİNE

Kendimi daha önce hiç olmadığım kadar uyanık ve tetikte hissederek verandada duruyorum. Her bir damla ve hışırtı, kulaklarımda yüksek sesle yankılanıyor ve her koku burnumu seğirtiyor. Bu gece, ormanın sunacağı çok şey var gibi geliyor.

Kapının dışındaki kancadan gaz lambasını alıyorum. Ay o kadar parlak ki henüz ışığa ihtiyacım yok ama ormanda ilerledikçe etraf kararacak. Pençelerim, verandanın döşemelerinde tıkırdıyor. Sesi durdurmak için parmak uçlarımı kaldırıyorum ve sonra kalın kar katmanına doğru son bir adım atıyorum.

Buz katmanı ayak tabanlarıma batıyor. Soğuk olsa da rahatsız edici değil. Ferahlatıcı ve heyecan verici geliyor. Eteğimi biraz kaldırıyorum ve bacaklarımı hareket ettirmenin ve dengemi korumanın en iyi yolu-

nu bulmaya çalışarak bahçede yalpalarken kıllı ayaklarımın dev ayı izleri bırakmasını izliyorum. Yüzümden bir gülümseme geçiyor ve kahkaha atma dürtüsünü bastırıyorum. Bu olanlar çok saçma ve imkânsız. Tıpkı Anatoly'nin hikâyelerinden biri gibi.

Eğer bir insanın bacakları ayı bacaklarına dönüşebiliyorsa o zaman Anatoly'nin bana anlattığı *bütün* büyülü şeyler de gerçek olabilir. Boynumda asılı duran ok ucu yıldızlar gibi parıldıyor ve içim umutla doluyor: aklımda dönüp duran soruların ormanda cevaplarını bulacağıma dair bir umut.

Bahçenin sonunda ağaçların altına adım atıyorum ve bir rüzgâr dalgası bileklerimin etrafını sarıyor. Buz gibi parmakları kollarımı tırmıklayınca titriyorum. Dallar soğukta çıtırdıyor ve gölgeler etrafımı sarıyor. Karanlık ve iç içe geçmiş çalılıklardan bir şey hızla kaçışıyor ve bir baykuşun çığlığı geceyi yarıyor.

Zihnim, ormanın derinliklerinde karşılaşabileceğim diğer şeylerin düşünceleriyle uğulduyor. Bu şeyler Anatoly'nin hikâyelerinde geçen tehlikeli şeyler: sizi yakıp kül edecek ateş ejderhaları ve ruhunuzu çalacak bir Yaga. Ama onlardan daha korkutucu olanlar, çocukluğumdan beri uyarıldığım sıradan tehlikeler: kararlı ve sessizce avlanan kurt sürüleri; düşen kaya-

lar kadar gaddarca saldıran öfkeli yaban domuzları; yerden fırlayan vaşaklar; ve kontrol edilemez fırtınalara dönüşebilecek başiboş ayılar. Ayrıca görünmeden sinsice yaklaşan minik şeyler de var: keneler, karadul örümcekleri ve bahar geliyor olsa da hâlâ havada süzülen soğuktan donma ihtimali. Kendimi bir anda yuvasından düşmüş bir yavru kuş kadar savunmasız hissediyorum.

Mamuşka'yla evimizin güvenliği ve sıcaklığı beni aniden geriye doğru çekiyor ve arkamı dönme dürtüsüyle savaşıyorum. Çünkü Mamuşka'nın uyuduğu odanın penceresini görürsem bunu yapamam. Buradan hemen gidemezsem de yarın bilmediğim bir kasabadaki doktorlarla, ormandan çok uzaklarda olacağım. Aradığım cevaplarsa orada olmayacak.

Bu yüzden titreyen parmaklarla haritamı kontrol ediyorum. Sonra da, gözlerimi yakıyor olsa da dümdüz karşıya bakıp kuzeye, ormanın derinliklerine uzanan patikaya giriyorum.

“Geceleri pek yürümezdin sen.” Fare Kapanı omzuma atlayıp yerimden sıçramama neden oluyor. “Nereye gidiyorsun?”

Kafam karışmış halde kaşlarımı çatıp Fare Kapanı'na bakıyorum. "Nasıl oluyor da seni anlayabiliyorum?"

"Soruya soruyla cevap vermek kabalıktır," diye şakıyor Fare Kapanı.

"Özür dilerim," diyorum, onun konuşuyor olmasından daha çok Fare Kapanı'nın benim kabalığımı düzeltmesi karşısında şaşırarak. "Seninle konuşmak garip geliyor sadece."

"Ne kadar süredir beraber yaşadığımızı düşününce, daha önceden konuşmamış olman esas kabalık."

"Seninle pek çok kez konuştum," diye karşı çıkıyorum. "*Benimle hiçbir zaman konuşmayan sendin.*"

"Elbette konuştum." Fare Kapanı burun kıvrıyor. "Ama sen dinlemiyordun."

Derin kavisli gövdesi olan bir titrek kavağın etrafından dolanıyorum. "Bu doğru değil. Ben her zaman seni dinledim, ayrıca kuşları ve ormanları da dinledim ama daha önce hiçbirinizi anlayamıyordum. Bu şekilde değil."

"Belli ki yeterince iyi dinlemiyormuşsun."

Başımı sallayıp iç çektim. Bu dinlemekten daha fazlasıyla ilgiliydi. Bende bir şeyler değişmişti, bacak-

larım dışında bir şeyler. Daha derinlerden bir şeyler. Bu düşünce hem heyecan veriyor hem de sinirlerimi geriyordu çünkü hayvanları anlayabiliyor olmak harika bir şey olsa ve tüm bu değişimler geçmişimin hikâyesini keşfetmeme yardım edebilecek olsa da bunun geleceğim için ne anlama geleceğini bilmiyorum.

“Kendini kötü hissetme.” Fare Kapanı yakama girip boynumun etrafına dolanıyor. “Neredeyse hiçbir insan dinlemez zaten. Sen en azından denedin. Ayrıca bana karşı her zaman nazik oldun, tabii bahçe kuşlarına karşı biraz fazla korumacı olmanı saymazsak.” Dudaklarını birbirine bastırıyor. “Bu yüzden eğer gece vakti ormanda tek başına yürüyeceksen, benim de sana eşlik etmem gerekir. Benim korumama ihtiyacın olabilir.”

Burnumdan bir homurtu bırakıyorum.

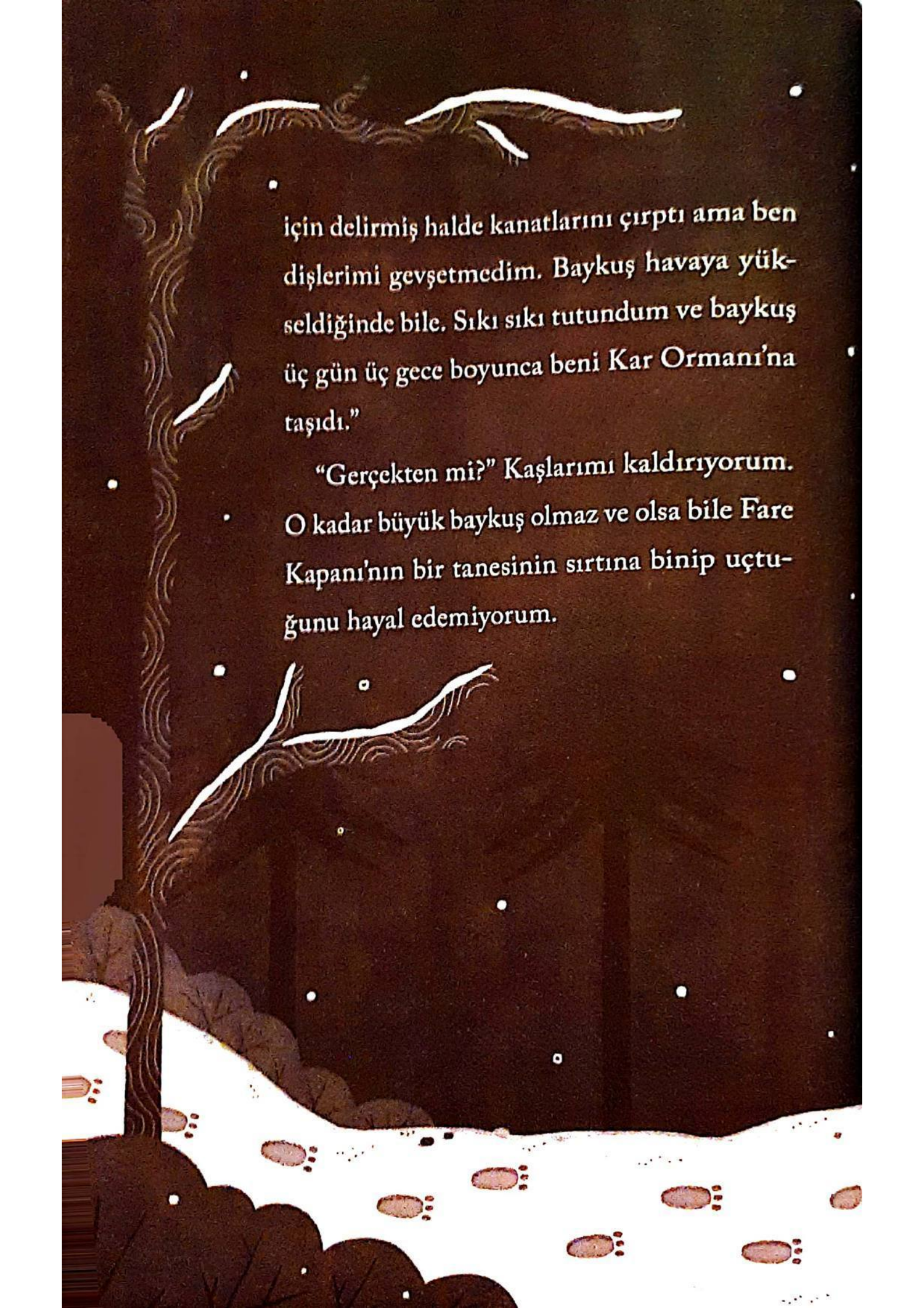
“Söylediğim sana komik mi geldi?” Fare Kapanı iki ayağı üzerine doğrulup pençelerini yanaklarıma koyuyor. Siyah gözleri, ay ışığından yansıyan minik hançerler gibi görünüyor.

“Seni kızdırmak istememiştim,” diyorum, “ama ben köyümdeki en iri ve güçlü insanım, sense minik bir evcil gelinciksin. Beni nasıl koruyabilirsin ki?”

“Sen, insan kızı, Kar Ormanı hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Benim atalarım, insanlar bu bölgeye gelmeden çok uzun zaman önce orada avlanıyordu ve onların bilgileri benim içimde.” Fare Kapanı çenesini yukarıya kaldırıyor ve minik burun delikleri genişliyor. “Büyük büyükannemin fare sorunlarınıza yardımcı olmak için sizin evinize taşınmış olması, onu ya da onun soyundan gelenleri daha zayıf gelincikler yapmaz. Gıcırdayan parkelerinin altında avlanmak için ne kadar becerikli olmak gerektiğini biliyor musun sen?”

“Senin iyi bir avcı olduğunu biliyorum.” Başımı sallıyorum. “Ben sadece beni ormanda nasıl korumayı düşündüğünü merak etmiştim.”

“Senin hayal edebileceğinden çok daha korkutucu düşmanlarla karşılaştım ben.” Fare Kapanı yeniden omzuma kuruluyor ve pençelerine bakıyor. Metal gibi parlıyorlar ve bıçak kadar keskinler. “Bir keresinde senin bahçende bir tavşanın peşindeyken bir baykuş baskın yaptı. Senin üç katın kadardı. Senin kemik bıçaklarından daha uzun ve keskin haldeki pençeleri beni yakalamaya hazırdı. Sıçrayıp havada bir takla attım ve baykuşun sırtına kondum. Dişlerimi boynuna geçirdim ve baykuş acıyla feryat etti. Saldırımdan kurtulmak

İçin delirmiş halde kanatlarını çırpı ama ben dişlerimi gevşetmedim. Baykuş havaya yükseldiğinde bile. Sıkı sıkı tutundum ve baykuş üç gün üç gece boyunca beni Kar Ormanı'na taşıdı."

"Gerçekten mi?" Kaşlarımı kaldırıyorum. O kadar büyük baykuş olmaz ve olsa bile Fare Kapanı'nın bir tanesinin sırtına binip uçtuğunu hayal edemiyorum.

“Bana inanmıyor musun?” Fare Kapanı göğsünü kabartıyor.

Bunun üzerine yüzüm kızarıyor. Ayı bacaklarım olduğuna ve bir gelincikle konuştuğuma göre Fare Kapanı’nın masalından şüphe duymak pek adil gelmiyor. “Büyülendim sadece.”

Yolu tıkayan devrilmiş bir sedir ağacının üstünden dört ayak üzerinde beceriksizce tırmanıyorum. Bacaklarım kollarımdan çok

daha iri ve güçlü olduğu için tepetaklak yuvarlanmaktan korkuyorum.

“O üç gün içinde, Kar Ormanı’nın tamamını altına serilmiş bir yorgan gibi gördüm.” Fare Kapanı, hayali bir dünyanın üzerinde pençesini sallıyor. “Bu orman o kadar geniş ki, doğusunda gündüzken batısında gece oluyor. O kadar geniş ki aylar boyunca her gün yürüsen bile sonuna asla ulaşamazsın. Bu da beni daha önceki soruma getiriyor; *tam olarak* nereye gidiyorsun?”

Bir elimi cebime sokup parmaklarımı haritaya doluyorum. Kâğıdı hissetmek içimi rahatlatıyor. Orman sınırsız olabilir ve ben de *tam olarak* nereye gittiğimi bilmiyor olabilirim ama beni yönlendirecek bir haritam var. “Bu patika kuzeye gidiyor,” diyorum kendimden emin şekilde, “ve orada Anatoly’nin bir kulübesi var. Oraya gidince muhtemelen dinlenmek için biraz orada kalırım.”

“Ve onun taze sazanlarından biraz alırsın?” Fare Kapanı dudaklarını yalıyor. “Bu güzel bir görev. Kulübe buradan ne kadar uzakta?”

“Bütün ormanı bildiğini sanıyordum.” Gülümsememi bastırarak Fare Kapanı’na bir bakış atıyorum.

“Biliyorum zaten.” Fare Kapanı omzumdan yakındaki bir dala atlıyor. “Ama insan kulübelerinin tam yeri gibi önemsiz şeylerle kafamı doldurmuyorum.”

“Oraya bir ya da iki saat içinde varmamız gerektiğini düşünüyorum,” diyorum, bunun doğru olmasını umarak. Anatoly’nin haritasının ölçeğinden ya da gösterilen mesafelerden pek emin değilim.

“Düşünüyor musun?” Fare Kapanı hareket etmeyi bırakıp gözlerini bana diyor. “Yani daha önce oraya gitmedin mi?”

“Gittim ama çok uzun zaman önceydi.” Mamuşka’nın beni Anatoly’yi ziyarete gördüğü son seferi düşünüyorum. Beş yaşında falandım ve bir kuşu kovalamıştım. Mamuşka bana yetişemeyip paniklemiş, sonsuza dek kaybolacağımı düşünmüştü. Elbette beni bulmuş ama ondan sonra bizim kendi evimizde kalmamızın ve Anatoly’nin bize ziyarete gelmesinin daha güvenli olacağını söylemişti.

Mamuşka’nın boş evde uyandığını düşününce midem kasılıyor. Zaten bacaklarım için üzülmüştü ve ortadan kaybolduğunu görmek onu daha da endişelendirecek. Dikkatimi dağıtacak bir şeyler görmeyi umarak başımı kaldırıp göğe bakıyorum. Ama suçluluk duygusu tıpkı açlık ya da susuzluk gibi; içinizi

yyip bitiriyor ve onları görmezden gelmek neredeyse imkânsız.

Fare Kapanı yeniden omzuma atlıyor ve patilerinindeki karı silkeliyor. “Kulübe o kadar uzaktaysa oraya varınca beni uyandırırısın.” Kabanımın ön kısmına doğru seğirip astarlı ceplerimden birine giriyor.

“Hani beni koruyacaktın?”

“Burası ormanın güvenli kısımlarından,” diyor Fare Kapanı, boğuk bir sesle ve sohbetimize bitkin ve tiz bir esnemeyle nokta koyuyor.

Ağaçlar, yıldızlarla dolu gökyüzünü çevreliyor ve ben de gözlerimi karanlığa alıştırmak için yavaşlıyorum. Henüz gaz lambasını kullanmak istemiyorum, yanan gazın tıslamasının ve kokusunun ormanın sesleriyle kokularını bastırmasını istemiyorum.

Fare Kapanı artık sessiz olduğu için etrafımdakileri ne kadar görmezden geldiğimi fark ediyorum. Dikkatimi daha fazla vermeli, tehlikeler için tetikte olmalıyım. Durup nefesimi tutuyor ve etrafı dinliyorum. Üzerimde yapraklar hışırdıyor. Küçük bir kuş bir dala zıplıyor, sonra uçup uzaklaşıyor. Donlar ve buz sarkıtları çatırdıyor. Bir şey ağacı tırmalıyor, ağaca tırmanıyor ve sonra da ok gibi fırlıyor. Gece sesleri hiç tanıdık gelmiyor. Ağaçların arasında farklı şekil-

de ilerliyorlar ve yankıları kulaklarıma daha yüksek geliyor. Dört bir yanı saran korku içimi titretiyor.

Dik durup birkaç adım daha atıyorum. Ayaklarımın yeni ağırlığı ve pençelerimin hissi bana güven veriyor. Bana güçlü olduğumu hatırlatıyorlar. Öncesinden bile güçlü. Bu ormanda her ne tehlike varsa, ben onunla baş edebilirim.

Ama sonra patika sıkı bir çamlığın içine giriyor ve yıldız ışıkları son damlasına kadar kayboluyor. Durup gözlerimi kısarak karanlığa bakıyorum ve kibrit aramak için cebimi karıştırıyorum. Yanıma kibrit almayı unuttuğumu fark edince inlememi bastırıyorum.

Sonra başımın yukarısında bir şey hareket ediyor.

Büyük bir şey.

Bir dala çarpıyor ve yere bir kar fırtınası yağmasına neden oluyor. Kaslarım geriliyor.

Uzaklardan bir kurdun uluması havayı yarıyor ve bir dakika önce hissettiğim gücü yerle bir ediyor.

“Fare Kapanı,” diye fısıldıyorum, cebimi dürterek.

“Geldik mi?” diye soruyor, kıpırdamadan.

Boğazımdaki yumruyu yutkunuyorum. Yardım istemek, ağır bir kütüğü kaldırmak gibi geliyor. Kendi başıma da yeterince güçlü olmalıyım. Yeniden ağaçla-

rın arasına bakıyorum ama karanlıktan başka bir şey göremiyorum. “Yardıma ihtiyacım var,” diyorum en sonunda. “Görmek için.”

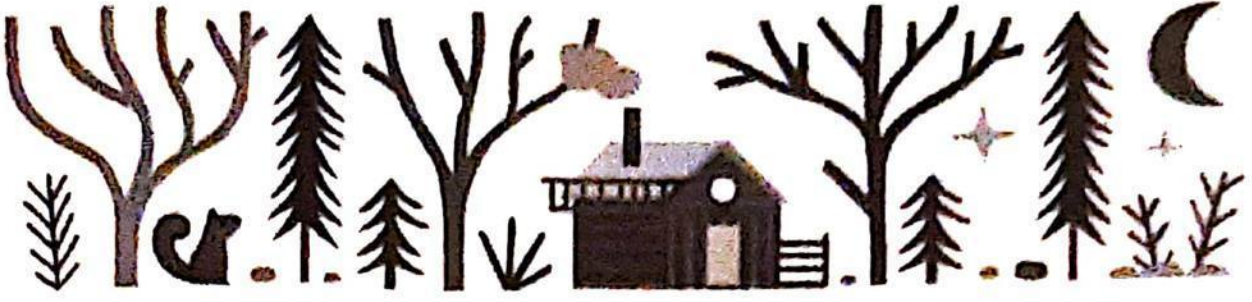
“Neyi görmek için?”

“Yukarıda hareket eden bir şeyi.”

Fare Kapanı başını çıkarıp havayı kokluyor. “Bir geyik.”

Rahatlayarak içimi çekiyorum ve ileri doğru bir adım atıyorum.

Büyük gri bir kurdun yoluna doğru.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

GRI IVAN

Ağzım açık kalıyor ve karşımda duran kurda bakıp nefesimi tutuyorum. Bir kurt için hayal edebileceğimden çok daha büyük. Devasa kafası göğsüme geliyor ve omuzları benimkilerden daha geniş.

Kurt da bana bakıyor. Altın rengi gözleri genişliyor, kulakları düşüyor ve göğsünün derinliklerinden bir hırlama yükseliyor. Ses, üzerime bir soğuk su gibi çarpıp kaslarımı donduruyor.

“Git buradan!” diye uluyor kurt. “Benim adım Gri Ivan ve ormanın burası *benim* alanım.”

Onu anlayabildiğim için zihnimde kısa süreli bir heyecan dalgası yayılıyor. Ama Ivan’ın koyu renkli dudakları yukarı doğru kıvrılarak uzun, parıldayan

dişlerini açığa çıkarıyor ve kalbimi titreten bir hırlama çıkarıyor.

Okuma yazmayı bile öğrenmeden önce bana köyde öğretilen ilk şeylerden biri, bir kurtla karşılaşınca ne yapmam gerektiği idi. Bu yüzden göz temasından kaçınmaya çalışarak başımı eğip geri çekiliyorum. Ama bedenimin kontrolünü kaybettim. Gözlerim Ivan'ın kilere kilitleniyor ve çekemiyorum, pençelerim de beni olduğum yere sabitleyecek şekilde karın derinliklerine batıyor.

“Git buradan!” diye uluyor Ivan yeniden. Sırtındaki kaslar hareket ediyor ve kürkü kabarıyor. Bunlar onu olduğundan da iri gösteriyor.

Tamamen doğrulup Ivan'a dik dik bakıyorum. Mamuşka'yı bırakmak, büyük bir güce ve kalp ağrısına mal oldu; bu yüzden şimdi, bir kurt ya da herhangi başka bir şey yüzünden geri çekilmeyeceğim.

“Bırak, geçeyim!” diye bağıriyorum olabildiğince yüksek sesle ama Ivan başını yana eğiyor ve ay ışığı dişlerini parlatınca sesim titreyip dalgalanıyor.

Ivan'ın yüzünde alaycı bir sırıtma beliriyor. “Sen zayıfsın. Kar Ormanı'na ait değilsin.” Burnu bir kol mesafesi kadar yakınımaya gelene dek bana doğru usul

usul yaklaşıyor. Kürkü eski yağmur ve ölü yapraklar gibi kokuyor, nefesi de ölü bir şey gibi.

Fare Kapanı cebimde titriyor ve ben de ikimiz için de güçlü durma dürtüsü altında eziliyorum. “Bırak, geçeyim!” diye tekrarlıyorum ve bu kez sesim sabit kalıyor.

Ivan hareket etmeden duruyor. Burnunu kaldırıp havayı kokluyor ve sonra bir şeyler fark ederek gözleri parıldıyor. Ama sonra aklındakileri uzaklaştırıyor gibi duruyor ve ağzını açıp doğrudan boynuma atlıyor.

Gaz lambasını düşürüyorum ve kendimi korumak için kollarımı kaldırıyorum. Ivan bileğimi ısırp güçlü çeneleriyle onu eziyor. Acıyla haykırıp sırtüstü düşüyorum. Omurgam yere çarpıyor ve ciğerlerimdeki nefesi tüketiyor.

Ivan’ın koyu renkli ıslak burnu tam benimkinin karşısında. Dişlerindeki salyalar yanağıma akıyor. Kaslarım tir tir titriyor. Tüm gücümle itiyorum ama Ivan da bastırıyor ve daha sert ısırpıyor. Dönmeye ya da onu üzerimden atmaya çalışıyorum ve kolum bir şeye çarpıyor. *Gaz lambama*. Onu kavrayıp Ivan’ın kafasına savuruyorum.

Lambanın metal tabanı, Ivan’ın gözlerinin üstüne doğru vuruyor. Acıyla uluyup kolumu bırakıyor. Bir

ağaca yaslanıyorum ve zonklayan kolumu göğsüme doğru tutup sendeleyerek ayağa kalkıyorum. Bileğim acıyor ve yanıyor ama ısırıktan hiç kan aktığını hissetmiyorum.

Gözlerimi Ivan'a dikiyorum ve o da aynı şekilde karşılık veriyor. Gözlerinden çok fazla düşünce geçiyor ve söylediklerini anlayabildiğim gibi aklını da okuyabilmeyi diliyorum. Sonsuzluk gibi görünen bir süre boyunca ikimiz de hareket etmiyoruz. Ağızlarımızdan beyaz nefes bulutları çıkıyor ve buzlu havaya karışıyor.

En sonunda Ivan yeniden dudaklarını büküp hırılıyor. Bir ayağını tereddütle kaldırıyor, sanki yeniden saldırması mı yoksa kaçıp gitmesi mi gerektiğine karar veremiyormuş gibi. Pençeleri seğiriyor. Her biri başparmağım kadar kalın, koyu renkli kancalar halindeki pençeleri.

"Bir pençen eksik!" diye bağıriyorum. Anatoly'nin hikâyelerinden biri aklıma gelince acı ve korku yok oluyor: bana verdiği kurt pençesiyle ilgili hikâyeye.

"Bundan sana ne?" diye hırılıyor, Ivan.

Bir elimi cebime atıyorum ve parmaklarımı pençeye sarıyorum. "Pençe bende!" Hâlâ orada olduğu için

o kadar mutlu oluyorum ki yüzümden bir gülümseme geçiyor.

Ivan yine hırlıyor ama görmesi için pençeyi havaya kaldırıncaya duraksıyor. "Nereden buldun sen onu?" Daha yakına gelip pençeyi kokuyor ve kulakları merakla eğiliyor.

“Biri verdi. Bana bir kız çocuğunun bu pençeyi bir kurttan söküp aldığını söyledi.” Yanaklarım utançla kızarıyor çünkü burada, kas ve diş yığını halindeki Ivan’ın karşısında dururken bu hikâye kulağa gülünç geliyor.

Ivan, kulağa çatırdayan buz gibi gelen, boğazdan bir kıkırdamayla gülüyor. Saldırmayı bırakmış gibi görüldüğü için o kadar rahatlıyorum ki benim boğazımdan da bir kahkaha yükseliyor.

“Bir insan çocuğu benden bir pençe söküp alamaz.” Ivan oturup patisini yalıyor. Üzerine bir ay ışığı hüzmeleri düşüyor ve gri kürkünün burun ve çene kısmını tozlu gibi gösteren beyaz tüyleri ortaya çıkıyor. Artık daha yaşlı ve çok daha küçük görünüyor.

Biraz rahatlayıp elimdeki pençeye bakıyorum. “Bence de yapamaz.” İçimi çekip pençeyi yeniden cebime atıyorum. “Ben küçükken beni eğlendirmek için anlatılmış bir hikâye sadece.”

“Uzun zamandır bir hikâye dinlemedim.” Ivan yan tarafına uzanıp esniyor. “Anlatsana.”

İçimi bir sevinç kaplıyor. Bir an için bir kurtla dövüşürken sonra bu kurtun benden bir hikâye anlatmamı istemesi, ayı bacaklarına sahip olmak kadar garip

ve büyölü. Ayrıca, hikâye anlatmayı çok sevdiğim için kelimeler dilimin ucunda titreşiyor.

Arkamdaki ağaca yaslanıyorum ve Ivan'la aynı seviyeye gelene kadar kaykılıyorum. Bileğim acıyor ve onu elimle destekliyorum. Fare Kapanı başını cebimden çıkarıyor, sonra da omuzlarıma doğru, yakama fırlıyor. Yumuşak bedeninin alışık olduğum hissine doğru yanağımı yaslıyorum; artık titremiyor ve bir hikâye anlatılmasını bekleyerek ısınmış ve gevşemiş halde.

Ivan, Fare Kapanı'nı fark ettiyse bile bir şey söylemiyor. Sanki hikâyeyi anlatıp anlatmamamı umursamıyormuş gibi ormana bakıyor sadece. Ama kulakları bana dönük. Bu bana, ilgilenmiyormuş gibi görünürken Anatoly'nin hikâyelerini dinleyen Mamuşka'yı hatırlatıyor.

Burada olsaydı Mamuşka'nın bir kurtla konuşmuyormuşum gibi yapıp yapmayacağını merak ediyorum. Bu düşünce karşısında gülümsüyorum, sonra da ağzımı açıp hikâyeyi oluşturacak kelimelerin dökülmesine izin veriyorum.

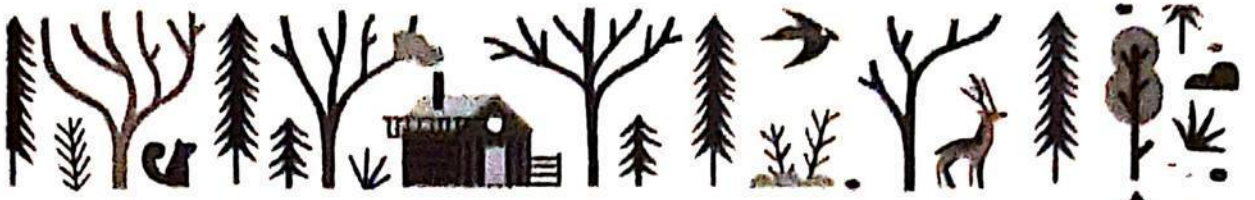

KURT PENÇESİ

Evvel zaman içinde, inci gibi parlayan ay ışığı altında avlanan bir kurt sürüsü varmış. Sinsice gölgelerin içinde ilerliyorlarmış, patileri karda hiç ses çıkarmıyormuş ve avın heyecanı kontrol edemeyecekleri kadar artınca gökyüzüne doğru uluyup gece havasını yarıyorlarmış.

Sürünün lideri olan altın rengi gözlü gri bir kurt hareketsiz kalmış, bir patisi karın üzerinde asılı duruyormuş. Kulakları, çok uzaklarda minik bir adımın çıtırtısına doğru dönmüş ve burnunu yukarıya kaldırmış. Sonra da keskin bir şekilde sırtmış, çünkü tumbul ve zayıf haldeki avın kokusunu almış. Kurdun içini bir heyecan dalgası kaplamış. Avın peşi-

ne düşmüş ve sürüsü de fısıldayan bir kasırga gibi peşinden gelmiş.

Kurtlar ağaçların etrafından dolanarak ve çalılaların üzerinden atlayarak ormanda hızla ilerliyormuş. Ama parıldayan bir açıklığa geldiklerinde yavaşlayarak iç çekmişler. Dört mevsim yaşında bile olmayan bir insan yavrusunun karda pembe ve etli bacakları üzerinde çırılçıplak oturduğunu görmüşler. Çocuk, dallarda şingırdayan buz sarkıtlarına bakıp kıkırdamış ve yükseklerdeki sallanan dallara doğru mırıldanmış. Yapraklar da orman diliyle gevezelik ederek karşılık veriyormuş.

Ama kurt açıklığa adım atınca her şey susmuş. Sürünün geri kalanı, gece karanlığında siyah, beyaz ve gümüş renkleriyle ağaçların arkasından çıkmış. Heyecanla titreyerek ve saldırı sinyalini bekleyerek liderlerini yakından izliyorlarmış.

Gri kurt dilini dişlerinde gezdirip gülümsemiş. “Çocuk,” diye hırlamış, “burada tek başına oturmalısın. Sürüm ve ben açız ve bizim görevimiz zayıf olanı yemek, bu yüzden bu ormanda ancak güçlü canlılar hayatta kalabilir.”

Çocuk kurda dönmüş ve orman dilinde konuşmuş. “Ben güçlüyüm ve bu yüzden hayattayım.”

Gri kurttan bir kahkaha yükselmiş. “İstiyorsan dövüşelim. Eğer yeteri kadar güçlüysen Kar Ormanı’ndaki yerini kazanabilirsin.” Ve kurt sinsice ilerleyip dişlerini çıkarmış.

Ama çocuk gri kurdun gözlerine öyle bir cesaret ve kararlılıkla bakmış ki kurt durmuş, başını öne eğmiş ve bir adım gerilemiş.

“Liderimiz geri çekiliyor,” diye fısıldamış sürüdeki kurtlar. “Çocuktan korktu.”

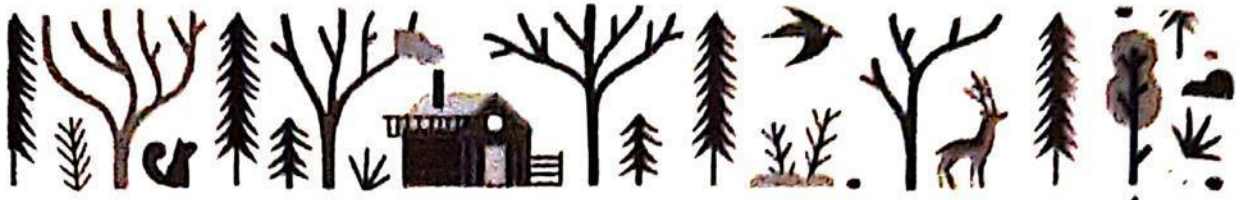
“Ben korkmam,” demiş gri kurt bir anda. Tüyleri diken diken olmuş ve çocuğa dik dik bakmış. “Sen ne benden ne de sürümden güçlü değilsin.”

Çocuk sağındaki ve solundaki kurtlara bakmış ve ormanın gücünü içinde hissettiği için çenesini kaldırmış.

“Saldır!” diye hırlamış kurtlar, liderlerine. “Saldırıya senin liderlik etmen gerekiyor.”

Gri kurt yine tereddüt etmiş, çünkü bu kadar küçük bir avdan yayılan güç karşısında kafası karışmış.

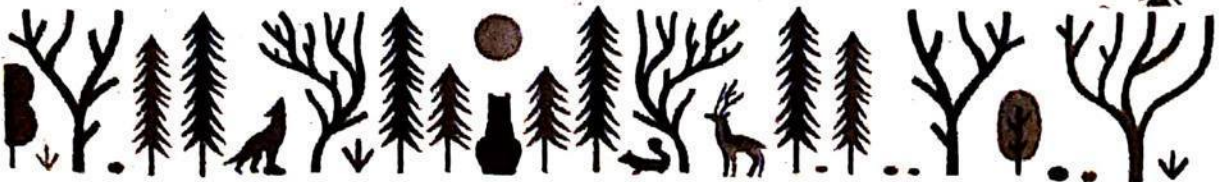

Ama çocuk tek başınaymış ve kendisi bir sürünün lideriymiş. Dudaklarını geriye çekip küçük kıza doğru fırlamış ve diğer kurtlar da peşinden gelmiş.

Çocuk doğrulmuş, kollarını kaldırmış ve gri kurdun pençeleri göğsüne çarpmadan önce parmaklarını pençelerden birine sarıp çekmiş. Pençe yerinden ayrılmış ve kurt da şok içinde yere düşerken acıyla ulumuş. Çocuk kıkırdamış, kurdun altın rengi gözleriye acı ve utançla yanıyormuş.

Kurt sürüsü, liderlerinin bu kadar küçük bir av tarafından yenilgiye uğratılmasından dolayı dehşetle dağılmış ve gri kurt topallayarak tek başına ormana dönmüş. O gece gri kurt, ağaçların altındaki gölgelikte yaralı pençesini yalarken, lider olacak kadar güçlü olduğunu kendisine bir kez daha ispat edene dek sürüsüne geri dönmeyeceğine yemin etmiş.

DOKUZUNCU BÖLÜM TAMAMEN AYI

Son kısmı atlayarak hikâyeyi çabucak bitiriyorum. Anatoly'nin anlattığı halinde çocuk, Ayı Çariçe ile yaşadığı mağaraya geri dönüyor, kalın ve sıcak kürküne sokuluyor ve uykuya dalıyor. Ama bu kısım Ivan'la paylaşmak için çok kişiselmiş gibi geliyor.

Fare Kapanı yakama iyice kıvrılıyor ve kulaklarıma minik horlamaları geliyor.

Ivan homurdanmayla hapşıрма arasında bir ses çıkarıyor. "Hikâyenin gerçek olması mümkün değil. Bir insan yavrusu, bir kurdun pençesini söküp alabilecek güçte olamaz."

"Hikâye tamamen doğru olmayabilir ama belki de içinde bir gerçeklik payı vardır," diyorum, Anatoly'nin bana her zaman söylediği şeyi tekrarlayarak.

“Belki.” Ivan dudaklarını yalayıp arkasına dönüyor. Gitmek üzereymiş gibi görünüyor ama ben bir anda onun kalmasını her şeyden daha çok istiyorum. Bana yardımcı olabilecek bir şeyler biliyormuş gibi geliyor.

“Sen pençeni nasıl *kaybettin*?” diye soruyorum.

Ivan’ın kürkü kabarıyor. “Benim pençemi bir ayı aldı. Bir yavru ayı. Ama yaşına göre olması gerektiğinden daha güçlüydü. Doğal olamayacak kadar güçlü.” Ivan ayı ayaklarına bakınca rahatsızca yerimde kıpırdanıyorum. “O gece sürümün bana olan saygısını kaybettim –senin hikâyedeki kurt gibi– ve gücümü kanıtlayana kadar onlara geri dönmemeye yemin ettim.” Ivan’ın gözleri parlıyor ve aramızdaki boşluğa bir gerginlik çöküyor. “Bir kokuyu asla unutmam ben. Senin kokunu da alır almaz seni hatırladım. Çok uzun zaman önceydi ve sen de değişmişsin ama seni hatırlıyorum.”

“Ne hatırlıyorsun?” diye fısıldıyorum ve zihnim karman çorman oluyor.

Ivan, bütün dişlerini ve kan kırmızısı dişetlerini gösterecek şekilde sırtıyor. “Ben seni hatırlıyorum ama sen kendini hatırlamıyorsun.”

Bir uluma yükseliyor, sonra bir tane ve bir tane daha. Çok uzaklardan yankılanıyorlar ama yine de

tüylerimi diken diken ediyorlar. Bileğimdeki acı artıyor, ayağa kalkıp yerden gaz lambasını alıyorum ve onu önümde bir silahmış gibi tutuyorum. Anatoly'nin kulübesine doğru gitmem gerekirken burada Ivan ile kalıp konuştuğum için çok aptalım. Şimdiye kadar orada, güvende ve sıcak halde olabilirdim. Ama onun yerine buradayım; soğuk rüzgârlar, Ivan'ın söyledikleri ve tehlikeli kurtların ulumaları içimi titretiyor.

“Eski sürüm avlanıyor.” Ivan gururla başını kaldırıyor ama gözlerinde hüznü bir şeyler var. “Senin yerinde olsaydım saklanacak güvenli bir yer bulurdum. Benim sürümden daha güçlü değilsin sen. Tamamen ayı olduğunda bile daha güçlü olmayacaksın.”

“Tamamen ayı mı?” Kafa karışıklığım coşkunun bir fırtınaya dönüşüyor.

Ivan bana acıyarak bakıyor. “Ormanın derinliklerine git, o zaman anlarsın.”

Başka bir uluma korusu ağaçların tepesinden yükselince irkiliyorum. Ivan'ın önce kulakları sonra da bütün bedeni sese doğru dönüyor. Sürüsünün peşinden gitmemek için bütün gücünü harcıyormuş gibi tüyleri ürperiyor. En sonunda, tam ters yöne doğru fırlıyor. Omurgamdan aşağıya bir soğukluk inerken arkasından bakıyorum. Ama beni korkutan Ivan ya

da uzaklardaki kurtlar değil. Beni korkutan, Ivan'ın söylediği şey: *tamamen ayı olduğunda bile.*

Yanıılıyor. Ben bir ayıya dönüşmeyeceğim. Bu düşünceyi zihnimden uzaklaştırıp kurt sürüsünün ulularını ve adımlarının seslerini dinliyorum. Ama konsantre olamıyorum. Ivan'ın söyledikleri beni allak bullak etti.

Yukarıda küçük bir kuş kanat çırpıyor. “Yanka!” diye sesleniyor. “Ormandaki ev!”

Başımı sallayıp köyün olduğu yöne doğru bakıyorum. Şakrak kuşunu duymak istemiyorum ve artık ayı ayağımla karı hissetmek de istemiyorum. Mamuşka'ya doğru dönüş için bir adım atmak üzere bir ayağımlı kaldırıyorum ama parmaklarımın ucundaki uzun pençelerle ayağım kocaman ve çok ağır geliyor. Bu şekilde geri dönemem.

“Yanka!” diye şakıyor, şakrak kuşu. “Ayı Yanka!”

Karanlık patikaya dönüyorum, ok ucu kolyeme dokunuyorum ve içimi bir savaşçı prensesin cesaretiyle doldurduğunu hayal ediyorum. Bana neler olduğunun yanıtı ormanın derinliklerinde yatıyor. Bunu ben biliyorum, şakrak kuşu biliyor ve Gri Ivan da biliyor. Söyledikleri beni sarsmış olsa da aslında doğru yolda

olduğumun kanıtıymış gibi geliyor. Bu yüzden derin bir nefes alıp karanlığa doğru yürüyorum.

Uyanıp bana eşlik etmesinin güzel olacağını düşünerek Fare Kapanı'nın yattığı yere doğru boynumu kaşıyorum. Kulağıma doğru gerinip esniyor. "Anatoly'nin kulübesi yakınlarda mı?"

"Öyle umuyorum." Başımı sallıyorum. "Ivan bizi durdurmadan önce epey yürüdük."

"Kurt." Fare Kapanı'nın burnu havayı koklarken büzüşüyor. "Onunla başa çıkma biçimin ilginçti. Bir itiş kakış ve bir hikâye. Ben öyle yapmazdım ama senin kontrolü ele alman güzeldi. Onu susturmak hiç hoşuma gitmezdi."

"Onu susturmak mı?" Kaşlarımı kaldırıyorum. "Ben hikâyeyi anlatana kadar bir yaprak gibi titreyerek cebimde saklanıyordun."

"Saklanmıyordum." Fare Kapanı arka ayakları üzerine doğrulup dişlerini gösteriyor. "Saldırmadan önce tehlikeyi ölçüyordum. Bir canlıyı gereksiz yere asla susturmam ben."

Fare Kapanı'nın bir kurtla dövüştüğünü hayal ederken gülmemi engellemek için dudaklarımı birbirine bastırıyorum.

“Ayrıca,” Fare Kapanı burnunu havaya kaldırıyor, “bil diye söylüyorum, ben hiçbir zaman korkudan titremem. Öfkeden titrerim.”

Burnumdan bir kahkaha homurtusu kaçıyor ve öksürerek gizlemeye çalışıyorum.

Fare Kapanı’nın kürkü boynumda diken diken oluyor. “Çok kabasın. Ama seni bağışlıyorum çünkü benim avlanma becerilerimin ne kadar üst düzey olduğunu henüz anlamış değilsin.”

“Bir geyik olduğunu söylemiştin.” Fare Kapanı’na yan yan bakıyorum.

“Bir geyik mi?”

“Sana gelen sesin ne olduğunu sorduğumda bir geyik olduğunu söylemiştin. Bir kurt değil.”

“Beni yanlış duymuşsun. Sana daha önce de söyledim, düzgün dinlemiyorsun.” Fare Kapanı yeniden yakamın içine girip hemen horlamaya başlıyor.

Hayal kırıklığıyla inliyorum. Fare Kapanı’nın bana arkadaşlık etmesini istemiştim ama tek yaptığım onu gücendirmek oldu. Kıpırdanıyor ve sırtı benim boynuma yaslanacak hale geliyor, ben de onun sıcaklığının rahatlatıcı hissiyle yetinmeye karar veriyorum.

Patika çok dar ve karanlıkta neredeyse görünmüyor. Gaz lambamı yakmanın bir yolu olmadığından, gözlerim görmeye çabalarken acıyor ve patikadan çıkmadığımdan emin olmak için bütün dikkatimi vermem gerekiyor. Patika çamların arasında kıvrılıp ay ışığıyla aydınlanır hale gelene kadar saatler geçmiş gibi geliyor.

Karın üzerinde kızak izleri var ve Anatoly'nin buradan geçtiğini düşününce kalbim tekliyor. Benim gittiğim kulübede olup olmadığını merak ediyorum. Beni gördüğüne ne kadar çok şaşırır! Şöminesinin yanında ısınmam için beni içeri aldığı ve belki de bana biraz et suyu çorbasıyla ekmek ikram ettiğini hayal ediyorum. Geçmişime dair ipuçları aramak için Kar Ormanı'nda nereye gitmem gerektiği konusunda plan yapmam için de bana yardımcı olabilir. Bu düşüncelerle enerji kazanarak daha hızlı yürüyorum.

Kısa süre içinde, dik bir yamacın tepesinde duran Anatoly'nin kulübesini net olarak görebiliyorum. Etrafı gece kadar soğuk ve karanlık. Küçük pencerelerinde hiç ışık görünmüyor. Havaya duman saçan bir baca da yok. Kapıya ulaşmadan önce orada olmayacağını biliyorum.

“Sence Anatoly sazan balıklarını nerede tutuyor-
dur?” Ben kapının sürgüsünü açarken Fare Kapanı
omzuma oturuyor. Kar Ormanı’nda kapı kilidine ge-
rek yok –insanlar köyden nadiren bu kadar uzakla-
şır– ama sürgüler kurtların ve ayıların içeri girmesini
engelliyor. Kalın ahşap kapı gıcırdayarak açılıyor ve
Fare Kapanı kolumdan aşağı doğru koşarak inip bile-
ğimden atlıyor ve zifiri karanlıkta gözden kayboluyor.

Ben de içeri girip kapıyı arkamdan sürgülüyorum
ve rahatlayarak derin bir nefes veriyorum. Anatoly
burada olmayabilir ama en azından dinlenmek için
güvenli bir yer buldum. Kapıya yaslanıyorum ve üzeri-
me o kadar büyük bir yorgunluk çöküyor ki neredeyse
yere yığılıp kalıyorum. Ama ısınmam ve Ivan’ın neden
olduğu yaramı kontrol etmem gerekiyor.

“Fare Kapanı?” diye sesleniyorum karanlığa doğru
ve kabanımdan yukarı seğirtip bir patisini yanağıma
koyuyor.

“Ne oldu, insan kızı?”

“Sadece iyi misin diye kontrol ediyorum.”

“Ben iyiyim ama hiç sazan balığı kokusu almıyo-
rum.” Fare Kapanı’nın öfkeli yüzü çatılıyor.

“Peki ya mum ve kibrit?” diye soruyorum.

"Odun sobasının yanındalar," Fare Kapanı barmay la işaret ediyor ve gözlerim karanlığa alırken ben de öne doğru ayak sürüyerek ilerliyorum. Mumları bulup yakıyorum ve onları, gölgeler oluşup oda bana Mamuşka'yla evimizi hatırlatan sıcak bir sarı renkle dolana kadar farklı yerlere bırakıyorum. Güneş birkaç saat içinde doğacak ve Mamuşka uyanıp gittiğini fark edecek. Dikkatimi bu düşüncelerden uzaklaştırmak için etrafa bakmıyorum.

Anatoly'nin kulübesi benim hatırladığımdan daha küçük ama başka hiçbir şey değişmemiş. Derli toplu halde ve işe yarar şeylerle dolu: tencere tavalar, metal aletler ve ahşaptan deri germe kasnakları, deri ve kürk yığınları, fareler ulaşamasın diye kırımlardan sarkan tahıl ve tuz çuvalları.

Kulübe, Anatoly gibi kokuyor: limonlu çay, taze kar, odun dumanı ve eski kürkler. Kokusunu içime çekiyorum ve en son ne zaman buraya geldiğini merak ediyorum. Sobaya çıra ve kütükler istiflenmiş ve önüne de bir çakmaktaşı konmuş. Beni bekliyormuş gibi geliyor ama muhtemelen kendi dönüşü için kulübeyi hazır halde bırakmış.

Ateşi yakıyorum ve sobanın üzerine zaten dolu olan çaydanlığı koyuyorum. Alevler kütüklerin etrafın-

da dalgalanıyor ve etraf ısınıyor. Kan yeniden parmaklarıma dolunca ellerim karıncalanıyor ve Ivan'ın ısırıldığı yerden bileğim zonkluyor. Kabanımı çıkarıp yaramı incelemek için kıyafetimin kolunu sıvıyorum. Tenim mora ve maviye dönmüş ama bileğim kırık değil. Mamuşka burada olsaydı bileğime Spongilla otu lapası koyardı. Kıyafetimin kolunu düzeltiyorum. Sadece bir morartı. Kabanım mı beni korudu yoksa Ivan çok sert ısırılmamayı mı tercih etti, merak ediyorum. Dişleri kesinlikle etimi parçalayacak kadar keskindi, tabii bunu yapmak isteseydi.

“Hâlâ hiç sazan bulamıyorum,” diye mırıldanıyor Fare Kapanı, kavanozlar ve teneke kutularla dolu bir raftan.

“Belki sevdiğin başka şeyler vardır?” deyip etrafta dolanarak etiketleri okuyorum. “Salamura ringa balığı?”

Fare Kapanı burun kıvrıyor. “Avlanmaya gidiyorum.” Raftan atlayıp duvarla yer arasındaki bir çatlağa doğru koşuyor.

“Kulübeden ayrılma,” diye bağıriyorum arkasından.

Çatlaktan başını çıkarıyor. “Kendi başımın çaresine bakabilirim, biliyorsun.”

“Biliyorum. Sadece...” Kalmasını ve bana arkadaşlık etmesini istiyorum ama kelimeler ağzımdan çıkmıyor. “Parkelerin altında bir fare sesi duyduğuma eminim,” diyorum onun yerine.

“Orada bir fare varsa onu da yakalarım.” Fare Kapanı başını sallayıp çatlakta gözden kayboluyor. Fare Kapanı’nın patilerinin minik titreşimlerini ayak tabanlarımda hissedene kadar, odaya bir sessizlik çöküyor.

Çaydanlık uğulduyor. Yanımda getirdiğim *piroshki*’lerden birini yerken bir fincan çay yapıyorum. Sonra da Mamuşka’nın festivalde bana verdiği tatlı *sushki* kolyesini hatırlıyorum. Hâlâ boynumda sallanıyor, o yüzden sert haldeki tatlı simitlerden parçalar koparıp içeceğime atarak yumuşatıyorum.

Fare Kapanı dönene kadar uyumak istemiyorum, bu yüzden ateşin yanındaki koltuğa oturup yanımdaki masanın üzerinde duran kitap yığınınına bakıyorum. Pek çoğu parça pinçik olmuş, eski avlanma, balık tutma ve kapan kurma kitapları. Aralarından, kapan tasarımlarının ve küçük ölçekli haritaların çizimleriyle dolu kopuk sayfalar çıkışıyor. Yığının alt kısmında bir şiir kitabıyla başka bir kısa hikâyeler kitabı olduğunu

fark ediyorum. Onlara ulaşabilmek için en üstte duran kitapları kaldırırken birkaç sayfa kopup yere düşüyor.

Onları yerden almak için eğiliyorum ve en üstteki parçanın üzerinde Anatoly'nin düzgün elyazısıyla yazılmış şeyi görünce donakalıyorum: *Ayi'nin Çocuğu*.

Ivan'ın ayı yavrusu ve benim kendimi hatırlamamla ilgili söyledikleri düşüncelerimde yankılanıyor ve kâğıdı daha yakına çekerken parmaklarım titriyor. Bu, Anatoly'nin hikâyelerinden biri. Daha önce dinlemediklerimden. Kelimeleri okurken Anatoly'nin sesi zihnime doluyor ve her cümleyle kalbim daha da hızlı çarpıyor. Çünkü bu, benimle ilgili her şeyi açıklayacak o hikâye olabilir.

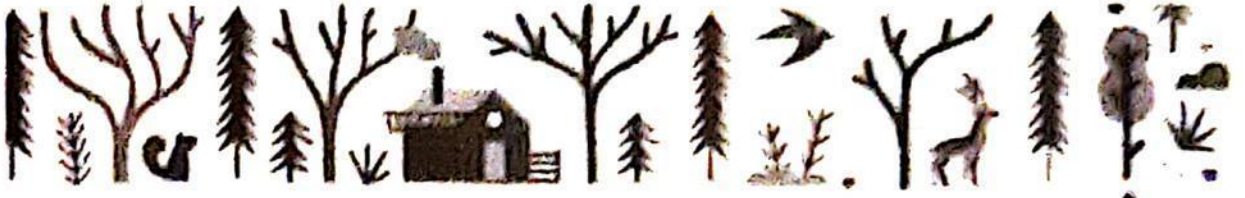

AYI'NIN ÇOCUĞU

Evvel zaman içinde, Kar Ormanı'nın en güçlü ve en nazik canlısı olan Ayı Çariçe'den yeni doğmuş bir yavruya bakması istenmiş.

Ayı Çariçe'nin yüreği sevgiyle dolmuş ve bu yavruyu kendi çocuğu gibi yetiştireceğine söz vermiş. Ayı Çariçe her gün bu yavruyu sırtında taşımış ve gök kubbede parıldayan güneş ışığından derelerde dans eden ay ışığına kadar, Kar Ormanı'nın her mucizesini ona göstermiş. Ona, taze balıkları nasıl yakalayacağını ve en tatlı, en lezzetli yemişleri nasıl bulacağını göstermiş; köklerin arasında nasıl yuvalar kazılacağını ve buz gibi kış boyunca bahar kokan yapraktan yatakların nasıl yapılacağını öğretmiş.

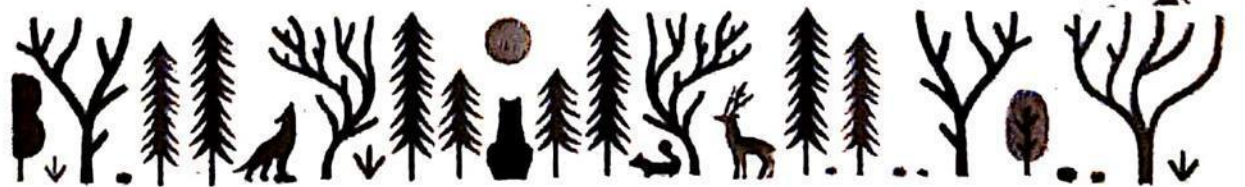

Yavru tüm bu şeyleri çok sevmiş ama daha da çok sevdiği şey, ormanı ziyarete gelen insanları izlemekmiş: oduncuları, kapan kuranları, balıkçıları ve şifalı otları toplayanları. Tıpkı nehrin akıntısının aşağı çekilmesi gibi, bu yavru da insanlara doğru çekiliyormuş.

Güneş ışıkları gök kubbede ne kadar parlıyor ya da ay ışıkları derelerde nasıl dans ediyor olursa olsun, balıklar ne kadar taze ya da yemişler ne kadar tatlı olursa olsun, çizme çıtırtıları ya da bir insan boğazından çıkan uğultudan dikkati dağılan yavru her zaman oradan uzaklaşıyormuş.

Mevsimler değişmiş ve ayı yavrusu bir insan gibi görünmeye ve öyle davranmaya başlamış. İki ayağı üzerine kalkmış, bir ağaçkakan gibi gülmüş ve garip, bebek gibi şarkılar söylemiş. Ayı Çariçe'nin kalbi paramparça olmuş çünkü bu ayı yavrusunu tamamen insan dünyasına kaptıracağından korkuyormuş. Tıpkı yıllar önce kendi yavrusunu kaybettiği gibi.

Ayı Çariçe, ağırlığını bir patisinden diğerine vererek uzaktan izliyor, yavruyu nasıl yanında tutacağını ya da ona nasıl veda edeceğini bilemiyormuş.

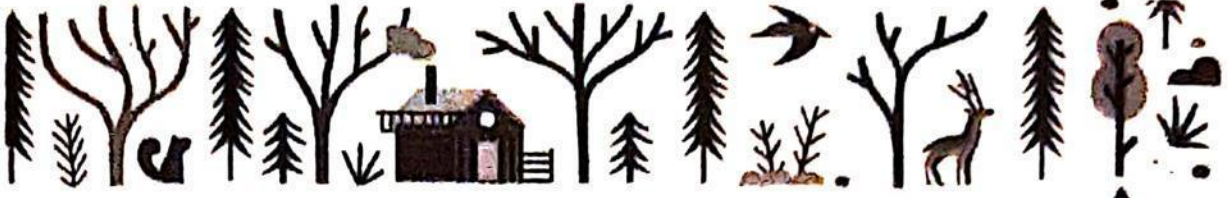
Yavru bazen çam iğnelerinin içinde yuvarlanıyor ya da bir kuşla konuşuyormuş ve Ayı Çariçe de yavrunun yanında kalacağını düşünerek heyecanlanıyormuş. Ama bu anlar giderek daha kısa sürmeye başlamış... Ve en sonunda Ayı Çariçe artık çok geç olduğunu fark etmiş. Kış geliyormuş ama yavrunun tüyleri dökülüyormuş.

Tepeciklerde toplanan soğuk ıslak yapraklar ve endişe, Ayı Çariçe'nin omuzlarına ağır bir yük gibi binmiş. Yavruyu kendisinin de anlamadığı bir dünyada yaşamaya nasıl hazırlayabilirmiş?

Sonra, ilk yoğun kar yağışında donmuş alıç meyvelerini toplamak üzere Kar Ormanı'na bir kadın gelmiş. Ayı Çariçe kadının ruhunu okumuş ve onun kalbinin yumuşak olduğunu, verecek sonsuz sevgisinin olduğunu öğrenmiş. Yavrunun gözleri bu kadını görünce parıldamış ve Ayı Çariçe de artık veda vaktinin geldiğini anlamış.

Kadın ayı mağarasının yakınlarına gelince Ayı Çariçe yavrunun kulağına, "Bu kadın senin annen. Artık sana o bakacak," diye fısıldamış ve yavruyu dışarıdaki kara doğru ittirmiş.

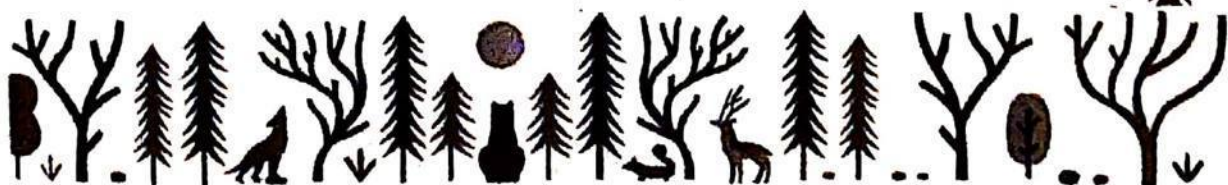

Ayı Çariçe bu kadının yavruya bakacağını ve onun insan dünyasında yaşamasına yardımcı olacağını bilse de kalbi paramparça olmuş. Sırtını dönmüş, gözlerini yaşadığı acıya kapamış ve yavru arka ayakları üzerine doğrulup yürüyerek uzaklaşırken uyuyormuş gibi yapmış.

Yavru, kadının nazik yüzüne bakarken vücudundaki son kürk parçası da dökülmüş ve yanakları bir gülümsemeyeyle ısınmış. Ruhları birbirine bağlanmış ve ayı-çocuk her şeyden daha çok bu kadın tarafından kucağa alınmayı istercesine kollarını havaya kaldırmış. Kadın yavruyu kucağına almış ve çocuk onun kollarına mükemmel şekilde sığmış.

Yavrunun giderek uzaklaşan kokusunun karşısında Ayı Çariçe'nin yanaklarından bir damla yaş akmış. Yavruyu bir daha hiç görüp göremeyeceğini bilmiyormuş. Ama Ayı Çariçe derin kış uykusuna dalarken uzaklardan yavrunun kahkahalarını duyup gülümsemiş, çünkü yavru artık uzakta olsa da ruhlarının her zaman bir arada kalacağını biliyormuş.

ONUNCU BÖLÜM

YURI

Koltukta geriye doğru yaslanıyorum ve kollarını göğsünde birleştirip bana bu hikâyenin saçmalık olduğunu söyleyen Mamuşka'yı hayal ediyorum. Bir insan çocuğuna dönüşen bir ayı yavrusu –böyle bir şey mümkün değil. Ama sonra başımı eğip bacaklarıma bakıyorum.

Koltuğun kolçağında bir battaniye var. Onu üzerine çekiyorum ama bacaklarımin şeklini örtmeye yetmiyor, ayrıca pençelerim de uçtan gözüküyor. Bu yüzden gözlerimi kapıyorum.

Ayı Çariçe'nin arkasında, *dört ayağım* üzerinde durduğum bir anı zihnime doluyor. Bunun kendi hayal gücüm olduğunu söylüyorum: Gri Ivan'ın söyledikleri ve bu saçma hikâye yüzünden uydurduğum bir şey olduğunu. Ama gerçekmiş gibi geliyor.

Ben gerinirken bacaklarımdaki kıllar hışırdıyor, pençelerim dışa doğru açılıyor ve bu duyumlar aniden çok tanıdık geliyor. Kaybolmuş anıların yüzeye çıkmaya çalışmaları gibi...

Kürkümü kuru toprak kokusuyla kaplamak için yerde yuvarlandığımı; burnumu uzun ve ıslak bir dille yaladığımı; kulaklarımın suda sıçrayan balık seslerine doğru döndüğünü hatırlıyorum.

Tamamen ayı olmayı hatırlıyorum.

İçim soğuk soğuk ürperiyor ve sabit halde oturuyor olsam da sanki yüksek bir yerden düşüyormuşum ve yere çarpmak üzereymişim gibi hissediyorum.

Tüm hayatımı köye yerleşememiş gibi hissettim, sanki oraya uyum sağlayamıyormuşum gibi. Ama bunun tamamen insanların yanında olmamam gerektiği için olabileceğini hiç düşünmemiştim. Belki de ormanda yalnız başına kalmalıyım. *Bir ayı olarak.*

Yanaklarımdan yaşlar akıyor. Mamuşka için. Sasha için. Şimdiye kadar fark etmediğim, köyle ilgili sevdiğim her şey için: meydanda sıralanan bodur ahşap evler; oymalı ve boyalı çatısıyla belediye binası; festivalleri kurmak için herkesin bir arada çalışması... Hatta köylülerin benim gücümü bir ayınunkine ben-

zetmeleri. Kendimi farklı hissetmeme neden oluyor olabilir ama genellikle bir iltifat olarak söyleniyordu.

Ormana girdiğimden beri ilk kez, bir daha hiç geri dönemeyecekmişim gibi hissediyorum... ve bu, kendimi her zamankinden daha yalnız hissetmeme neden oluyor. Fare Kapanı'na seslenmek için dudaklarımı aralıyorum ama kelimeler boğazımda düğümleniyor ve tek yapabildiğim gözlerimi sımsıkı kapatıp uyuyana kadar kendi kendime ağlamak.

Fare Kapanı'nın bıyıklarının yanağımı gıdıklamasıyla uyanıyorum. Gözlerimi açıyorum ve burnumun dibinde ölü bir fare görünce irkiliyorum.

"Sana kahvaltı getirdim." Fare Kapanı ölü hayvanı daha yakınima sokuyor. "Dün gece ben avdan döndüğümde sen uyuyordun, bu yüzden bu taze fareyi bu sabah senin için yakaladım."

"Hayır, teşekkürler." Burnumu kıvrıp doğruluyorum.

Fare Kapanı önce bana sonra da fareye bakıyor. Ağzı gücenmiş bir ifadeyle bir çizgi halini alıyor. “Bu farenin ne sorunu var?”

“Bir şeyi yok. Sadece aç değilim.” Bacaklarımı kaydırıp yorganın altından çıkarıyorum ve ayı ayaklarına bakıyorum. Hala orada olduklarını biliyordum, sonuçta ağırlıklarını hissediyordum ama bu yine de ortadan kaybolduklarını ummaktan alıkoymadı beni. Keşke bunların hiçbiri olmasaydı. Keşke evimde, kendi bacaklarımla olsaydım ve Mamuşka’yla kahvaltı yapsaydık. Bu düşünce karşısında midem gurulduyor.

“Aç değil misin?” Fare Kapanı suçlarcasına karnıma bakıyor.

“Fare yiyecek kadar değilim.” *Sushki* kolyemden birkaç simit koparıp ağzıma tıkıyorum, sonra da yeni bacaklarıma alışabilmek için ayak sürüyerek ilerliyorum. Sabah havasını içime çekmek ve zihnimi kasvetli ve işe yaramaz düşüncelerden arındırmak için sabırsızlanarak kapının sürgüsünü açıyorum.

Güneş ışığı, dışarıdaki karın üzerinde parıldıyor. Kara doğru bir adım atıyorum ve soğuğu bana kendimi uyanık ve canlı hissettiriyor. Altımdaki bir oyuktan bir fare geçiyor ve bu his o kadar büyülü geliyor ki bu ayakların yok olup gitmesini istediğim için ken-

dimi aptal gibi hissediyorum. Başımı havaya kaldırıp gülüyorum. "Benim ayı bacaklarım var!" Ağaçlara doğru bağıriyorum ve sesim her yönden yankılanıyor. Bir anda, bacaklarım hakkında ve neden bende ortaya çıktıkları hakkında daha fazla şey öğrenme isteğiyle dolup taşıyorum. Parmaklarımı ok ucu kolyeme sarıyorum. *Bugün nereye gitsem?*

Koşup kulübeye giriyorum, hızlıca ortalığı topluyorum, kabanımı sırtıma geçirip haritamı açarken yeniden dışarı çıkıyorum. Mavi Dağ'ın çizimi, sanki kendi çekimi varmış gibi bakışlarımı kendisine çekiyor. *İşte oraya gitmem gerekiyor. Ayı Çariçe orada olacak ve ben de tıpkı Fare Kapanı'yla konuşabildiğim gibi onunla konuşabileceğim.*

Ivan'la tanışmak, anlattıklarını dinlemek ve *Ayi'nin Çocuğu* hikâyesini okumak, beni Anatoly'nin hikâyelerinde bir gerçeklik payı olduğuna ikna ediyor. Ayrıca, gerçeği bilecek biri varsa bu ancak Ayı Çariçe olabilir. Hayatımın ilk iki yılında beni o büyüttü, bu yüzden benim kim ya da ne olduğumu bilir ve umuyorum ki şu anda neden değiştiğimi de anlatır. Onu bulmam gerekiyor.

Güneş gökyüzünde yükseliyor ve uyuyakaldığım için kendime kızıyorum. Mamuşka beni bulup has-

tanceye götürmek için kararlı halde çoktan yola çıkmıştır. Ayrıca Mavi Dağ da çok uzakta görünüyor, en az bir günlük yürüme mesafesinde. Karanlıkta görme konusunda zorluk yaşadıktan ve kurt sürüsünün ulumalarını duyduktan sonra gece yeniden yolda olmayı tercih ederim. Bu da, gün batmadan önce beni Anatoly'nin kulübelerinden bir diğerine götürecek bir plan yapmayı gerektiriyor.

Yeniden haritaya bakıyorum. Eğer Gümüş Dere'nin kıyısından kuzeye doğru yürürsem Anatoly'nin kulübelerinden ikisinin yakınından geçeceğim. Bu dolambaçlı bir yol ama izlemesi kolay. Ayrıca Anatoly de bu kulübelere birindeyse o zaman beni ayı mağarasına kızakla götürebilir.

"İnsan kızı," diye bağıyor Fare Kapanı ve arkamı dönünce onun çatının kenarından sarktığını görüyorum. "Yukarıda bir depo var. Anatoly'nin sazan balıkları orada olabilir ama içine giremiyorum."

Gözlerimi kısıp Anatoly'nin çatıya kurduğu seyir terasına bakıyorum. Orayı tamamen unutmuşum. Burada en son beş yaşımdayken geldiğimde Anatoly'nin beni oraya kaldırabileceği kadar küçüktüm. Teras, planladığım rotaya bakmak için harika bir yer ve bana

ayı mağarasının tam olarak ne kadar uzakta olduğuna dair de bir fikir verebilir.

“Geliyorum,” diye sesleniyorum Fare Kapanı’na ve karın içinden geçip kulübenin diğer tarafına sabitlenmiş bir merdivene ulaşıyorum. Benim ağırlığımı taşımayacağından endişe ederek tereddütle adım atıyorum ama her basamak kalın ve sabit halde duruyor.

Çatıdaki manzara nefesimi kesiyor. Karlı orman görebildiğimce uzanıyor ve büyüklüğü başımı döndürüyor.

“Fare Kapanı, bak!” Uzaklarda, ormanın içinden bir diş gibi yükselen Mavi Dağ’ın yerini belirleyince elimi sallıyorum.

Ama Fare Kapanı hiç oralı olmuyor. Hâlâ sazan balıklarıyla ilgili gevezelik ederken küçük deponun kilidini kırmaya çalışıyor.

Yeniden haritamı açıp onu gördüğüm manzarayla eşleştirmeye çalışıyorum. Ormanın içinden geçen Gümüş Dere parıldıyor. Ona dere dense de aslında uzun ve şerit gibi akan bir nehir, ayrıca bir göl kadar geniş ve derin olduğu yerler de var. Buzlu yüzeyi, su kanalları akmaya başladıkça kırılıyor, parçalanıyor ve kayıyor. Büyük Erime’nin başladığı festivalin üzerinden çoktan iki gün geçtiğine inanamıyorum.

Yankılanan bir çarpma, bir su sesi ve güçlü bir çığlıkla sarsılıyorum. Bakışlarım aşağıdaki nehir kıyısında geziniyor. Çığlık, kulakları sağır eden bir feryada dönüşüyor ve en sonunda acı çeken canlının yerini buluyorum: Büyük ve uzun bacaklı bir şey, bir geyik olabilir. Nehrin kıyısındaki buzun içine düşmüş ve kendisini yukarı çekmeye çalışarak çırpınıyor.

“Yardım edin!” Canlının çığlıkları zihnimin içinde seslere dönüşüyor ve haritayı cebime sokuştururken koşarak merdivenlerden iniyorum. Aşağı inmek çok uzun zaman alıyor, bu yüzden kara atlayıp açıklık boyunca koşuyorum. “Ben yardıma gidiyorum,” diye bağıriyorum Fare Kapanı’na ama o çoktan yanıma gelmiş.

Yol tepeden aşağıya doğru kayarken ben de hızımı artırıyorum, kar ayaklarımın dibinde çığ gibi oluyor. Sonra da çığlıkları yeniden duymak için aşağı kısımda duruyorum.

“Bu taraftan.” Fare Kapanı önümden fırlıyor ve ben de patikada sıkışık çamların arasından peşinden gidiyorum, ta ki çığlıklar yaklaştığımızı anlayacağım kadar yükselene dek.

Güçlü bir ışık, nehirdeki buzlardan yansıyarak ileride parıldıyor. Genç bir geyik kıyıdaki suda boğuşu-

yor. Uzun kahverengi yüzünü, iki kısa kadifemsi boy-nuzunu ve tutunacak bir yer bulamadığı için önünde çırpınan bacağını zar zor seçebiliyorum. Arka tarafı tamamen buzun içine düşmüş.

“Yardım edin!” diye feryat ediyor ve ben de ona doğru koşturuyorum ama dalların arasında, bir geyiğin yanında diz çökmüş bir insan görünce olduğum yerde kalıyorum. Bu kişinin üzerindeki kürklü kocaman kabanı yüzünü örtüyor. Fare Kapanı omzuma sıçrayıp yakamın içine girerek gözden kayboluyor.

“Defol buradan!” Bu kişi ön bacaklarının altından bir ip geçirmeye çalışırken geyik debeleniyor. Yeniden yardım istiyor, sesi paniklemiş ve kafası karışmış halde. İlerlerken inliyorum çünkü bir insanın beni bu şekilde görmesini istemiyorum. Bu insanın bana bakışının, insanlara uyum sağlamaya dair son umudumu da silip süpürebileceğinden korkuyorum. Ama yardım edebilecekken geyiği bu halde bırakamam.

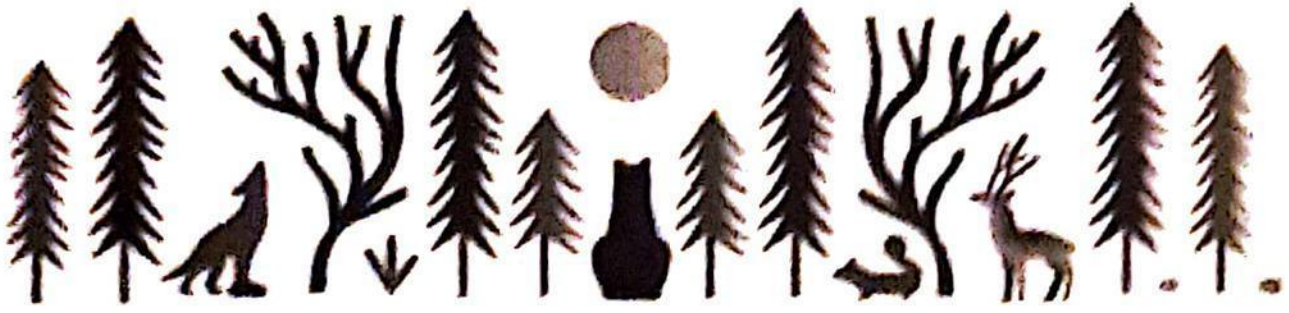
Başımı öne eğip bakıyorum. Uzun eteğim ayaklarım dışında her şeyi örtüyor, onlar da bota *benzetilebilir*. İlerideki insan ipe o kadar odaklanmış ki benim yaklaştığımı fark etmiyor, bu yüzden ben de ayaklarımı altıma saklayarak geyiğin yanında diz çöküyorum.

“Korkma,” diyorum nazikçe, bir elimi onun yumuşak ve ipek gibi burnuna koyarak. Geyiğin kocaman kahverengi gözleri bana dönüp korkuyla açılıyor. Kollarımı, nehre doğru daha fazla kaymasını engellemek için kürklü boynuna doluyorum ve o da debelenmeyi bırakıyor. “Ben Yanka,” diye fısıldıyorum kulağına, “Sana yardım edeceğim.”

“Y-Yuri,” diye kekeliyor, geyik. “Ben de Yuri. Çık-mama yardım et. Çok üşüyorum.”

Beceriksizce iple uğraşan insana dönüyorum ve tanıdığım gri gözlerle bana bakınca ağzım bir karış açık kalıyor.

“Sasha! Sen burada ne yapıyorsun?”

ON BİRİNCİ BÖLÜM

KURTARMA

“**S**eni aramaya geldim,” diyor Sasha ters bir şekilde ve ben de bu kızgınlığı karşısında kafam karışmış halde kaşlarımı çatıyorum. İpi Yuri’nin boyundan ve ön ayaklarının altından doluyor yeniden. “Arama kurtarma ekibine katılmama izin vermediler, o yüzden ben de–”

“Arama kurtarma ekibi mi?” Başım panikle dönüyor. Bir grup köylünün beni bulup geri götürmesini istemiyorum. Ayı mağarasına ulaşip kendi hikâyemi keşfetmem gerekiyor.

“Henüz bu kadar uzağa gelemediler.” Sasha, atmaya çalıştığı düğümden başını kaldırıp bakıyor. “Ben ayrıldığımda hâlâ malzeme topluyorlardı, ben nehir kenarı boyunca kayarak geldim, onların ormanda ilerleyebileceğinden çok daha hızlı şekilde.”

Bir akıntı kabarıp Yuri'yi içine çekince hayvan buza çarpıyor. Sasha'nın bileğine yanlışlıkla tekme atıyor. Sasha'nın canı yanmıyor ama ip ellerinden düşüyor.

Yuri'yi daha sıkı tutmak için kollarımı nehre doğru iyice eğiyorum. Buzlu su kıyafetimin kollarından içeri doluyor ve soğuktan dişlerim takırdıyor. "Beni aramaya gelmemeliydin," diye homurdanıyorum. "Ben kendi başımın çarasine bakabilirim."

"İnsanlar elbette seni aramaya gelecek." Sasha ipi yerden alıyor ve bir düğüm atmaya geri dönüyor. Hareketleri hızlı ve sarsak halde. "Gece vakti tek başına ormana gittin. Üstelik yaralandıktan sonra. Ne düşünüyordun ki?"

Sesindeki öfke, tıpkı buzlu su gibi canımı yakıyor. Sasha bana karşı daha önce hiç öfkeli olmamıştı. İnleyip Yuri'yi çekmeye çalışıyorum ama yerinden kıımıldamıyor.

Sasha düğüm atmayı bitiriyor ve ipi iyice geriyor. İp, Yuri'nin etine batıyor ve hayvan tiz bir çığlık koparıyor. "Bağırma," diye fısıldıyorum kulağına. "Canını yaktığını biliyorum ama sana yardım etmeye çalışıyoruz." Sasha ipe asılırken ben de Yuri'yi kavrayıp tüm gücümle çekmeye çalışıyorum. Ama Yuri hâlâ kıpırdamıyor. "Bu işe yaramıyor."

“Belki ikimiz de ipi çeksek?” Sasha, benim ipi kavramamı kolaylaştırmak için bana yaklaşıyor ama ben Sasha onu tek başına tutamaz diye Yuri’yi bir an için bile bırakmak istemiyorum.

Başımı sallıyorum. “Sadece daha iyi tutmam lazım onu.” Kabanımın ön kısmına bulanana ve düğmelerin arasından sızana dek suyun daha da içine giriyorum. Suyun soğukluğundan nefesim kesiliyor ama kollarımı Yuri’nin göğsüne daha sıkı dolamayı başarıyorum. İçimde aniden bir güç yükseliyor ve ben çekince Yuri yükseliyor... Ama sonra altımdaki buz yana doğru eğilip batıyor.

“Dikkat et!” diye ciyaklıyor Fare Kapanı kulağıma doğru, Yuri ile aramda bir çatlak oluşurken. Yuri tüm gövdesiyle buza çarparken bağılıyor. Buz gibi bir soğuk su dalgası yüzüme çarpıyor ve bir an için kabarcık ve ışıktan başka bir şey göremiyorum.

Yuri kollarımın arasından kayıyor ve ben onu yeniden yakalayamadan bir dalga onu kapıp uzaklara, donmuş yüzeyin altındaki karanlık bir bulanıklığa doğru çekiyor. İp avuçlarını yakınca Sasha acı içinde bağılıyor.

Ayağa fırlayıp Yuri’nin ardından, nehrin donuk kısmına doğru koşuyorum.

“Durl” diye haykırıyor, Sasha. “Sen de buzun içine düşeceksin.”

Ama o an tek düşünebildiğim, Yuri’yi kurtarmak. Hızımı artırarak daha mavi ve kalın haldeki buzun üzerinde, hayvanın tepesine gelene kadar ilerliyorum. Sonra buzun daha ince olduğu bir yer seçiyorum ve bir ayağımı kaldırıp yere vuruyorum.

Buz çatırdıyor. Bir delik açılana kadar tekrar tekrar vuruyorum. Sonra karın üstüne yatıp kollarımı boynuma kadar deliğin içine sokuyorum.

Bana doğru akıp gelen Yuri’ye o kadar odaklanıyorum ki soğuğu hissetmiyorum. Kollarıma çarpınca ben de onun vücuduna kollarımı doluyorum ve parmaklarımı birbirine kenetleyip yukarı kaldırıyorum. Ama Yuri çok ağır. Akıntı onu uzaklaştırıyor. Ben de daha çok çabalayarak kükrüyorum. Yüzüme kan ve ateş sıçrıyor. Ama onu sudan çekemiyorum. Kendimin de deliğe doğru kaydığını hissediyorum.

Sasha yanıma geliyor, kollarını benimkilerin yanına eğip o da Yuri’yi kavıyor. İkimizin de çabasıyla Yuri yavaş yavaş yukarı çıkıyor. Ama gözleri cansızlaşmış ve endişe verici halde hareketsiz duruyor.

“Bence öldü,” diye fısıldıyor Sasha, biz Yuri’nin arka bacaklarını buza doğru çekerken.

Başımı sallıyorum, gözlerim yanıyor. “Sadece ısınmaya ihtiyacı var.” Kan akışını sağlamak için Yuri’nin göğsünü ovalayıp bacaklarını aşağı yukarı hareket ettiriyorum. *Benden yardım istedi.* Bana adını söyledi ve ben onu tutarken sakinleşti. Bu kadarcık şeyle bile köydeki pek çok insandan daha çok arkadaşımış gibi geliyor. *Ölemez.*

Sasha yüzünü Yuri’nin burnuna yaklaştırıyor. “Nefes almıyor.”

Görüşüm bulanıyor. Onu kurtaracak kadar güçlü olmam gerekirdi. Yuri’nin göğsüne bir yumruk vuruyorum ve altımızdaki buz titreşiyor.

“Gitmemiz gerekiyor, Yanka. Burası güvenli değil.”

Ama ben Yuri’nin kalbini yeniden attırmaya çalışarak yumruklamaya devam ediyorum. Yumruklarım hayvanın göğsünü dövüyor ve altımızdaki buz yarıyor. Yuri’nin etrafında ve Sasha’yla benim aramda çentikli bir daire şeklinde bir yarık oluşuyor.

“Hadi!” diye bağılıyor Sasha ama ben gözlerimi Yuri’den alamıyorum. Onu kurtarmanın bir yolu olmak *zorunda.*

Yarık genişliyor ve içine su doluyor. Çaresizce Sasha’ya bakıyorum.

Ama o kalın kılları ve uzun koyu renkli pençeleri olan ayaklarıma bakıyor. Onların üzerindeki ıslak ereğim bacaklarıma yapışmış ve bacaklarımdan yeni şeklini ve boyutunu gözler önüne seriyor.

Sasha'nın yüzü soluklaşıyor ve alnı çatılıyor. O bakışla, her şey değişiyor. Köye dönmek zorunda olduğuma dair bitmek bilmeyen tüm arzular yok olup gidiyor. Çünkü tek arkadaşım olan ve Mamuşka dışında bana her zaman oraya aitmişim gibi davranan Sasha, şimdi bana diğer herkes gibi bakıyor, uyum sağlamıyormuşum gibi.

Dünyam sarsılıyor. Mamuşka'nın aşırı geniş gülümsemesi. Sasha'nın dehşet dolu bakışları. Sevdiğim iki insan bu şekilde tepki veriyorsa, köyün geri kalanı nasıl davranacak? Köye çok yaklaşan herhangi bir aya yaptıkları gibi çılgılık atıp beni ormana kışkışarlarsa hiç şaşımam.

Ne köye ne de insanların yanına ait değilim. Hiçbir zaman olmadım ve bu haldeyken hiçbir zaman da olmayacağım.

Yüzüm utançla, hayal kırıklığıyla ve anlamadığım milyonlarca diğer duyguyla yanıyor. Olabildiğince yüksek sesle, ciğerlerimin derinliklerinden kükrüyo-

rum ve öfkeli bir ayının, kocaman, gürleyen haykırışı nehir boyunca yankılanıyor.

“Yanka, lütfen.” Sasha elime uzanıyor. “Benimle gel. Sana yardım etmek istiyorum.”

Bir an için parmaklarım onunkilere doğru seğiriyor ama zaten gitmiş bir şeyi dilemek işe yaramaz. Ben çok değiştim ve benimle Sasha arasındakiler, benimle Mamuşka arasındakiler ve benimle daha önceden sahip olduğum hayat arasındakiler çoktan gitti.

Hâlâ boynumda kıvrılıp yatan Fare Kapanı’nı kontrol etmek için uzanıyorum ve sonra da Sasha ile aramızdaki çatlağa bir ayağımla vurup onu uzaklaştırıyorum. Yuri’nin ve benim üzerinde durduğumuz büyük buz parçası ayrılıyor ve akıntı bizi sürüklüyor.

“Yanka! Ne yapıyorsun sen? Bekle! Dur!” Sasha benim durduğum buz kütesinin üzerine atlayacakmış gibi ayağa kalkıyor ama ben çoktan uzaklaştım. Bunun yerine, nehir kıyısı boyunca peşimden koşuyor. Ama akıntı beni Sasha’nın koşabileceğinden çok daha hızlı uzaklaştırıyor. Ne yaptığımı fark edince hareketsiz halde oturuyorum. Buradan geriye dönüş yok.

Buz kütesi eğilip sallandıkça benim de midem çalkalanıyor. Hızlanarak beni nehirden ve bir döne-meçten geçiriyor. Sasha, kolları iki yana sarkmış halde

diğer tarafta kaldı. Yardım çağlığı dürtüsünü yutkunuyorum. Başka bir dönemeçten daha dönüyoruz ve Sasha ağaçların arkasında gözden kayboluyor.

Tüm soğuk üzerime bir anda akın ediyor. Boynuma kadar sıırsıklam haldeyim. Buz kütlesi yana doğru sallanırken Yuri'ye tutunuyorum. İnleyip öksürüyor. Ağzından ve burnundan sular fışkırıyor.

“Yaşıyorsun!” Yuri'nin kürklü boynuna sarılıyorum. Gözlerini yuvarlayıp titriyor. “Bu şeyden kurtulmamız gerekiyor.” Çaresizce bir plan yapmaya çalışarak etrafıma bakınıyorum. Ama kıyıda çok uzaklaştık ve bizi yakına çekmesi için tutunabileceğim hiçbir şey yok.

Fare Kapanı kolumdan aşağıya inip Yuri'nin üzerine, hâlâ boynunda sarılı duran ipin olduğu yere atlıyor. “Bunu kullanabilir misin?”

Düğümü çözmeye çalışıyorum ama parmaklarım o kadar donmuş ki ipi ellerimde hissedemiyorum.

“İşte.” Bir dakika sonra Fare Kapanı yıpranmış bir ucu kucağıma bırakıyor. İpi kemirdi. Dişlerim çok takırdadığı için beni anladığından emin olmasam da ona teşekkür ediyorum.

Başka bir dönemece sapıyoruz. Ucunda, nehrin üzerinde asılı kalmış kalın bir dal var. İpi kollarıma

alıp ellerimi esnetiyorum. Parmaklarıma kan doluyor ve onları ısırganotu yanıkları gibi kızartıyor.

Neredeyse dalın tam altına gelene kadar beklerken nefesimi tutuyorum ve sonra da ipin bir ucunu havaya fırlatıyorum. İp, dalın üzerinden uçuyor ve ince donmuş dallara dolanıyor. O dalların bizim ağırlığımızı taşıyacak kadar güçlü olmadıklarını görünce öfkeyle inliyorum.

Buz kütlesi dalın altından geçiyor, ip genişliyor ve sonra da geriliyor. İnce dal çıtırdıyor, kalın dal gıcırıyor ve biz Yuri'nin suya doğru kaymasına sebep olacak şekilde yana doğru kayıyoruz.

Bir elimle boynuna sarılırken diğer elimle de ipi tutuyorum. Mide bulandırıcı bir an için nehre düşeceğimizi düşünüyorum ama sonra hızlanıyoruz, yönümüz kıyıya doğru dönüyor ve kıyıya çarpıyoruz.

“Çabuk, kalkın,” diye haykırıyorum. Yuri, ön toynakları üzerinde sendeliyor ve o çırpınırken buz kütlesi devriliyor. Göğsü alçalıp yükselirken yere yığılıyor, arka bacakları nehre doğru sallanıyor.

Ayağa kalkınca dengemi kaybedip belime kadar buz gibi suya batıyorum. Kendimi soğuğa hazırlıyorum ama bacaklarımdaki kürk beni en kötüsünden

koruyor. Parmaklarımı donmuş toprağa batırıyorum ve büyük bir güçle kendimi yukarı doğru çekiyorum.

“Fare Kapanı?” diye hıçkırıyorum.

“Buradayım.” Bıyıkları kulağımı gıdıklıyor.

Yuri’nin bacaklarını sudan dışarı çekiyorum ve onu alçak dalların zemini kardan koruduğu bir çam ağacının altına itiyorum. Sonra da nefesimi düzenlemek için onun yanına çöküyorum. Kabanımı göğsümün etrafın sarıyorum ama sıırıslık olmuşt ve ben de tır tır titriyorum.

“Kuruman ve ısınman gerekiyor.” Fare Kapanı yüzüme doğru eğiliyor. “Şimdi dinlenemezsin.”

Ama o kadar üşüdüm ve yoruldum ki gözlerimi kapıyorum ve uykuya dalmaktan kendimi alamıyorum.

Uyandığımda etraf karanlık ve ben donarak uyuşmuş haldeyim.

“Sazan balıkları aşkına,” diye şakıyor Fare Kapanı, kulağımın dibinde. “Saatlerdir seni uyandırmaya çalışıyorum. Gitmemiz gerekiyor.”

“Sorun ne?” diye hırlıyorum. Dudaklarımdaki buzlar çatırdıyor.

“Kurtlar,” diye tıslıyor Fare Kapanı. “Bütün bir sürü etrafta dolanıyor. Sanırım senin geyiğini arıyorlar.”

ON İKİNCİ BÖLÜM KURT SÜRÜSÜ

Yuri donarak katılaşmış, nefesi zayıf. Hayata geri döndürene kadar boynunu ve göğsünü ovalıyorum.

“Onu sıkıca tut,” diyor Fare Kapanı.

“Neden?”

“Çünkü kurtların kokusunu aldığında aniden fırlayıp kaçacak ve bu haldeyken kurtlar onu kolayca yakalar.”

Yuri derin bir nefes alıp gözlerini açarken ben de kollarımı sıkıca boynuna doluyorum.

“Kurtlar!” diye ciyaklıyor. Gözleri yuvalarından fırlıyor ve ayağa kalkmak için debeleniyor.

“Ah şu av hayvanları,” diye dudak büküyor, Fare Kapanı. Yuri’nin kafasına atlayıp kulağına doğru ko-

nuşuyor. “Hepiniz aynısınız, ilk tehlike işaretinde hemen kaçıyorsunuz. Ama kurtlar karşısında böyle yapmamalısınız. Sizi kovalayıp tuzağa düşürürler – bir çalılık ya da bir oyukta– sonra da siz daha neler olduğunu anlamadan tepenize binerler.”

“İmdat!” Yuri bağıyor ve toynakları toprağı dövüyor.

“Onu telaşlandırıyorsun.” Fare Kapanı’na bakış atıp Yuri’yi daha sıkı tutuyorum. “Sorun yok. Ben seni koruyacağım. Söz veriyorum.” Sesim, nasıl hissettiğimin aksine, kararlı çıkıyor. Ama Yuri için güçlü kalmak, kendi ölüm fermanımı imzalamak gibi.

“Biz bir ekip mi olacağız?” Yuri debelenmeyi bırakıyor ve bakışlarını Fare Kapanı’ndan bana çeviriyor.

“Şimdilik.” Başımı sallıyorum. “Hadi. Ayağa kalk.” Yuri’nin toynakları üzerinde doğrulmasına yardımcı oluyorum. Genç bir geyik ama şimdiden gözlerimin içine bakacak kadar uzun boyda. “Nehri takip edeceğiz.” Anatoly’nin en yakındaki kulübenin ne kadar uzakta olduğunu merak ederek nehrin yukarısındaki gölgelere bakıyorum. Nerede olduğumuzu bilmiyorum ve harítama bakmak için de çok karanlık.

Fare Kapanı burnuyla, nehrin ötesindeki çamlara doğru işaret ediyor. "Esintide yemek kokusu ve şarkı sesleri duyuyorum."

Sesleri dinleyip havayı kokluyorum. Ama ben ne şarkı sesi duyuyor ne yemek kokusu alıyorum. "Emin misin? Haritada, Anatoly'nin kulübesinin nehir kenarında gözüktüğünü hatırlıyorum, çamların arasında değil."

"Tabii ki eminim." Fare Kapanı kaşlarını o kadar sert çatıyor ki başımı eğip onun önerdiği yönde ilerliyorum. Kıyafetlerim buzla kaplanmış ve ben de iliklerime kadar donmuş haldeyim. Eğer bu geceyi atlatacak sam, kurtlar olsa da olmasa da sığınacak bir yere ihtiyacım var. Ayrıca Anatoly'nin kulübesi haritada nehrin yakınlarında gözüktüyorsa da ormanın birazcık içinde olabilir.

Yuri ve ben, sık ağaçların arasında yürürken o kadar gürültü yapıyoruz ki sinsice yaklaşan kurtları dinlemek imkânsız. Ama etraftalarsa nerede olduğumuzu kesinlikle biliyorlar.

Fare Kapanı, etraftan dolanmanın yolu çok uzatacağını mırıldanarak bizi gönülsüzce bir yokuştan aşağı götürüyor. Bize sessiz olmamızı emrediyor ama sulu

karda tepeden aşağıya kayıyor ve bir dizi su yapıtması ve gümbürtüyle yere düşüyoruz.

Yuri aniden çığlık atıyor, tıpkı buza düştüğü zamanki gibi kulakları sağır eden bir çığlık. Kafam karışmış halde, kaşlarımı çatarak ona bakıyorum ve sonra da onun tepesinde debelenen karanlık bir yaratık görüyorum.

Bir kurt. Yuri'nin kık tarafını ısırırken dişleri parlıyor.

Ben daha hareket edemediğim ikinci bir kurt fırlayıp geliyor ve Yuri'nin arka bacaklarından birini yakalıyor. Başka bir hareketlenme oluyor ve bir üçüncüsü ön bacaklarından birini kapıyor.

Ne yapacağımı çözmeye çalışırken bakışlarım bir kurttan diğerine kayıyor. Panik duygusu kalbimi çarpıtıyor ve beynimi bulandırıyor. Fare Kapanı omzumda titriyor, sonra da harekete geçiyor.

Bir kurttan diğerine fırlayarak, karanlıkta bakır rengi bir çizgi gibi hareket ediyor. Havaya uğultular yükseliyor, ardından da hırıltılar ve havlamalar geliyor. Fare Kapanı bir burnu ısırıyor, bir kulağı yırtıyor ve bir gözkapığını çimdikliyor. O kadar hızlı hareket ediyor ki kurtlar saldırdığında her birinin elinden kurtuluyor.

Yuri sendeleyerek uzaklaşırken kurtlara tekme atıyor. Bir toynağı bir mideye iniyor ve bir kurt acı içinde uluyor. Ama sonra yeniden ayağa sıçrayıp parıldayan uzun dişlerini gösteriyor.

En sonunda kaslarıma can geliyor. Yuri'yi geriye itiyorum ve bir kükreme patlatıyorum, o kadar yüksek sesle kükrüyorum ki orman sesimin gücüyle sallanıyor.

Kurtlar hemen ağaçların arasına kaçışıyor. Ciğerlerim yanarken onların peşinden bakakalıyorum ve çıkardığım sese mi yoksa onları kaçırdığıma mı daha çok şaşıracağıma karar veremiyorum.

“Gidelim. Onlar yeniden toplanıp saldırmadan önce.” Fare Kapanı kolumdan boynuma doğru koşuyor. Hâlâ titriyor ve dişlerindeki kanı yalıyor, ben de onun gerçekten de öfkeden titrediğini fark ediyorum.

“Harikaydın,” diye fısıldıyorum Fare Kapanı'na, Yuri'ye doğru bir oyuğun üzerinden atlarken.

“Biliyorum.” Fare Kapanı boynuma dolanıyor. Minik bedeni yanıyor. “Bu kadar şaşırmana gerek yoktu gerçi. Sana eşsiz avlanma becerilerimden bahsetmiştim.”

Yuri inliyor ve ben de soluk yıldız ışığında yaralarına bakıyorum. Sırtındaki ve bacaklarındaki ısırık

ve pençe izlerinden kanlar süzölüyor ve kış tarafında kötü görünen bir yarık var. Bu Mamuşka'nın aloe yapraklarıyla ve balmumu, sandal ağacı ve diğer gizli malzemelerden yaptığı bir merhemle üzerini kapayacağı türden bir yara. Bu merhemin kokusunu hatırlamak bile şifalı geliyor.

"Nasıl hissediyorsun?" Yuri'nin boynundaki kürkünü okşuyorum.

"Her yerim ağrıyor," diye homurdanıyor Yuri. "Ve üşüyorum."

"Yürümeye devam," diye uyarıyor Fare Kapanı. "Artık yaklaştık."

Omzumdaki Fare Kapanı'nın rehberliğinde, düğümlü budaklara ve dikenli çalılara dolanmaya devam eden Yuri'ye yol açmaya çalışarak önden ilerliyorum. Kaslarım çok çalışıyor olsa da hâlâ buz gibiyim. Buradaki orman düşmanca davranıyormuş gibi geliyor, sanki yolumuzu kapamaya çalışıyormuş gibi.

Bizi geriye doğru iten rüzgâra rağmen, en sonunda, dikenli dalların arasında karşımızda bir sarı ışık belirliyor. Bizi uzaklaştırmak için birbirine yapışmış gibi görünen iki yaşlı ağaç gövdesinin arasına girip açıklığı ve bir kulübenin köşesini görüyorum.

“Dur.” Fare Kapanı kulağımı tutuyor ve keskin pençesi tenime batıyor.

“Ne oldu?” diyorum. “Anatoly’nin kulübelerinden biri işte.”

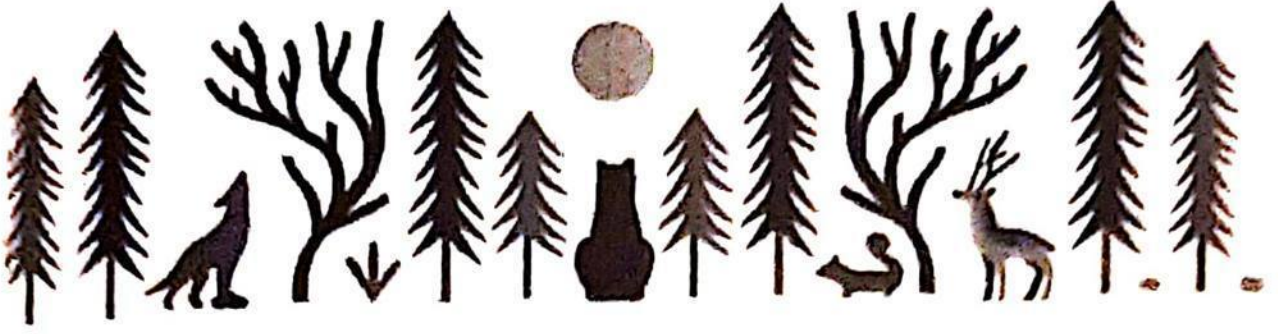
“Hayır, değil.”

“Elbette öyle.” Onu yere düşürmeden, Fare Kapanı’nın patisini kulağımdan uzaklaştırmaya çalışıyorum. “Ormanda sadece Anatoly’nin kulübeleri var.”

“Kemik kokusu alıyorum.” Fare Kapanı havayı kokluyor.

“Ne olmuş yani? Daha önce de yemek kokusu aldığını söylemiştin, unuttun mu?”

Fare Kapanı’nın pençeleri iyice kulağıma batıyor. “Anlamıyorsun. İnsan kemiği kokusu alıyorum.”

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM TAVUK BACAKLI EV

“**B**u gerçek olamaz,” diye fısıldıyorum, sahte olduğuna dair bir kanıt arayarak kafatası ve kemiklerden yapılmış çiti incelerken.

“Gerçek gibi kokuyor.” Fare Kapanı’nın kuyruğu boynuma daha sıkı dolanıyor. “Seni buraya getirmekte yanıldım. Gitmeliyiz.”

Başımı sallasam da yerimden kıpırdamıyorum. Bakışlarımı çitten alamıyorum. Buz sarkıtları, dik kemikler arasına gerilmiş uzun omur halkalarından sarkıyor. Tepelerine kafatasları dengelenmiş ve mum ışıkları eksik dişlerin arasından ve boş göz yuvalarından dışarı sızıyor.

Köylüler Yaga’larla ilgili hikâyeler anlatır: etrafi kafatası ve kemiklerden yapılmış çitlerle sarılı, tavuk

bacaklı evlerde yaşayan cadılarla ilgili hikâyeler. Bu hikâyelerde Yaga'lar kaybolmuş çocukları yer ve ruhları çalar. Ancak Anatoly'nin hikâyelerinde Yaga'lar yamyam değiller. Gerçi yine de ölümle bağlantılılar, bu yüzden iyi mi yoksa kötü mü olduklarından asla emin olamıyorum.

Çitin ardındaki eve bakıyorum. Küçük bir ahşap kulübe, Mamuşka ile bizim evimize hiç benzemiyor. Tavuk bacağı falan da göremiyorum ve Mamuşka'nın başını sallayıp bunun saçmalık olduğunu söylediğini hayal ediyorum. Ama yine de bu evle ilgili bir şeyler boynumdaki tüylerin diken diken olmasına neden oluyor.

Pencerelerin ve kapının hatları kavisli, bu da onların bir yüz gibi görünmesine neden oluyor ve ben gözlerimi dikmiş bakarken ifadeleri değişiyor.

"Hadi, gidelim." Fare Kapanı, minik patilerini boynuma bastırıyor. "İnsan kemiklerinden yapılmış bir çit kesinlikle burada istenmediğinin bir işaretidir."

Evi merak ederek kaşınıyorum ve sıcak bir yerde biraz dinlenmek için can atıyorum. Ama Fare Kapanı haklı. Kafatası ve kemiklerden yapılmış bir çit hiç de hoş bir karşılayıcı değil.

İçimi çekip arkama dönüyorum ama ben bunu yaptığım anda ev, ahşap yüzünün bir yanını buruşturup göz kırıyor. “Bunu gördün mü?” Nefesimi tutuyorum ama Fare Kapanı cebime girip gözden kayboluyor ve Yuri de sessizce sızlanarak başka bir tarafa doğru uzanmış halde.

Kapı gıcırdayarak açılıyor ve dışarıya bir kız çıkıyor. Benim yaşlarımda, kısa boylu ve zayıf, siyah saçlı ve kocaman yuvarlak gözleri olan bir kız. En yakın ağacın arkasına saklanıp nefesimi tutuyorum.

“Merhaba?” diye sesleniyor. “Kayıp mı oldun? Yardıma ihtiyacın var mı?”

Bir hayvanın sesini duyduğunu düşüneceğini umarak hareketsiz kalmaya devam ediyorum. Sıradan bir kız gibi görünüyor ve söyledikleri de kulağa dost canlısı gibi geliyor. Ama iskelet çiti olan ve göz kırpan bir evde yaşıyor. Bir Yaga *olabilir* ve kaybolmuş çocukları yiyen türden biri *olabilir*. Fare Kapanı uyardığında hemen buradan gitmediğim için kendime kızıyorum.

“Korkma.” Kemikten kapı takırdayarak açılıyor ve bana doğru adım sesleri yaklaşıyor. Kalp atışlarım, uçan bir kuş gibi yükseliyor. Fare Kapanı cebimde titriyor ve Yuri de başını yere eğiyor.

O bir Yaga'ysa koşup kaçmam gerekir. Eğer bir Yaga değilse de yine de kaçmam gerekir çünkü bacaklarımı görmesini istemiyorum. Sasha'nınki gibi bir başka tepkiyle ya da insanların yanına ait olmadığımı gösteren daha fazla bakışla karşılaşmak istemiyorum.

Kız o kadar yaklaşıyor ki nefesini duyabiliyorum. Bacak kaslarım yay gibi geriliyor. Sonra da gevşiyorlar ve ben de fırlayıp kaçmayı deniyorum. Ama sulu karda kayıp sırt üstü düşerek başımı bir ağaca çarpıyorum ve bacaklarım havada kalacak şekilde sertçe yere düşüyorum. Ağrı omurgamdan aşağıya kayıyor ve başım çınılıyor.

“Sen iyi misin?” Kız öne doğru eğilip bir elini uzatıyor. “Ben, Elena.” Ayı bacaklarımı görmüş olmalı ama şaşırmış ya da korkmuş gibi görünmüyor. Bana hiç de farklıymışım gibi bakmıyor. Elena sadece bütün yüzünü aydınlatacak şekilde kocaman gülümsüyor. Ve bu bir nedenden dolayı gözlerimi yaşlarla dolduruyor.

Arkamda kemikler takırdıyor ve hareket eden ahşabın gıcırtısı ormanda yankılanıyor. Yuri ayağa fırlıyor ve bir ağacın devrilmek üzere olduğunu ya da üzerime bir iskeletin fırlayacağını veya her ikisini de düşünerek ben de aynı şeyi yapmaya çalışıyorum. Ama

bacaklarım kıpırdamıyor ve ben de gözlerimi sıkıca kapatarak çarpmaya hazırlanıyorum.

Göz kapaklarımdan bir ışık geçiyor ama hiçbir şey bana çarpmıyor, bu yüzden gözlerimi aralıyorum ve hemen başımın üzerinde duran evin pencerelerinden birini görünce irkiliyorum.

“Ne yapıyorsun sen?” diye tıslıyor Elena, eve. “Yine başını belaya sokacaksın.”

Ev sallanıyor ve dev bir gölge üzerime düşüyor. Bu, bir kuşunki gibi pullarla kaplı olan ama ahşaptan, devasa bir ayağın gölgesi ve tam üzerime doğru geliyor.

“Dur, seni alçak cadı evi!” Fare Kapanı omzuma fırlayıp dişlerini gösteriyor.

Ayak tereddüt ediyor. Sonra pençeli bir parmak açılıp bacaklarımdan birini dürtüyor. Kaslarıma can geliyor ve yerde yuvarlanıyorum ama tahta ayak parmaklarının diğerleri de açılıp belime dolanıyor. Ayak, sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi beni sıkıca kavrayıp havaya kaldırıncı çığlık atıyorum. Evin ayak bileğine saldırırken Fare Kapanı’nın hırladığını hayal meyal duyuyorum.

“Ne oluyor böyle?” diye bağılıyor yaşlı bir kadın, yukarıdaki verandadan. “Ev. Kızı yere bırak.”

Verandanın basamaklarına doğru havada süzülürken başım dönüyor. Yere inerken, döşeme tahtaları beni kucaklamak için gerçek dışı bir şekilde yükseliyor. Gri noktalar görüşümü bulandırıyor ve inliyorum. Bayılmak istemiyorum. Bayılamam. Şimdi olmaz. Bu evin tavuk bacakları var. Kaybolmuş çocukları yiyen ve onların kemiklerinden çitler yapan Yaga'nın evi bu. Kendi iskeletimin de çitin bir parçası olduğunu hayal ediyorum ve garip, sakın bir an boyunca benim aşırı büyük kemiklerim çitin geri kalanına uyum sağlayacak mı yoksa çıkıntılık mı yapacak, diye merak ediyorum. Tıpkı benim hayatta yaptığım gibi. Sonra Fare Kapanı kulağımı çimdikleyerek beni şimdiki ana geri döndürüyor.

“Rehberlik etmemiz gerekiyordu.” Yaşlı Yaga, bir süpürgeyle verandanın gölgeliğini dürtüyor. Kısa boylu ve tombul kadın, kızgın bir şekilde kaşlarını çatıyor ve başında da kafatası desenli bir eşarp var. “Yaşayan ruhları korkutup kaçırmam gerekiyor, onları havaya kaldırıp verandana atman değil. Merakını cezbeden her minik yaratık karşısında dikkatinin dağılmasından ne zaman vazgeçecek ve bir Yaga evi olarak sorumluluklarını ne zaman ciddiye almaya başlayacak?”

“Yardıma ihtiyacı var.” Elena yanıma gelip bir elini koluma koyuyor. “Donmuş ve sıılsıklam halde. Ayrıca geyiğine bak. Hayvan kanıyor.”

Yuri, verandanın basamaklarının alt kısmında uzanmış, inliyor. Neler olduğunu anlamaya çalışıyorum. Yuri evin yakınına gelmedi. Ev, Yuri’nin yakınına gitti. Dönmesini engellemek için başımı tutuyorum. Belki de tüm bunlar benim hayal gücümdür ve başımı yeterince sıkıca tutarsam yatağında, ayı bacaklarım olmadan ve tüm bu şeyleri yaşamamış olarak uyanabilirim.

“Ruhlar aşkına.” Yaga kadın bana doğru eğilip kaşlarını çatıyor. “Daha önce hangi durumdaysa, şimdi ondan da kötü halde. Senin kocaman tavuk ayakların tarafından yakalanmak birini şoka sokmak için fazlasıyla yeterli. Elena, biraz battaniye ve çay getir. Ve sen...” Başını kaldırıp eve bakıyor. “Geçit’i yeniden aç ki kızı içeri sokmadan önce rehberliği tamamlayayım.”

Evin içine alınmamdan bahsedildiği anda kalbim bir kar tavşanının ayakları gibi gümbürdüyor. Ya hikâyem burada, ormanın derinliklerinde bir Yaga tarafından yenerek bitiyorsa?

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

ELENA

Yaga evin içine girip gözden kayboluyor ve ben de doğrulmak için kendimi itiyorum. Ama sıcak, mide bulandırıcı bir karanlık etrafımı sarıyor ve tekrar yere yığılıyorum. Ayakta duracak kadar güçlü olmamamın hayal kırıklığıyla yüzüm yanıyor.

“Hadi ama, insan kızı. Ayağa kalk.” Fare Kapanı boynumun arka tarafını itiyor, sanki kendi başına beni ayağa kaldıracakmış gibi. Yeniden ayağa kalkmayı başarıyorum ama bacaklarımda hiç güç yok.

“Sorun yok.” Fare Kapanı omzuma oturuyor, dişleri ve pençeleri saldırıya hazır halde. “Henüz kaçıp gidebilecek durumda değilsen, o duruma gelene kadar ben seni korurum.”

Fare Kapanı'nın kurt sürüsünü nasıl alt ettiğini hatırlayınca gülümsememe engel olamıyorum. Yavaşça nefes alıp veriyorum ve ayaklarımı hareket ettirmeye çalışmaya odaklanıyorum. Ayaklarımdan birine keskin bir kramp giriyor ve bir acı çığlığını bastırıyorum.

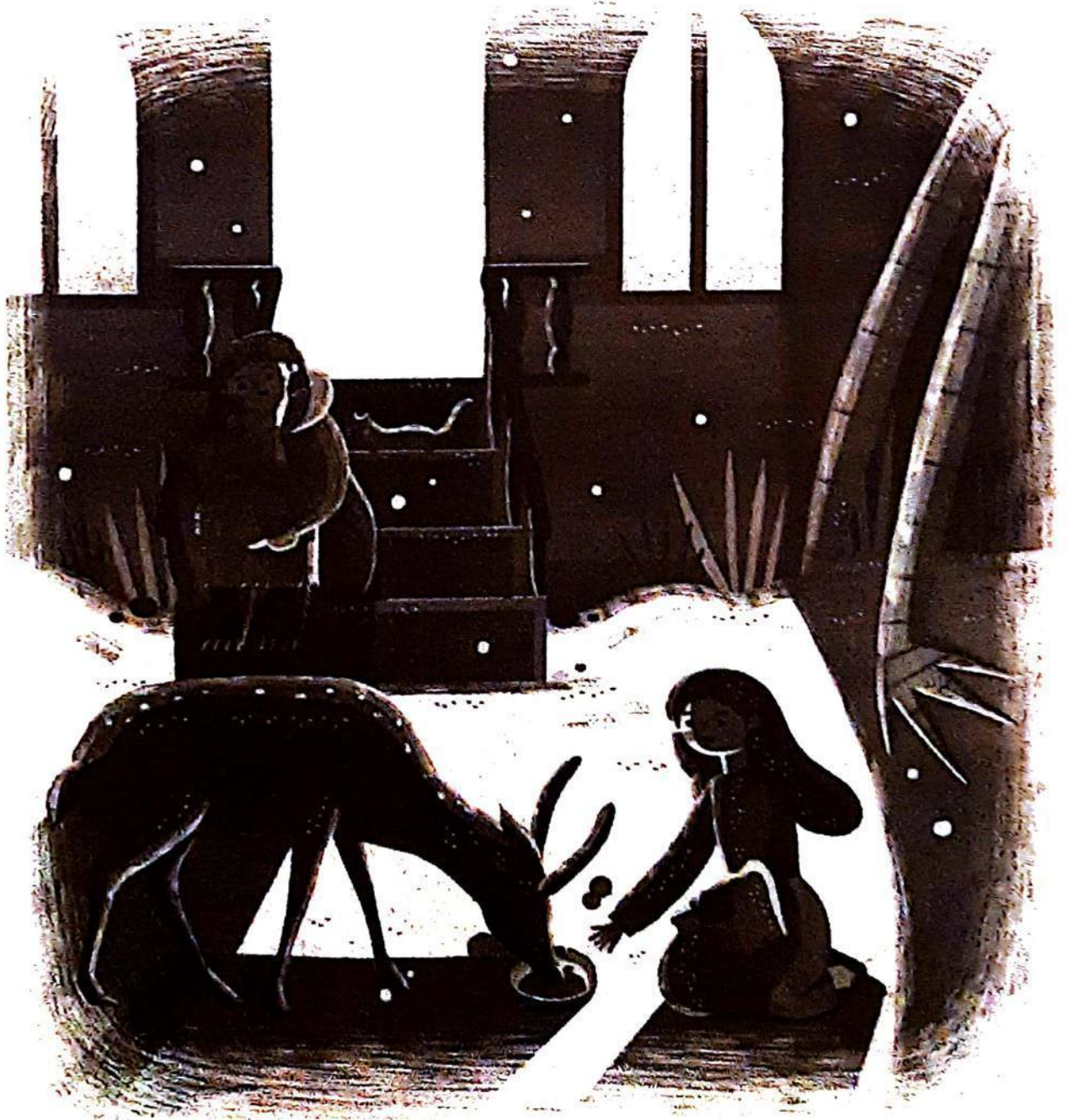
Verandanın tırabzanları, bana destek olmak için arkamda kıvrılıyor. Tahta tırabzanalardan biri, parlak beyaz çiçekler fişkırtmadan önce serbest kalıp elime doğru uzanıyor. Şaşkınlıkla bakakalıyorum.

"Ayy. Ev seni sevdi." Elena yüzünde ıslıl ıslıl bir gülümseme, başının üzerinde dengede duran bir kâse, koltukaltında battaniyeler ve elinde buharı tüten bir tepsiyle kapı aralığından dışarı fırlıyor. Ellerindekileri verandaya bırakıyor ve göğsümle bacaklarımdan etrafına ateşte ısıtılmış battaniyeler örtüyor. Ayağımdaki kramp hafifliyor ve vücudum karıncalanarak hayata geri dönüyor.

Korkmalı mıyım yoksa minnet mi duymalıyım, emin olmayarak Elena'ya bakıyorum. Battaniyelerle uğraşmayı bitiriyor, bir fincana çay doldurup bana uzatıyor. Başımı sallıyorum. Çay zehirli olabilir ve dost canlısı gülümsemesi de bir tür tuzak olabilir.

"Geyiğine ne oldu?" diye soruyor Elena, kâseyi ve mantarlarla dolu küçük bir sepeti yerden alarak.

Yuri'ye yaklaşıyor, hayvanın boynunu okşuyor ve sepeti burnunun altına bırakıyor. Yuri, ben daha yemesini söyleyemedim mantarları katır kutur yemeye başlıyor. "Kurtlar mı yaptı?" Elena kâsenin içinden bir havlu alıp Yuri'nin yaralarını yıkıyor. Yuri inlemeyi bırakıp o kadar sakin bir hale geliyor ki Elena'nın onun üzerinde büyü kullanıp kullanmadığını merak ediyorum.

“Tehlikeli görünmüyor,” diye fısıldıyor Fare Kapanı, kulağıma doğru. “Belki de bizi buraya getirmekle iyi yapmışımdır.”

Çatı, ona katılarak başını sallıyor. “Evin–” Düşünmeden konuşuyorum ama sonra dudaklarımı birbirine bastırıp susuyorum. Bir Yaga’yla konuşup konuşmama konusunda hâlâ emin değilim.

“Bizim evimiz özeldir.” Elena gülümsüyor. “Seni korkuttuysa özür dilerim. Hâlâ genç ve nasıl davranması gerektiğini öğreniyor.” Elena Yuri’den uzaklaşıp benim yanıma gelerek verandanın basamaklarına oturuyor. “Annemi kızdırıyor çünkü ormanda saklanmamız gerekiyor ama ev bu konuda berbat. Çok arkadaş canlısı ve meraklı.”

“Siz cadı mısınız?” Bu soru, ben durduramadan dudaklarımdan dökülüyor.

“Hayır.” Elena başını sallıyor. “En azından senin düşündüğün türden değiliz. Seni yemeyeceğiz.” Göz kırıyor. “Söz veriyorum.”

Kemikten çite bakıyorum.

“Ah, o kemikler çok eski.” Elena gülüyor. “Onlar sadece nesilden nesile geçen bir dekorasyon aracı. Ölüleri çağırıyorlar.”

“Ölüleri çağırmak mı?” İçimden bir ürperti geçiyor ve sadece elimde tutacak sıcak bir şey olması için çay fincanını kabul etseydim, diye düşünüyorum.

Elena kapıya bakıyor ve sonra iyice yakınımıa soku-
luyor. “Yıldızlara gitmeleri için ölülere rehberlik ederiz
biz,” diye fısıldıyor. “Ama bunun bir sır olması gere-
kiyor, o yüzden sana söylediğimi anneme söyleme.”

Yavaşça başımı sallıyorum. Ölülere rehberlik etme-
nin tam olarak ne demek olduğundan emin değilim
ama Elena’nın o kadar rahat bir gülümsemesi var ki,
kötü bir şey olduğunu düşünemiyorum.

Evin içinden müzik sesi yükseliyor, *domraların*
heyecanlı tıngırdamaları dans eden ayakların ritmik
vuruşlarına eşlik ediyor.

Tüm ev ritme uygun şekilde yükselip alçalırken
kemikten çit tıngırdıyor ve içlerinde mumlar yanan
kafatasları sallanıyor. Bir pencere kayarak açılıyor ve
midemin guruldamasına neden olan, yoğun kremalı
bir yemek kokusu alıyorum.

“Aç mısın?” diye soruyor, Elena. Tepsiye doğru
attığı bakışı takip ediyorum. Çayın yanında bir kâse
mantar stroganof, iki tane balıklı börek ve kalın bir
dilim çavdar ekmeği var.

“Ben yemeklerin tadına bakarım.” Fare Kapanı omzumdan atlayıp tepsinin kenarına doğru koşturuyor.

“Ah! Bir gelincik! Senin evcil hayvanın mı?” Elena ekmekten küçük bir parça koparıp Fare Kapanı’nın önüne bırakıyor.

“Ben kimsenin evcil hayvanı değilim,” diye somurtuyor Fare Kapanı.

“Çok tatlı,” diye çığlık atıyor Elena, belli ki Fare Kapanı’nın ciyaklamalarını hiç anlamayarak. Elena, onu okşamak istiyormuş gibi bir parmağını sırtına doğru uzatıyor ama Fare Kapanı kesici dişlerini gösteriyor, ekmek parçasının üzerinden atlıyor ve tabaktan bir balıklı börek alıyor.

“Yemek güzel,” diye mırıldanıyor. “Sen de yemelisin.”

Ama ben, güvende olup olmadığımızdan hâlâ emin olamayarak tereddüt ediyorum. Sonra ön kapıdan bir köpek fırlayıp Elena’nın ayağına doğru koşuyor.

“Kurtlar!” diye haykırıyor, Yuri.

“O kurt değil, köpek...” Ağzım açık kalıyor. “Bu, Anatoly’nin köpeklerinden biri, Nessa.” Hemen savunmaya geçiyorum. Yaga’lar Anatoly’yi yemiş olmalı çünkü o *asla* köpeklerini bırakmaz. “Anatoly’ye ne yaptınız?” diye soruyorum.

“Anatoly’ye hiçbir şey yapmadı o.” Nessa gözlerini devirip başını Elena’nın kucağına yaslıyor. “Elena ve annesi, Anatoly’nin dostlarıdır.”

“Sen Anatoly’yi tanıyor musun?” diye soruyor Elena, Nessa’nın kulaklarını kaşıyıp burnunu öpmek için eğilirken.

“Evet, o benim–” Doğru kelimeyi arıyorum ama bulamıyorum. “Sen onu nereden tanıyorsun?” Hâlâ şüpheli halde, soruyu çeviriyorum. Anatoly bana hiçbir zaman ormanda dostları olduğundan bahsetmemiştir.

“Anatoly ile benim annem, ben kendimi bildim bileli dostlar. Anatoly keşfe çıktığında çoğu zaman köpeklerini bize bırakır. Ayı çocuğu hakkında hikâyeler toplamayı çok sever–” Elena’nın gözleri büyüyor. “O sensin, değil mi?” Ayaklarıma bakınca yanakları kızarıyor. “Tahmin etmeliydim. Senin düşüşün, evin hareket etmesi ve sonra da geyiğin yüzünden dikkatim dağılmıştı... Sen, Yanka’sın.” Yüzü aydınlanıyor. “Her zaman seninle tanışmak istemiştim. Anatoly’den seninle ilgili o kadar çok şey duydum ki, neredeyse aileden biri gibi geliyorsun.”

Rahatsız olarak kaşlarımla çatıyorum. “Bana hiç senden bahsetmedi ama.”

“Çünkü bunu yapması yasak. Annem ona söz ver-
dirdi. Yaga’lar, yani bizimki gibi evlerde yaşayan in-
sanlar, son derece gizemlidirler. Bütün bu ölümlere reh-
berlik etme işi yüzünden.” Elena’nın gözleri parlıyor.
“Ama eminim ki sana birkaç hikâye anlatmıştır?”

İçinde tavuk bacaklı bir evden bahsedilen,
Anatoly’nin anlattığı tüm o hikâyeleri düşünerek
başımı sallıyorum. İçlerinde bir gerçeklik payı
olduğunu söylemişti!

“Bir tanesini dinlemek isterim.” Elena bir fincana
sıcak çay döküp bana uzatıyor. “Sana hangi kısımla-
rının gerçek olduğunu söyleyebilirim.”

Bu kez çayı kabul ediyorum, çaydan bir yudum alıp
sıcaklığı vücudumun içine sızınca da içimi çekiyorum.
“*Ayı Çariçe ve Yaga* adlı bir hikâye var.” Elena’nın ayıya
dönüşen insanlar hakkında bir şey bilip bilmediğini
merak ederek başımı kaldırıyorum.

“Onu hiç dinlememiştim.” Elena gülümsüyor ve
verandanın tırabzanlarına yaslanıyor.

Fare Kapanı yediği balıklı böreği bitiriyor, bıyıkla-
rını temizliyor ve yüksek sesle geçiriyor. Nessa, Yuri
ve evin ön pencereleri, beklentiyle bana dönüyor. Ben
de, Anatoly’nin yapacağı gibi, “Evvel zaman içinde...”
diyerek hikâyeyi anlatmaya başlıyorum.

AYI ÇARIÇE VE YAGA

Evvvel zaman içinde, ormanın kralı olan Ayı Çar, yüksek çamların altında gizli, harabe bir şato bulmuş. Kalenin soğan kubbeli çatısından altın rengi boyalar dökülüyormuş ve kocaman salonları da böğürtlen çalılırla doluymuş.

Ayı Çar'ın kalın, kıllı kaşları çatılmış. Kale tanıdık geliyormuş ama nereden olduğunu anlayamıyormuş. Çar yaşlıymış ve artık anıları da soluklaşıyormuş. Bu yüzden yere uzanmış, çenesini pençelerinin arasına almış ve anımsamaya çalışmış.

Aklına bazı imgeler gelmiş: bir kadınla dans etmesi, bir çocuğa hikâyeler anlatması. Ayı Çar, bir zamanlar bir eş ve bir çocukla burada yaşadığını

hissetmiş. Ama bunun ne zaman olduğunu ya da ailesinin şimdi nerede olduğunu hatırlayamıyormuş.

Ayı Çar, gerçeği öğrenmeyi çok istiyormuş. Bu yüzden dev ayakları üzerinde doğrulmuş, ormanın en karanlık kısımlarında yaşayan Yaga'dan yardım istemek üzere yola koyulmuş. Bir cadı ve bir bilge olan Yaga'nın, tüm ölü ruhların bilgeliğini elinde tuttuğu söylenirmiş.

"Oraya gitme!" diye haykırmış kuşlar. "Baba Yaga'nın seni paramparça edecek demirden dişleri var."

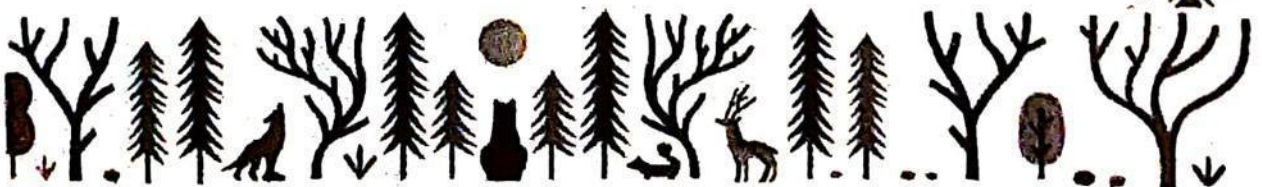
"Benim postum demirden bile güçlüdür," diye gülmüş Ayı Çar, "beni paramparça edemez."

"Oraya gitme!" diye ağlamış ağaç ruhları. "Baba Yaga'nın kazanları on ayıyı pişirebilir."

"Ben Ayı Çar'ım, yirmi ayıdan bile daha güçlüyüm. Beni kazanına koyamaz."

"Oraya gitme!" diye ulumuş kurtlar. "Baba Yaga ruhunu çalar ve başka bir dünyaya gönderir."

"Ben yaşıyım." Ayı Çar içini çekmiş. "Ruhum zaten yakın zamanda bu dünyadan ayrılacak. Gitmeden

önce hayatımı hatırlamak istiyorum.” Ve kafatasları ile kemiklerden yapılmış bir çitin önünde durmuş.

Çitin ardında, ahşap bir ev tavuk bacakları üzerinde yükselmiş ve yüzünü Ayı Çar’a dönmüş. Evin pencereleri tıpkı gözler gibi kırpışıyormuş ve kapısı da tıpkı esneyen bir ağız gibi açılmış.

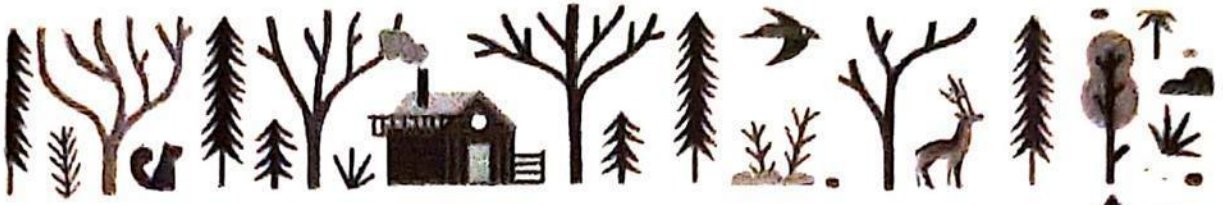
Dışarıya, zayıf bacakları ve eğri büğrü dişleriyle bir Yaga çıkmış. “Ne istiyorsun?” demiş Yaga birden. “Ayılar için vaktim yok benim.”

“Lütfen, sevgili Yaga, hayatımı hatırlamam için bana yardımcı ol. Bir zamanlar bir eşim ve çocuğum olduğuna inanıyorum ve onlara ne olduğunu öğrenmek istiyorum.”

Yaga’nın gözleri merakla parıldamış. “Eğer ruhun bir ayıdan fazlasıysa, o zaman hatırlamana yardımcı olabilirim.” Çitteki bir kapı gıcırdayarak açılmış ancak Yaga bir elini havaya kaldırmış. “Benden yardım istemenin bedeli yüksektir. Ben ölümle ve ruhlarla alışveriş yaparım. Bu eve girersen bir daha çıkamazsın.”

Ayı Çar başını çevirip ormana doğru bakmış. Fısıldayan ağaçları ve laklak yapan hayvanları se-

viyormuş ama artık gitme vaktinin geldiğini de biliyormuş. Yaga'ya dönüp kocaman başını sallamış. "Ben hazırım. Tek istediğim gitmeden önce her şeyi hatırlamak."

Verandanın tahta döşemeleri Ayı Çar'ın ağırlığı altında gıcırdamış ve kapı, onu içeri buyur edercesine ardına kadar açılmış. Evin içi sıcacıkmuş. On ayıyı pişirmeye yetecek kadar büyük bir kazan, ateşin üstünde fokurduyormuş.

"Otur." Yaga, yerden kendiliğinden biten bir sandalyeyi işaret etmiş. Sandalye, Ayı Çar'ın oturabileceği kadar büyümüş de büyümüş, bunun üzerine Ayı Çar oturup yaşlı kemiklerini dinlendirmiş. Yaga ona bir kâse *kvass* ile bir sepet dolusu yemiş getirmiş ve Çar da midesi dolana kadar yiyip içmiş.

Yaga daha sonra beş telli *gusli*'siyle, kulağa çakıl dolu bir dere üzerinde ahenkli sesler çıkaran bir yağmur gibi gelen bir şeyler çalmaya başlamış. Anılar, tıpkı yaz mevsiminde Gümüş Dere'nin suları kadar berrak bir şekilde Ayı Çar'ın zihnine akın etmiş. Ormanın kenarında, taze kesilmiş ağaç kokan bir kulübe görmüş ve kendisinin bir oduncu olduğunu

hatırlamış. Eşinin şarkı söylediğini duymuş, çocuğunun yumuşacık yanağını kendi yanağında hissetmiş ve sevgi ve neşe dolu bir baba olduğunu hatırlamış.

Ama sonra ormanın ruhundaki İhlamur Ağacı'nı görmüş ve ondan sürekli daha fazlasını istediğini hatırlamış. Açgözlülüğü için duyduğu pişmanlıkla kalbi ağrımış ve bir ayı olarak yaşaması için lanetlenmiş olmasına karşı içinde yanan bir ateş hissetmiş.

Çocuğunun lanetle mücadele etmesini ve insan dünyasına katılmak için ormanı terk etmesini izlerken gözleri yaşlarla dolmuş. Eşinin kalbinin kırılmasını ve tepelerdeki bir mağarada tek başına, amaçsızca dolanmasını çaresizce izlemiş.

Yaga çalmayı bırakmış ve Ayı Çar'ın pençesinden tutmuş.

"Hatırlıyorum," diye fısıldamış Ayı Çar. "Her şeyi hatırlıyorum." Kocaman vücudu anılarla titriyormuş, kaybettikleri ve pişmanlık yüzünden acı çekiyor ama cömertlik ve sevgiyle de bir hoşluk duyuyormuş.

"O zaman gitme zamanı." Yaga, Ayı Çar'ı ayağa kaldırmış ve Çar, kendisini bir bahar rüzgârı kadar hafif hissetmiş. Çar arkasını döndüğünde kocaman

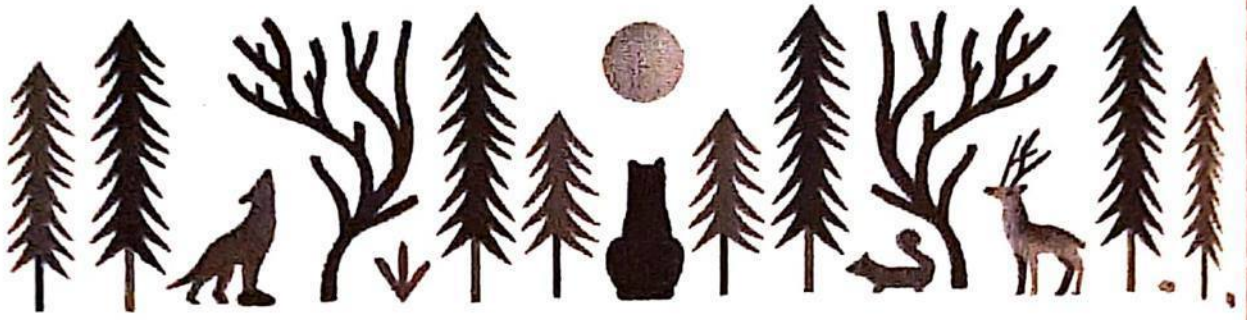

bedeninin hâlâ sandalyede oturduğunu fark etmiş ve başını eğdiğinde de nasırlı oduncu ellerini görmüş. Alyansı parmağında parıldıyor ve çocuğunun ağaç kabuğundan ördüğü bileklik de bileğinde sallanıyormuş.

“Yıldızlara giderken yanında ne götüreceksin?” diye sormuş Yaga, onu odanın diğer ucuna, başka bir dünyaya açılan büyük siyah geçite doğru yönlendirirken.

“Eşimin ve çocuğumun anılarını.” Ayı Çar gülümsemiş, Geçit’ten içeri bir adım atmış ve yıldızların göz kırptığı karanlıkta sonsuza dek gözden kaybolmuş.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

VALENTYNA

“Eh, Yaga’nın demirden dişleri yok, ayıları yemiyor ya da ruhları çalmıyor.” Elena kıkırdıyor. “Ama hikâyenin bazı kısımları da doğru. Yaga, Geçit’ten geçip yıldızlara gitmeden önce insanların bir şeyler hatırlamalarına ve hayatlarını onurlandırmalarına yardımcı olur. Ölülere rehberlik etme işi budur. Ayı Çar’la ilgili olan kısımlara gelince, onunla ilgili hiçbir şey duymadım, bu yüzden doğru olup olmadıklarını bilmiyorum. Ama annem biliyor olabilir.”

Ön kapı ardına kadar açılıyor ve Yaga çıkıyor. “Tüm rehberlik işi bitti.” Dudaklarının arasından abartılı biçimde bir nefes veriyor. “Yani, evin içinde olanlar için.” Geceye doğru bir bakış atıyor ve sonra ellerini kalçalarına koyup bana bakıyor. “Artık başka

ruhun geleceğini hiç sanmıyorum. Hele de sen buradayken.”

“Bu benim annem, Valentyna.” Elena başını kaldırıp annesine bakıyor. “Bu da Yanka. Bilirsin ya, Anatoly’nin Yanka’sı.”

Valentyna kaşlarını çatıyor. “Tek başına ormanda ne yapıyorsun sen? Mamuşka’n çok endişelenmiştir.”

Mamuşka’dan bahsedince midem buruluyor. “Ayı bacaklarım çıktı,” diye mırıldanıyorum. “Şey yapmam gerekiyordu, yani, ben—”

Valentyna başını eğip bacaklarıma bakıyor ve yüzünde parıldayan bir gülümseme belirliyor. “Ayı bacakları!” diye bağılıyor. “Ne harika!”

Tamamen kafam karışmış halde başımı sallıyorum.

“Yanka’nın bu ayı bacaklarını istediğini pek sanmıyorum.” Elena önce bana sonra annesine bakıyor.

“Niye ki?” Valentyna başını yana eğiyor. “Harikalar. Ormandan bir armağan. Dünyadaki tüm sihrin ve gizemin bir hatırlatıcısı. Onları nasıl *istemiyor* olabilebilirsin ki?”

“İnsan olduğum için?” Sesim dalgalanıyor çünkü artık bundan bile emin değilim.

“Seni insan yapan vücudun değildir. *Ruhundur.*”
Valentyna yerdeki battaniyelerden birini alıp omuz-
larına doluyor. “Hadi, içeri girip seni ısıtalım – hem
bedenini *hem de* ruhunu. Geyiğin verandaya çıkmasına
yardımcı ol ve üzerine battaniyeleri ört. Dinlenmek
için onun da sıcak ve kuru bir yere ihtiyacı var gibi
duruyor.”

“Yuri,” diyorum Elena’ya, Valentyna beni kapıdan
içeri iteklerken. “Geyiğin adı Yuri.”

İçeride, Anatoly’nin diğer köpekleri Bayan, Pyotr
ve Zoya, kükreyen bir ateşin önünde uyuyorlar. Onları
görünce, Yaga hakkındaki son endişe kırıntılarım da
ortadan kalkıyor. Anatoly’nin köpekleri ancak kendi-
lerini güvende hissettiklerinde gevşerler ve eğer onlar
güvende hissediyorsa, o zaman ben de öyle hissedey-
bilirim.

Şömine rafı geniş bir gülümseme olacak şekilde
kıvrılıyor ve döşeme tahtaları altımda dönüyor. Ben
de sendeliyorum. Gördüğüm her şeyden sonra bile
yaşayan bir ev fikri hâlâ hayret verici geliyor.

Valentyna, küçük bir yatak odasının kapısını açıyor.
“Islak giysilerini burada çıkarabilirsin, ben de onları
şöminenin yanında kuruturum. Şu raftan battaniyeler
alıp vücuduna sar. Ben de biraz çay yapayım.”

Valentyna beni yalnız bırakıyor ve ben de ıslak giysilerimi üzerimden çıkarıyorum. Bacaklarımdaki rüyler soğuk ve ıslak halde ve kollarımdaki tenim de yapış yapış olmuş ve buruşmuş. Vücudumu kurulamak ve bedenimi kocaman yünlü battaniyelere sarmak harika hissettiriyor.

Ateşin yanında Yaga'nın bana gösterdiği koltuğa gömülüyorum ve ateşin dalgaları, yorgunluğun ağırlığının üzerime çökmesine neden oluyor. Odanın diğer ucunda bir masa, yirmi kişilik bir ziyafet için hazırlanmış halde duruyor ama daha önce güldüklerini ve dans ettiklerini duyduğum insanlardan hiç iz yok. "Misafirlerin nereye gitti?" diye soruyorum, gerçekten de yıldızlara gitmeleri için rehberlik edilen ölü ruhlar olup olmadıklarını merak ederek.

"Başka bir kapıdan çıkıp gittiler." Valentyna bana çay ve masasından yemem gerektiğini söylediği her türden yemeği uzatıyor. Daha önceden midemi guruldatan mantarlı stroganof, en az kokusu kadar lezzetli. Masada yumuşak, koyu renkli ekmekler, *golubtsy* lahana sarmaları ve fırında patatesten *knish* var. Her şey çok lezzetli ve yemek yediğimde kendimi çok güçlü hissediyorum. Kaslarım gevşiyor ve ağzımın kenarında bir gülümseme belirliyor.

Elena, Fare Kapanı'ni elinden somon yemeye ikna ediyor. Ama Fare Kapanı benim onu izlediğimi fark edince burnunu havaya kaldırıp fare aramaya gideceğini duyuruyor. Tahtadaki bir düğüm genişleyerek fare boyutunda bir deliğe dönüşene kadar, bir süpürgeliği burnuyla koklayarak ilerliyor. İçeri girmeden önce şüpheyile deliğin içine doğru bakıyor.

Fare Kapanı, birkaç dakika sonra, kendisi hareket ettikçe hızla açılıp kapanan deliklere girip çıkıyor ve hayal kırıklığı ve heyecan karışımıyla homurdanıyor. Etrafında yosunlu tepecikler yükseliyor ve o bakmadığı zamanlarda minik filizler yerden bitip omzunu dürtüyor.

“Adil oyna.” Valentyna, kirişlere doğru sert bir bakış atıyor. Ev sızlanıyor ve Fare Kapanı'nın arkasındaki filizler ortadan kayboluyor.

“Daha önce hiç böyle bir ev görmemiştim,” diye mırıldanıyorum.

“Elbette görmezsin.” Valentyna gülümsüyor. “Ve umuyorum ki çok uzun yıllar boyunca da görmeyeceksin. Yalnızca ölü ruhların Yaga evlerini ziyaret etmesi gerekir.” Valentyna başını eğiyor ve ben koltuğumda rahatsızca kıpırdanana kadar gözlerini bana dikeyyor. “Annene benziyorsun,” diyor en sonunda.

“Mamuşka’ya mı?” Kaşlarımı çatıyorum. Mamuşka’ya hiç ama hiç benzemem ki ben.

“Hayır.” Valentyna gülüyor. “Seni doğuran anne.”

Gözlerim irileşiyor. “Beni doğuran annemi tanıyor musun sen?”

“Onunla bir kez tanışmıştım.” Valentyna başını sallıyor. “O öldükten sonra.”

Valentyna’nın kelimeleri yüreğime birer kaya gibi oturuyor. “Öldükten sonra mı?” diye tekrarlıyorum, onu yanlış duymuş olabileceğim düşüncesine tutunarak. Bütün hayatım boyunca beni doğuran annemi merak ettim, kim olduğunu, beni neden bir ayı mağarasına bıraktığını ve günün birinde gelip beni bulup bulmayacağını. Onun hakkında hiçbir şey bilmiyordum, hayatta olup olmadığını bile ama bu, her şeyin *mümkün olabileceği* anlamına geliyordu.

Ama şimdi, onunla ilgili ilk öğrendiğim şey, ölmüş olduğu. Bu bilgi yüreğimin derinlerinde bir yeri yakıyor.

Elena yanıma oturup bir elini omzuma koyuyor.

“Nastasya’nın yıldızlara yolculuğuna ben rehberlik ettim.” Valentyna başını sallıyor. “On iki yıl önce.”

“Nastasya mı?” Ok ucu kolyeme uzanıyorum.
“Anatoly’nin hikâyelerinde geçen Prenses Nastasya mı?”

“Prenses mi?” Valentyna kıkırdayıp başını sallıyor.
“Anatoly hikâyelerine biraz renk katmasa olmaz. Nastasya bir prenses değildi, ama seni doğuran anne oydu. Ayrıca güçlü, cesur ve nazik biriydi. Tıpkı senin gibi, tabii Anatoly’nin seninle ilgili söyledikleri doğruysa.”

“Nasıl öldü?” diye fısıldıyorum.

“Buraya, kuzeyin ateş ejderhası Smey ile yaptığı bir savaştan çıkıp gelmişti.”

“Smey gerçek mi?” Ok ucu parmaklarımın arasında kayıp başparmağımda bir kesik açıyor. Keskin acı, şu an hayal kurmadığımdan emin olmamı sağlayan tek şey.

“Smey son derece gerçek ve son derece tehlikelidir.” Valentyna’nın kaşları düşüyor ve gözlerinden gölgeler geçiyor. “Tehlikelerle dolu bir yaratıktır o.”

“O zaman beni doğuran annem neden gidip onunla savaştı?”

“Babanı kurtarmaya çalışıyordu. Baban, Smey’in mağarasında kısılı kalmıştı. Anatoly’nin, annenle

Smey arasındaki büyük savaşı sana anlattığını sanıyordum.”

Anatoly'nin hikâyesinin tüm detaylarını hatırlayarak başımı sallıyorum. Nastasya'nın kocası –benim babam– kasırga gibi bir ejderha ateşinin içine düşmüştü. Nastasya'nın gözlerinden kederli yaşlar dökülmüştü. Smey gökyüzünde takla atmış ve onun üzerine doğru saldırmıştı. Gözlerimi bile kırpmadan ateşe bakıyorum. *Ebeveynlerim gerçekten de bir ateş ejderhası tarafından öldürülmüş olabilir miydi?*

Düşüncelerim, dönen bir girdaptaki su ve buz gibi çalkalanıp birbirleriyle çarpışıyor. Bu hikâyeye inanmasam mı, ebeveynlerim için yas mı tutsam yoksa daha önce hiç görmediğim bir canavara öfkelensem mi, bilemiyorum. Bir ateş ejderhasının ne olduğunu bile bilmiyorum.

“Anatoly hikâyelerine biraz renk katmış olabilir ama onun hikâyelerinde her zaman bir gerçeklik payı vardır.” Valentyna uzanıp elimi sıkıyor. “Annen cesurca savaştı. Ama öldü.”

Yanağımdan bir damla yaş akıyor ve ben onu silerken kırışlerden bir asma dalı inip omuzlarımin etrafına garip bir kucaklamayla sarılıyor.

“Annen sonra da buraya geldi işte.” Valentyna gururla odaya bakıyor. “Yiyip içtik, şarkı söyledik ve dans ettik. Yıldızlara giderken yanında cesareti götürdü ve tek pişmanlığı, senin büyüdüğünü görememektir. Seni gerçekten çok seviyordu.”

“Beni seviyor muydu?” Göğsümdeki sert ve gergin haldeki bir şey çözülüyor. Gözlerinde samimiyet olup olmadığına bakmak için Valentyna’ya dönüyorum ama kendi gözyaşlarım yüzünden onu bulanık görüyorum.

“Annen seni, tıpkı yıldızların gökyüzünü aydınlatması gibi sevdi!” Valentyna’nın gözleri parlıyor ve kalbim o kadar kabarıyor ki patlayacak sanıyorum. “Seni terk etmek istemedi ama büyükannenin sana iyi bakacağını biliyordu.”

“Büyükannem mi?”

“Ayı Çariçe.”

Ağzımı açıyorum ama hiçbir şey söyleyemiyorum.

“İyi misin?” Valentyna endişeyle bana bakıyor.

“Ayı Çariçe benim büyükannem mi?” diye fısıldıyorum.

“Eh, tabii ki öyle.” Valentyna kıkırdıyor. “Sen oraya gitmiyor musun? Onu ziyaret edip bacaklarınla ilgili konuşmaya?”

“Ayı mağarasına doğru gidiyordum.” Başımı sallıyorum. “Ama Ayı Çariçe’nin büyükannem olduğunu bilmiyordum.” Büyülü ağaçlar, lanetler, ayılar ve ateş ejderhaları kafamın içinde dönüp duruyor ve içimde bir heyecan dalgası fokurduyor. *Geçmişimle ilgili gerçeği keşfetmeye çok yaklaştım.* “Ayı Çariçe benim büyükannem,” diyorum yeniden, tatlarının nasıl olduğuna ve nasıl hissettireceklerine bakmak için kelimeleri ağızımda yuvarlayarak. *Bir ayı mağarasına terk edilmedim, büyükannemin yanına bırakıldım.* “O zaman Ayı Çar da...”

“Senin büyükbabandı.” Valentyna başını sallıyor. “Onun yıldızlara yolculuğu için de ben rehberlik yaptım.”

“Bir ayı olmakla lanetlenen ama bu lanetle savaşıp insan olan çocukları da...”

“Senin baban.” Valentyna yeniden başını sallıyor.

Sözleri havai fişekler gibi, zihnimdeki gölgeleri geri püskürtüyor. “Bu bacaklar da bir aile laneti yüzünden mi yani?”

“Onlara bir lanet olarak değil de bir armağan olarak bakabilirsin.” Valentyna gülümsüyor.

Başımı eğip ayaklarıma bakıyorum ve Mamuşka’nın aşırı geniş gülümsemesini ve Sasha’nın dehşet dolu

bakışlarını düşünerek kaşlarımı çatıyorum. “Yani benim bir ayı mı olmam gerekiyor yoksa bir insan mı?”

“Buna ancak sen cevap verebilirsin.” Valentyna kıkırdıyor. “Ama bir ayı olmakla ilgili daha çok şey öğrenmek istiyorsan, o zaman büyükanneni ziyaret etmek çok iyi bir fikir olur.”

Ev yana doğru sendeliyor ve Valentyna neredeyse düşüyor. Ben de koltuğun kolçaklarını kavıyorum ama her şey yerde kayıyor. Anatoly’nin köpekleri uyanıp kırıslara doğru havlıyor. Çitin kemikleri tangırdıyor ve Yuri dışarıdaki verandadan bağılıyor.

“Ev. Otur yerine!” diye bağılıyor Valentyna. “Kimse bizim bir yere gittiğimizi söylemedi.”

Ama ev yükseliyor da yükseliyor. Tabaklar masadan kayıp yere düşüyor.

“Neler oluyor?” diye soruyorum ama sesim bu kaosun içinde kayboluyor.

“Gel de bak!” diye bağılıyor Elena. Beni açık bir pencereye doğru götürüyor. Eğimli zeminde sendeliyorum, yanına diz çöküp pencere pervazına tutunuyorum. Dışarıda, orman hızla akıp gidiyor. Bir dal duvara çarpıyor ve ben de sıçırıyorum.

“Sorun yok. Bak.” Elena aşağıya doğru işaret ediyor. “Ev yürüyor, sadece bu.”

Yer çok aşağıda, karanlıkta neredeyse görünmez halde. Evin tavuk ayakları ağaçların arasından kendilerine yol açıyor. Sonra da bacakları uzuyor ve bizi daha da yükseltiyor. Ağaçların karlı tepelerinin de üstüne yükseliyoruz ve kocaman ve parlak haldeki Ay beliriyor.

Ev hızını artırdıkça benim de kalp atışlarım hızlanıyor. Ev sığıyor ve benim de bedenim, ağırlıksızmış gibi havaya fırlıyor. Elena heyecanla ciyaklıyor ve ben de buz gibi havayı içime çekip nefesimi tutuyorum. Kızak yapıyormuş gibi hissediyorum, ama onun bin katı kadar fazlasını.

“Ev! Koşmayı bırak.” Valentyna, bir süpürgeyle kirlere vuruyor. Yüzü kızarmış ve başörtüsü de çözülmüş. “Ne zaman bu kadar dürtüsel davranmayı bırakıp makul davranmaya başlayacaksın?”

Fare Kapanı omzuma sığıyor. “Evin nereye gittiğini biliyorum,” diye şakıyor, kulağımın içine doğru.

“Nereye?” diye bağıriyorum, rüzgâr saçlarımı savururken.

“Eve, buraya tatlı su sazanı yakalamaya geldiğimizi söyledim, o yüzden bizi balık tutmaya götürüyor.”

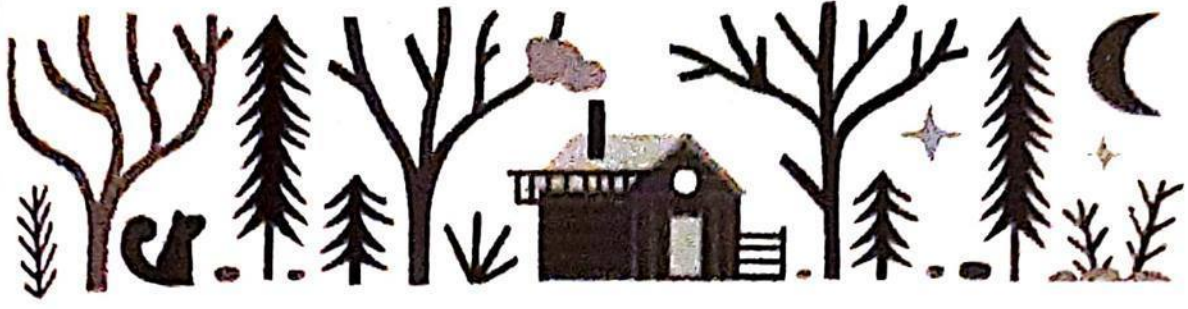
Bir kahkaha patlatıyorum. Çünkü buraya sazan aramaya gelmemiş olsam da, biraz önce ebeveynle-

rimin bir ateş ejderhası tarafından öldürüldüğünü ve büyükannemin bir ayı olduğunu öğrendim ve kendimin de ne olması gerektiğinden emin değilim... Ama beni doğuran annemin beni *sevdiğini* ve ormanda *büyülü şeyler* olduğunu ve Anatoly'nin hikâyelerinde *gerçeklik* payı olduğunu bilmek kendimi harika hissetmemi sağlıyorlar. Sanki nehrin her köşesinde keşfedecek gizemli şeyler varmış gibi geliyor.

“Gümüş Dere'yi takip ediyoruz.” Elena ağaçların arasında, ay ışığıyla parıldayan su kıvrımını işaret ediyor. Ama ben uzaklardaki başka bir şeyi görüyorum ve ona doğru ilerlediğimizi fark edince içimden bir heyecan dalgası geçiyor: Mavi Dağ, büyükannemin mağarasının olduğu yer. Parıldayan zirvesinde yıldızlar ışıltıyor.

“Ev! Koşmayı bırak!” Valentyna bağırıp yeniden kırıslara vuruyor ama ev dörtnele koşuyor. Anatoly'nin köpekleri sessizleşiyor, Yuri bağırmayı bırakıyor ve Elena da yanımda oturmuş, vızıldayarak geçip giden manzaraya doğru gülümsüyor.

Valentyna eve bağırmaya devam ediyor. Ama ben evin durmasını istemiyorum. Beni, geçmişime dair tüm hikâyeleri ve sırları bildiğim bir geleceğe taşımasını istiyorum.

ON ALTINCI BÖLÜM

SAZAN AVI

Ev, Gümüş Dere'nin sakin kısımlarından birindeki küçük bir kulübenin karşısına yerleşiyor. Sudan buharlar yükseliyor ve ay ışığında parıldıyor. Batıda, Mavi Dağ'ın buz kaplı zirvesi, yıldızların ışığıyla parlıyor.

Gidip büyükannemi bulmak üzere ayağa kalkıyorum. “Yemek ve yolculuk için teşekkürler—”

Elena parmağını dudaklarına götürüp Valentyna'yı işaret ediyor. Ateşin yanındaki bir sandalyede uyuyakalmış.

“Gitmem gerekiyor,” diye fısıldıyorum, çamaşır askısındaki kıyafetlerime ulaşmak için kırılmış tabak çanakların ve uyuyan köpeklerin üzerinden zıplayarak.

“Burayı biliyorum,” diye şakıyor, Fare Kapanı. “Burası sazan avı için harika bir nokta.” Açık pencereden sığıyor ve karanlığa karışıyor.

Boğazımdan, inleme ile hırlama arasında bir ses yükseliyor.

“Ne oldu?” diye soruyor Elena, Fare Kapanı’nın ne dediği hakkında hiçbir fikri olmayarak.

“Fare Kapanı balık yakalamaya gitti.” Eteğimi, kazağımı ve kabanımı olabildiğince hızlı giyiyorum. “Onu bulmam gerekiyor; ormanda kaybolmasını istemiyorum.”

“Ben de gelip sana yardımcı olayım.” Elena sessizce arkamdan zıplayıp askıdan bir şalla bir başörtüsü almak için duraksıyor. Önümüzdeki kapı açılıyor ve soğuk geceye doğru bir adım atıyoruz.

Yan tarafımızda akan Gümüş Dere köpürüp duruyor. Burada, sadece kıyı taraflarında kalmış ince bir buz hattı var. Ay ve yıldızlar, suda çarpık yansımalar bırakıyor ve geceye gümüşten gölgeler gönderiyorlar.

Evden uzağa birkaç adım atıp Fare Kapanı’nı dinliyorum ama tek duyabildiğim nehrin kendisi ve verandadaki Yuri’nin horlamaları oluyor. “Fare Kapanı!” diye fısıldıyorum, cesaret edebildiğim en yüksek sesle,

Çünkü Yuri'yi ya da Valentyna'yı uyandırmak istemiyorum.

“İnsan kızı!” Fare Kapanı'nın sesi, ilerideki kulübenin siyah karaltısından geliyor. Burası, Anatoly'nin diğer kulübelerinden biri olmalı. Işıksız pencereler ve tütmeyen baca, bana onun içeride olmadığını söylüyor. Buna memnun oluyorum. Şu an tek istediğim Fare Kapanı'nın güvende olduğundan emin olmak ve sonra da gidip büyükannemi bulmak.

“Fare Kapanı!” diye sesleniyorum yeniden ve onun sesinin geldiğı yere doğru ilerliyorum. Elena peşimden geliyor ve nemli hava karşısında şalına sıkıca sarınıyor. Ev sinsice peşimizden gelmeye çalışırken gıcırıyor ve Elena dönüp eve, bana Valentyna'yı anımsatan öyle bir sert bakış atıyor ki ev kış üstü düşüp kaşlarını çatıyor.

“Buraya,” diye şakıyor Fare Kapanı ve ben de kulübenin yanında ters duran bir kanonun üzerindeki siluetini seçiyorum. “Ben suda balık tutarken beni izlemek için sen de bunu kullanabilirsin.”

“Şimdi balık tutamayız. Ayı mağarasına gitmem gerekiyor.” Onu yanıma çağırıyorum ama gelmiyor.

“Ay ışığında balık tutmak her zaman harika olur.” Fare Kapanı heyecanla titriyor ve ben de, ben ormana

cevaplar bulmak için gelmiş olsam da onun gerçekten sazan aramak için geldiğini fark ediyorum.

“Yarın gece balık tutmaya gidebiliriz,” diye öneriyorum. “Biraz önce evde yediğin onca somondan sonra aç olamazsın.”

“Sen, Fare Kapanı’yla mı konuşuyorsun?” Elena’nın gözleri irileşiyor.

Başımı sallıyorum. “Bu ayı bacakları ortaya çıktığından beri onu anlayabiliyorum.”

“Bu harika.” Elena’nın gözleri parlıyor. “Keşke ben de hayvanlarla konuşabilseydim. Ne diyor?”

“Ona, düzgünce dinlerse anlayabileceğini söyle.” Fare Kapanı’nın bıyıkları rahatsızca kıpırdanıyor. “Ayrıca bir sazan avı seferini bölmenin çok terbiyesizce olduğunu.”

“Çoğunlukla sazanlardan bashediyor.” Mavi Dağ’a bakıp iç çekiyorum. Ayaklarım oraya tırmanmak için karıncalanıyor ama Fare Kapanı bakışlarını benden çekip parıldayan, hevesli gözlerle nehre bakıyor. Geçmişimin hikâyesini öğrenmek için bütün hayatım boyunca bekledim. Sanırım Fare Kapanı için birkaç dakika daha bekleyebilirim. “Bir sazanı nasıl yakalamayı düşünüyorsun?” diye soruyorum ona. “Ana-

toly'nin bize getirdikleri kocamandı. Seni yiyebilecek kadar kocaman."

"Yaşadığımız onca şeyden sonra, benim sazan yakalama becerilerimden şüphe mi duyuyorsun?" Fare Kapanı, gücenmiş bir şekilde homurdanıyor, kanonun üzerinden atlayıp suya doğru fırlıyor. "Hadi, insan kızı. Botu getir."

Kanoyu omzuma atıyorum ve Elena'ya dönüyorum. "Fare Kapanı'nın balık yakalamasını izlemek ister misin?"

"Çok isterim." Elena bir kürek ve saçakların altındaki kancalardan beş dişli bir zıpkın alıp nehre doğru beni takip ediyor. "Sepet ne için?" diye soruyor.

Kanoyu suya indiriyorum ve botun ön kısmındaki bir direkte asılı duran, isten kararmış tel sepete bakıyorum. Bir keresinde Anatoly'nin bana söylediği bir şeyi hatırlıyorum. "Ateşin ışığı tatlı su sazanlarının ilgisini çekiyor. Sepet, küçük bir ateş yakmak için."

"Ben yakabilirim." Elana koşup gidiyor ve elinde bir kafatasıyla geri dönüyor. "İskelet deposundan, ev hareket ettiği zaman çitteki kafatasları ve kemikler oraya doluşur." Kafatasının içindeki mumu yakıyor ve kafatasıyla birlikte sepetin içine yerleştiriyor. "Bu

işe yarar mı? Kafatası, rüzgârın mumu söndürmesini engeller.”

“Harika.” Ürkütücü, parlayan kafatası karşısında yüzümü buruşturmamaya çalışarak başımı sallıyorum.

“Hadi,” diye bağılıyor Fare Kapanı, botun ön tarafından. “Şimdiden sazan kokusu almaya başladım.”

Bota biniyorum. Biraz suyun içine batıyor ama durumu iyi gibi geliyor. Elena arkamdan biniyor, botu suya doğru ittiriyor ve akıntının bizi kıyıdan uzaklaştırmasına izin veriyoruz.

Fare Kapanı kanonun kenarından suya eğilirken tüyleri pirinç gibi parıldıyor ve başı sudaki hareketleri takip ediyor.

“Geliyorlar,” diye mırlıyor, dişlerini göstererek. “Tombul bir tanesi, şu anda kafatası ışığının aydınlattığı yerde yatıyor.”

“Ne dedi?” diye fısıldıyor, Elena.

“Bir balık görmüş.” Mızrağa uzanıyorum ama Fare Kapanı dönüp kaşlarını çatıyor.

“Balıkları *ben* yakalayacağım.” Dar direktten sepete doğru koşturuyor ve şu ana kadar ondan duyduğum en yüksek sesli çığlığı atıyor.

Sonra bir kuş karanlığın içinden fırlıyor, kanat açıklığı benim boyum kadar geniş ve uzun, geniş pençeleriyle Fare Kapanı'nı yakalayıp gecenin içinde gözden kayboluyor.

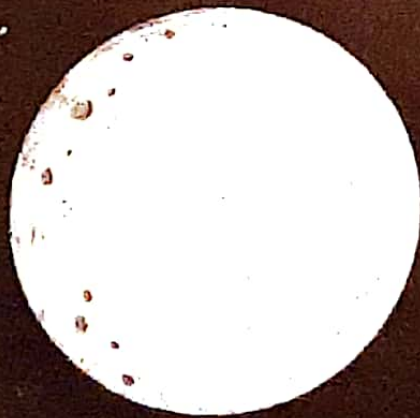
Teknenin yan tarafına su sıçrıyor; bedenim sarsılıyor ve düşüncelerim birbirine giriyor. Fare Kapanı gitmiş olamaz. Bu şekilde olmaz. Yakama soğuk hava doluyor ve Fare Kapanı'nın her zaman kıvrıldığı boşlukta dönüp duruyor.

“Ne...” Elena cümlesini tamamlayamıyor.

Sessiz geceyi dinliyorum ve en sonunda minicik, uzaklardan gelen bir çığlık duyuyorum. Ses, kulaklarımda çınlar hale gelene kadar giderek yükseliyor ve sonra da kuş karanlığın içinden fırlayıp doğrudan bize geliyor. Bu bir baykuş, karışmış kulak tüyleri ve parlak sarı gözleriyle bugüne kadar gördüğüm en büyük baykuş. Botun ön tarafına doğru dalışa geçiyor ve kuşun sırtında, başını yukarı kaldırmış, yüzünde kocaman bir sırıtışla Fare Kapanı'nı görüyorum. İçimi büyük bir rahatlama dalgası kaplıyor.

“Şuradaki,” diye bağılıyor
Fare Kapanı. Sanki baykuşu
yönlendiriyormuş gibi
kulak tüylerini kavırıyor
ve gözden kayboluyorlar.
Bir su sıçraması ve başka
bir çığlık duyuluyor. Sonra
baykuş yeniden görüş açımıza
giriyor, botun üstüne doğru yükseliyor ve pen-
çelerinin arasından kocaman bir sazan bırakıyor.
Balık, ıslak bir gümbürtüyle ve etrafa su sıçrata-
rak ayaklarımın dibine düşüyor.

“Kaç tane yakalayalım?” diye bağıyor Fare Kapanı, hayvan kendi etrafında dönene kadar baykuşun kulak tüylerini geriye doğru çekerek.

“Harika!” diye ciyaklıyor Elena ve ellerini cırpıyor.

Ayaklarımın ucundaki balığa bakıyorum. Boyu, bileğimden dirseğime kadar. “Bu çok bile,” diye sesleniyorum Fare Kapanı’na.

Baykuş bir daire çiziyor, hiç zorlanmadan sudan başka bir balık daha çıkarıyor, sonra da pruvanın suya batıp çıkmasına neden olacak şekilde botun ön kısmına konuyor. Fare Kapanı kuşun

sırtından atlıyor. “Bu Blakiston, balık baykuşu,” diyor, gösterişli bir hareketle. “Sana, üç gün üç gece boyunca onun sırtında nasıl yolculuk yaptığımı anlatmıştım. Bu birlikte yaşadığım insan kızı Yanka ve bu da bizim yeni arkadaşımız, Elena. Kendisi, tavuk bacaklı bir evde yaşayan bir Yaga kızı.”

“İkinizle de tanıştığımıza memnun oldum,” diyor Blakiston, derin ve akıcı bir sesle.

“Ben de memnun oldum.” Başımı sallıyorum. “Bu, Blakiston,” diye açıklıyorum Elena’ya.

“Sen beni anlıyor musun?” Blakiston başını bana doğru döndürüyor. “Orman canlılarını duyabilen bir insanla tanışmak çok nadir bir olaydır.”

“İnsan kızım dinlemeyi öğrendi.” Fare Kapanı’nın göğsü gururla kabarıyor ve Fare Kapanı benden “insan kızım” diye bahsettiği için yanaklarım kızarıyor.

Blakiston ayakucunda duran sazanı ikiye ayırıyor ve yarısını Fare Kapanı’na doğru itekliyor. “Sen kendininkini yemiyor musun?” diyor bana, botun arka tarafında duran diğer balığa doğru bir bakış atarak.

“Bunu Elena’nın annesi Valentyna’ya götüreceğiz,” diyorum, Blakiston’u gücendirmek istemeyerek.

“Bu harika olur.” Elena balığı kollarının arasına alıyor. “Annem bir sonraki rehberlik için bir balık çorbası yapabilir.”

Blakiston sazanın kendi payına düşen kısmını mideye indiriyor, sonra yeniden bana dönüyor. “Ormanın bu kadar uzaklarında ne yapıyorsun?” diye soruyor.

“Büyükannemi, Ayı Çarıçe’yi görmeye gidiyorum.” Kelimelerim karşısında gülümsüyorum. Daha önce hiç ziyaret edecek bir büyükannem olmamıştı. “Bana geçmişim ve bacaklarım hakkında bir şeyler söyleyebilir.” Küreği suya daldırıyorum ve bizi kıyıya doğru götürüyorum.

“Bacakların hakkında ne bilmek istiyorsun?” diye geveliyor Fare Kapanı, ağzı yemekle doluyken.

“Neden bu hale geldiklerini.” Pençelerimi botun zemininde tıkırdatırken Fare Kapanı’nın ayı bacaklarımı hiç fark edip etmediğini merak ediyorum. Onlardan hiç bahsetmedi. “Ayrıca, bir insan mı yoksa bir ayı mı olmam gerektiğini,” diye ekliyorum, Fare Kapanı başını balığından kaldırmadığında.

“Bilmiyor musun?” Fare Kapanı gözlerini kırpmadan bana bakıyor.

Başımı sallıyorum ve bir anda kendimi o kadar kaybolmuş ve kafası karışmış hissediyorum ki gözlerim yaşlarla doluyor.

Fare Kapanı omzuma tırmanıyor. “Sen insansın, insan kızı,” diye ciyaklıyor, kulağımın içine doğru. Ama kelimeleri sadece gözyaşlarımın akmasına neden oluyor çünkü gerçek değiller. Ben yarı ayı, yarı insanım, tamamen biri değil. Kürek ellerimden kayıyor.

Elena uzanıyor ve düşmeden önce küreği sabitliyor. “İyi misin?” diye soruyor.

“Olacağım.” Derin bir nefes alıyorum ve kürek çekmeye devam ediyorum. “Sadece büyükannemi bulmam gerekiyor. O ne yapacağını bilir.”

Bot, nehir kenarında karaya oturunca bottan iniyorum. Ama sert zeminde bile dalgalarda yuvarlanıyor gibi hissediyorum. Kim ya da ne olduğumu bilmiyorum. Elena, Valentyna’nın balığını özenle taşıyarak peşimden geliyor ama Blakiston yerinden kımıldamıyor, bu yüzden o hâlâ pruvada otururken botu sudan çekiyorum.

“Biraz sazanım kaldı.” Fare Kapanı yeniden bota atlıyor ve yemeğinin kalanına doğru koşuyor. “Biraz ister misin, insan kızı? Sana kendini daha iyi hissettirir.”

“Hayır, teşekkürler.” Botun yanındaki toprağa oturuyorum ve Fare Kapanı’nın yemeyi bitirmesini bekliyorum. Ay ışığı yumuşak girdaplar çizerek dans ediyor ve hiç düşünmeden ayaklarımı suya indirip serin dalgaların parmaklarımın etrafından akmasına izin veriyorum.

Blakiston, pençeleriye kulak tüylerini kaşıyor. “Büyükannenin senin ne olman gerektiğini nasıl bileceğini anlamıyorum.”

“Çünkü ben bir yavruyken, ya da bir bebekken bana o baktı.” Kaşlarımı çatıyorum çünkü hangisinin doğru olduğundan emin değilim. “Ve çünkü beni seviyor. Kendisi ayıya dönüşmüş bir insan.” Aklıma, Ayı Çarıçe’nin ayı olmadan öncesinden başlayan bir hikâye geliyor: Anatoly’nin yıllar önce bana anlattığı bir hikâye. Büyükannemin, tıpkı benim gibi, uyum sağlayamadığını hisseden bir kız olduğu zamandan bir hikâye.

Elena yanıma oturup bir elini benim koluma koyuyor. Fare Kapanı bir balık kılçığını kırıyor, Blakiston’ın kalın, tüylü bacaklarına yaslanıyor ve kılçıkla dişlerini karıştırıyor. Ben de, tıpkı Anatoly’nin bana yaptığı gibi, “Evvel zaman içinde...” diyerek hikâyeyi anlatmaya başlıyorum.

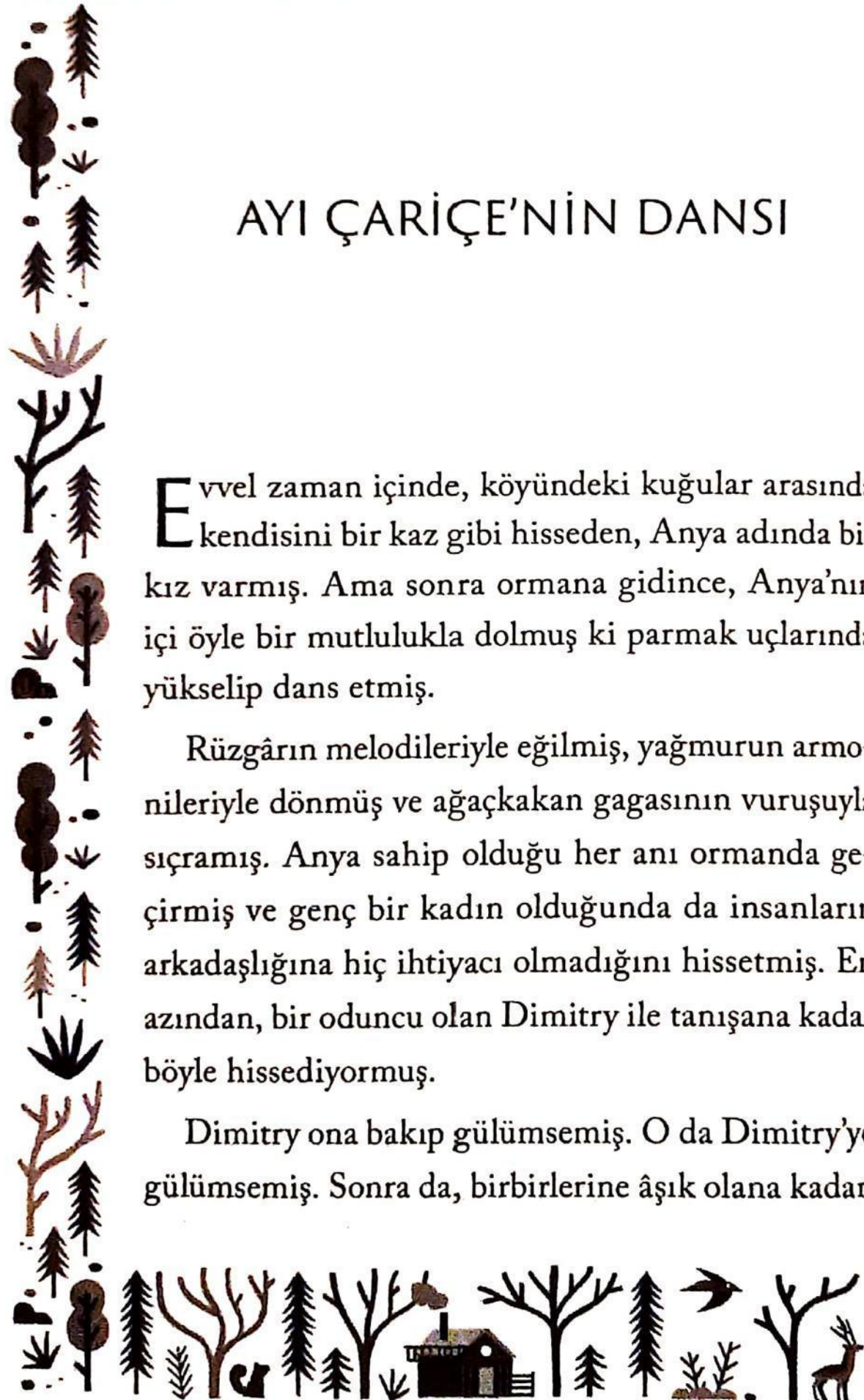

AYI ÇARIÇE'NİN DANSI

Evvvel zaman içinde, köyündeki kuğular arasında kendisini bir kaz gibi hisseden, Anya adında bir kız varmış. Ama sonra ormana gidince, Anya'nın içi öyle bir mutlulukla dolmuş ki parmak uçlarında yükselip dans etmiş.

Rüzgârın melodileriyle eğilmiş, yağmurun armonileriyle dönmüş ve ağaçkakan gagasının vuruşuyla sıçramış. Anya sahip olduğu her anı ormanda geçirmiş ve genç bir kadın olduğunda da insanların arkadaşlığına hiç ihtiyacı olmadığını hissetmiş. En azından, bir oduncu olan Dimitry ile tanışana kadar böyle hissediyormuş.

Dimitry ona bakıp gülümsemiş. O da Dimitry'ye gülümsemiş. Sonra da, birbirlerine âşık olana kadar,

uzun yaz günleri ve soğuk kış gecelerinde birlikte dans edip durmuşlar.

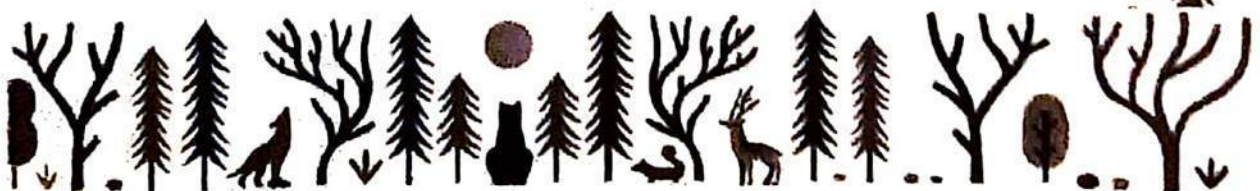
Ormanın ucundaki bir eve taşınmışlar ve orayı kuş tüyünden bir yuva kadar rahat bir yer haline getirmişler. Bir oğlan çocukları olduğunda, bahçelerinin ucundaki upuzun çamların altında üçü birlikte dans etmiş.

Her şey harikaymış.

Ta ki, Dimitry ormandan garip hediyeler getirene kadar: normalden daha hızlı büyüyen tohumlar ve gökkuşağından daha parlak mücevherler. Anya, Dimitry'ye bunları nereden bulduğunu sorduğunda adam sadece gülümsüyor ve eşini yanaklarından öpüyormuş.

Dimitry'nin sırrı, Anya'ya ağır gelmeye başlamış. Anya evlerinde sinirli sinirli dolaşıyor, Dimitry kendisine doğruyu söylemediği için öfkeleniyormuş.

Sonra bir gün, Dimitry, Anya'yı ve oğullarını ormanın derinlerinde gizli, altından bir kubbesi olan bir şatoya götürmüştü. "Burası bizim yeni evimiz," demiş Dimitry, yüzü gururla ışıldarken.

Anya kaşlarını çatmış ve bunun nasıl mümkün olabileceğini sormuş ama Dimitry onun ellerini tutup ormanın kalp atışlarını hissedene kadar döndürmüş ve sorusu da unutulup gitmiş.

Dimitry, rüzgârın şarkısı ve etraflarında cıvılda-
yan kuşlar ile bir kurbağa korosu eşliğinde, altından
kubbenin altında Anya ile dans etmiş. Bir süre için,
ormanın derinliklerindeki şatolarında yaşarken mut-
lularmış.

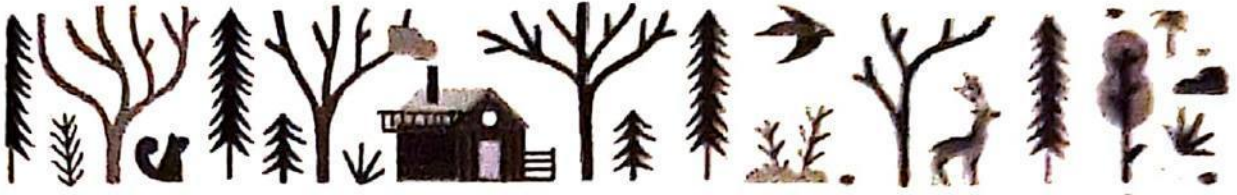
Ama çok geçmeden Dimitry solgun ve titrek bir
halde eve gelmiş ve her şey değişmiş. Dimitry, Anya'ya
neler olduğunu anlatmamış ve başını eşinin kucağına
koyup orada uyuyakalmış. Anya da uykuya dalana
kadar sıkıntıyla yanıp kavrulmuş. Uyandıklarında,
ikisi de birer ayıya dönüşmüş.

"Bu nasıl mümkün olabilir?" Anya, irileşen göz-
leriyle kocaman pençelerine bakıyormuş.

Dimitry konuşmak için ağzını açmış ama hiçbir
şey söyleyememiş. Suçluluk ve pişmanlık onu boğu-
yormuş.

"Anlat bana," diye kükremiş Anya. "Çok uzun
süredir benden sırlar saklıyorsun."

“Hepsi benim hatam,” diye fısıldamış Dimitry.
“Benim açgözlülüğüm yüzünden lanetlendik.”

Anya, lanetlerle ilgili duyduğu şeyleri hatırlamaya çalışırken kaşlarını çatmış. “Ben lanetlere inanırım,” demiş en sonunda, “her zaman bir seçim vardır.” Sonra arka ayakları üzerinde doğrulup dans etmeye başlamış. “Benimle dans edin,” diye çağır-
mış Dimitry’yi ve oğlunu. “Belki insan olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlarız.”

Ama ormanın sesleri ve kokuları açık pencerelerden süzülüyormuş ve Anya, Dimitry ve oğulları artık birer ayıymış. Burunları seğirmiş, kulakları dönmüş ve kendilerini şatonun dışında dans ederken bulmuşlar. Kuşların melodileriyle eğilmiş, arıların armonileriyle dönmüş ve kartavşanının ayağının vuruşuyla sıçramışlar.

Anya, ormanın kalp atışını hiç olmadığı kadar güçlü bir şekilde hissetmiş ve fokurdayan gümüşbalığı derelerinin arasından, karlarla ürperen dağlardan geçip toprak ve sonbahar kokan mağaralara doğru ilerleyerek ormanın iyice derinliklerine doğru dans etmiş.

Dimitry ve oğlu da bir süre boyunca onunla dans etmiş ama mevsimler geçtikçe başka bir yöne doğru dans ederek ilerlemişler ve Anya yükseklerdeki bir mağarada tek başına kalmış. Ama orman ve ormanın müziği karşısında yayılırken, kendisini güzel bir dünyanın parçası gibi hissetmiş.

ON YEDİNCİ BÖLÜM AYI MAĞARASI

Büyükannemin dünyasının tüm güzelliklerini keşfetmek için ormanın derinliklerinde dolaşmaya can atarak hikâyeyi bitiriyorum. *Benim dünyamın.* Orman bir zamanlar benim de evimdi. Gökyüzü aydınlanıyor, şafak sökmek üzere. Karlar eriyor ve üstümüzdeki dallarda kuşlar kıpırdanıyor.

Fare Kapanı, Blakiston'ın bacakları arasında uyumuş, kollarında bir balık kılçığı var ve karnı şiş. Blakiston da başını kendi yumuşak, tüylü göğsüne yaslamış ve gözleri kapalı.

Bakışlarım Mavi Dağ'a kayıyor, tam o anda Güneş ağaçların tepelerinden kendini gösteriyor ve dağın zirvesine parlak bir ışık huzmesi gönderiyor. Ayağa kalkıyorum, büyükannemi bulma dürtüsü içimde kabarıyor. Sorularımın yanıtlarını biliyor olacağı umudu aynı

anda hem hafif bir esinti hem de bir fırtına gibi; beni havaya kaldırıyor, çekiyor, kendi etrafımda döndürüyor.

“Ayı mağarasına gitmem gerekiyor,” diye fısıldıyorum Elena’ya, diğerlerini uyandırmak istemeyerek.

“Ne, şimdi mi?” diye soruyor Elena. “Tüm gece uyumadın ve daha kahvaltı bile etmedin—”

“Yorgun da değilim, aç da.” Ayaklarım yanıyor, hemen şimdi gitme dürtüsü ağır basıyor. “Bana bir iyilik yapar mısın?”

“Elbette.”

“Yuri’ye göz kulak olur musun? Yaralarının iyileşmesi gerekiyor ve—” Kendimi söylemek üzere olduğum şeye hazırlarken tereddüt ediyorum. “Fare Kapanı’na da göz kulak olur musun?” diyorum aceleyle, fikrimi değiştiremeden önce.

Elena başını sallıyor ama gözlerinde sıkıntı var. “Hep birlikte gidebiliriz. Benim evim bizi oraya götürebilir—”

Başımı sallıyorum. “Bu benim kendi başıma yapmam gereken bir şey.” Beni anlayacağını umarak Elena’nın gözlerinin içine bakıyorum çünkü doğru kelimeleri bulamıyorum. Kim olduğumu anlamam gerekiyor. Ve Fare Kapanı’nı seviyorum ama bu konuda bana yardımcı olamaz. Beni sadece birlikte yaşadığı insan kızı olarak görüyor ama ben artık o değilim.

“Pekâlâ.” Elena bana sarılıyor. Kolları neredeyse vücudumun yarısını sarabiliyor ve Mamuşka’nın sarılmalarını düşününce gözlerim yaşlarla doluyor ama onları uzaklaştırıyorum. “Fare Kapanı’nı eve götürürüm.” Elena beni bırakıp bir adım geri çekiliyor. “Ama fikrini değiştirirsen ya da herhangi bir şeye ihtiyacın olursa sadece bağır. Ev, kilometrelerce ötede bile olsa ormandaki her şeyi hissedersin.”

“Teşekkür ederim.” Kendimi gülümsemeye zorluyorum ve üzerime çöken şüphelere rağmen dönüp yürümeye başlıyorum.

Mavi Dağ’ın zirvesi, ağaçların ardında gözden kayboluyor. Ama ben hangi yöne gideceğimi biliyorum. Dağ’ı, göğsümde bir çekiş hissi ve ayak parmaklarımda bir karıncalanma olarak hissediyorum. Attığım her adımda, heyecan içimde tıpkı bir arı sürüsü gibi yükseliyor.

Sabah ışığında her şey parıldıyor. Çiyler örümcek ağlarında parlıyor, eriyen kar suları kurak haldeki toprağı parlatıyor ve yeni tomurcuklar, dalların uçlarında kehribar rengi boncuklar gibi parıldıyor. Bahar geli-

yor, her şey değişiyor ve orman kendini ferahlamış ve yenilenmiş hissediyor.

Dağ, genç ve sallanan bir söğüt ağacının üstünden tekrar belirdeğinde ayı mağarasını bulmak için yüzeyini tarıyorum. *Ayı arie*. şimdiye kadar sadece hikâyeler ve rüyalarda, ayrıca çok eski oldukları için hayal gibi gelen anılarda vardı. Ama artık gerçek yakında ve kendisi benim *büyükannem*. Geçmişime dair gerçeği ve geleceğimin nerede olduğunu biliyor.

Uzun kış uykusundan uyanınca kendisini nasıl hissettiğini merak ediyorum. Belki, güneşin ısıttığı bir yatakta uyanmak gibi güzel bir histir. Ya da belki onu sersem ve huysuz biri yapıyordur, tıpkı uykudan çok çabuk uyanınca olduğu gibi. Aylardır bir şey yemediği için a olacaktır ve Anatoly bana yılın bu zamanlarında ayıların et yemek istediğini söylemişti. Anatoly her zaman baharda ayılara karşı dikkatli olmak gerektiğini söyler. *Büyükannem ya beni hatırlamazsa? Ya orada bile değilse?*

Dağa yaklařtıķa sinirlerim çıtırdıyor ve dağın eteklerine geldiğimde o kadar elektrik yüküyle doluyorum ki kendimi parlıyormuş gibi hissediyorum. Başımı kaldırıp sislerin ardında gizli olan dağın zir-

vesine bakıyorum ve bacaklarımın arkasındaki tüyler diken diken oluyor.

“Yanka! Ayı Yanka!” diye sesleniyor bir şakrak kuşu ve koşma dürtümü bastırıyorum. Sarp kayaların arasından zikzaklar çizerek ilerleyen engebeli bir patika seçip yavaşça ve dikkatlice tırmanmaya başlıyorum. Ayı mağarasının ne kadar uzakta olduğundan emin değilim, bu yüzden hızımı ayarlamam gerekiyor.

Bacaklarım güçlü ama çok ağırlar ve bir dağa tırmanmak zor iş. Yorgunluk kaslarımı ele geçiriyor ve aklıma dün gece uyumadığımı ya da bu sabah kahvaltı yapmadığımı hatırlatan Elena geliyor.

Daha yukarılara tırmandıkça hava daha soğuk oluyor, bu yüzden ağaçların seviyesinin üstüne çıktığımda sanki bahar değil de kışın ortasındaymışım gibi hissediyorum. Ama yine de dinlenmek ve manzaraya bakmak için duruyorum. Gökyüzü uzaklardaki parıldayan bir ufka kadar tamamen açık halde.

Kuzey doğu tarafından uzaklarda bir yerde, tuncu ışık huzmeleri kalın, siyah bir dumanın içinde parıldıyor. Orası, lavların pürüzlü kayalardan aşağıya aktığı ve hiddetli çukurlarda biriktiği Kızgın Volkan olmalı. Ateş ejderhası Smey’in yaşadığı yer. Artık ebeveynlerimi öldürdüğünü bildiğim ejderha.

Gözlerim acıyana kadar ışığa ve dumana bakıyorum. Bir yanım, yanan bir kuyruk ya da kanat görmek için can atıyor. Ama hiçbir şey göremiyorum ve kısa süre içinde burnum ve kulaklarım soğuktan uyuşunca yeniden hareket ediyorum.

Sıradaki dönemeçten sonra, patika dik bir şekilde yükseliyor. Yokuşun tepesinde geniş, düz bir çıkıntı var. Oraya bakınca kalbim tıpkı bir kır faresinininki kadar hızla atıyor. Bu yer tanıdık geliyor ve öyle kokuyor. Toprak ve yosun, yemiş ve çam fıstığı kokularını taşıyan hafif bir esinti geliyor. Çok uzun zaman öncesinden hatırladığım bir koku bu ve kendimi sıcak ve güvende hissetmeme neden oluyor.

Yokuşun tepesine tırmanıyorum ve çıkıntının üzerine doğru bakıyorum. Ayı mağarasının görüntüsü, dudaklarımın arasından bir nefes kaçmasına neden oluyor. Girişinin şeklini tanıyorum – Ayı Çarıçe'nin hareketleriyle düzleşen kaya kemeri ve parıldayan taşta çatlaklar oluşmasına neden olarak uzayan ağaç kökleri.

Ayaklarım beni çıkıntının yukarısına taşıyor, sonra, girişe birkaç adım kala duruyorum, ellerim titriyor. Umut ve korku, içimde dönüp duruyor. Ayı Çarıçe'nin nefes alış verişini duyuyorum: tanıdık, derinden bir gümbürdeme.

Karanlığın içinde bir çift göz parlıyor ve benim kalbim duruyor. Ayı Çariçe nefes verdiğiğinde havada bir bulut oluşuyor. Devasa, ağır bir ayak kayaya çarpıyor. Yavaşça bana doğru yürüyüp ışığa çıkıyor, kasları dalgalanıyor, her hareketinde güç ve asalet var. Ondandır, bir güç ve sanki kim olduğunu tam olarak biliyormuş gibi sakince bir hoşnutluk yayılıyor. Ve tam şu anda, ben de onun gibi olmak istiyorum.

Sorular dilimin ucunda solup gidiyor. Ayı Çariçe'nin uzun kahverengi burnu uzanıyor. Aramızdaki havayı koklarken burnunun parlak siyah ucu seğiriyor. Derinden, huzurlu bir selamlamayla homurdanıyor ve sonra da yanıma oturuyor.

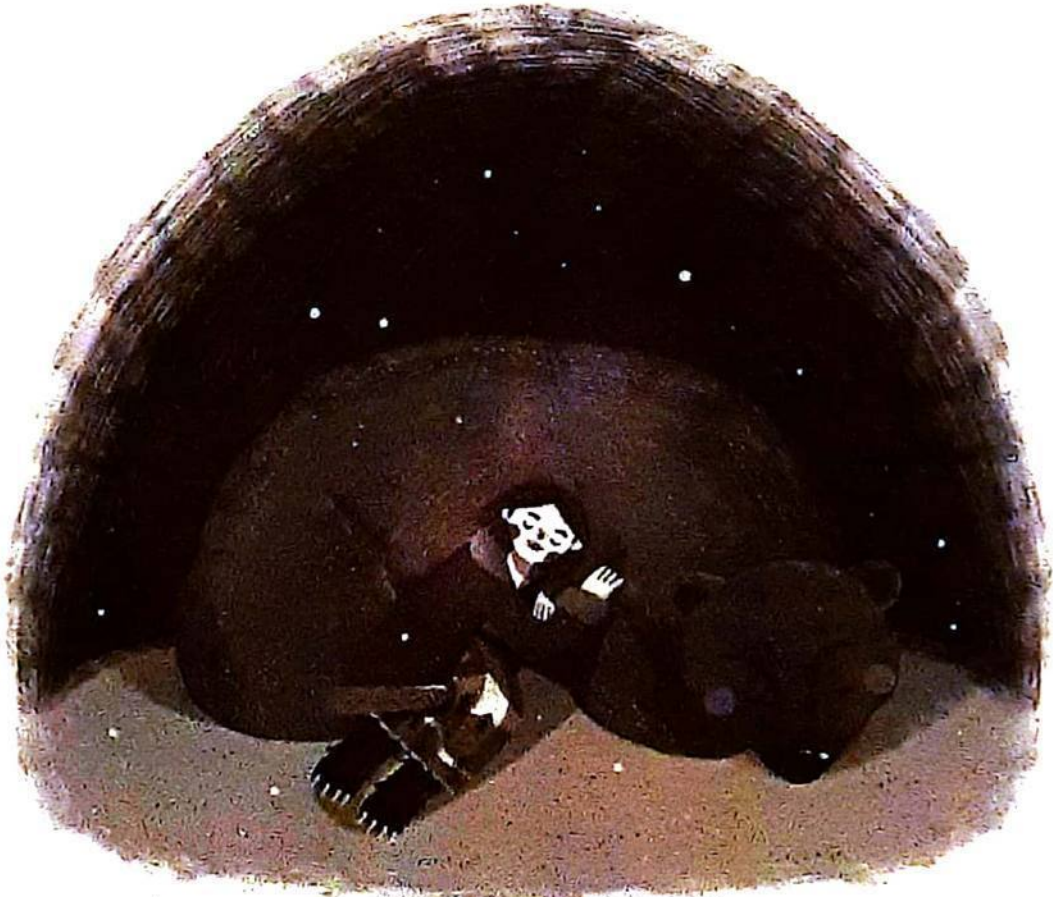
Devasa vücudu sırtımın etrafında kıvrılıyor ve ben de ona yaslanıyorum. Onun kalın, sıcak kürkünün hissini biliyorum. Onun nefes alış veriş hızını ve göğsünün derinlerinde atan kalbinin sesini biliyorum.

Parmaklarımı boynundaki kürkünden geçiriyorum ve yüzümü çok küçükken yaptığım gibi onun yüzüne gömüyorum. Onun kollarının arasında, bir top olana kadar kıvrılıyorum. Bana doğru dönüyor ve yumuşak, ıslak diliyle yüzümü yalayınca ben de gözlerimi kapıyorum. En son burada olmamın üzerinden geçen onca yıl bir anda yok olup gidiyor, geriye sadece ormanın çok ama

çok uzak bir ucundaki evimizde duran Mamuşka'nın soluk ve uzak bir anısı ile en sonunda kendimi bir yere aitmişim gibi hissettiğim bu an kalıyor.

Ne kadar uyukladığımdan emin değilim. Ceketim omuzlarımı sıkıyor ve debelenip üzerimden çıkarıyorum. Sıcaklamış ve rahatsız haldeyim, bütün kıyafetlerim çok dar geliyor. Ayı Çariçe'nin ön pençesini kaldırıyorum ve kazağımı başımdan çekip çıkarıyorum. Eteğimin kemerini gevşetmeye çalıştığımda yırtılıyor. Bir şeye takılmış olmalı. Ama şu anda rahatım ve yeniden uykuya dalıyorum.

Göz kapaklarım açılıyor ve ılık karşısında gözlerimi kısıyorum. Güneş gökyüzünde alçalmış, gölgeler uzamış. Kürküm çiylele ıslanmış. Esniyorum ve titrek bir hırıltı göğsümde ve kafatasımda yankılanıyor. Bütün bedenim... *bir sorun varmış gibi* hissettiriyor. Başım ağır, çok ağır ve ağzım yapış yapış halde, dudaklarım aralık. Sırtımın Ayı Çarıçe'ye yaslandığım kısmında daha soğuk bir parça var ama Çarıçe gitmiş. Ona bakınmak için dönüyorum ama vücudum garip bir şekilde hareket ediyor. Hantallaşmış ve yere çok yakın. Ayağa kalkmaya çalışıyorum ama yapamıyorum.

Ellerime bakıyorum ve her kalp atışım göğsümde bir patlama yaratıyor. Ellerim patilere dönüşmüş, tıpkı ayaklarım gibi. Kocaman ve yuvarlak haldeler, upuzun ve siyah pençelerle birlikte. Kollarım, göğsüm ve bütün vücudum kalınlaşmış ve kıllarla kaplı. Omuzlarımın ağırlığı sırtımda bir yük gibi. Bir patimi yüzüme doğru kaldırıyorum ama ikisini birbirine değdiremiyorum. Neye benzediğimi çoktan biliyorum. Ben bir ayıyım.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

AYI, YANKA

Midemin derinliklerinden bir feryat kopup boğazıma doğru yükseliyor. Onu yutkunmaya çalışıyorum ama ağzımdan patlayan bir kükremeye dönüşüyor. Vücudumun bu kadar değişmesi karşısında kafam karışmış ve korkmuş halde yeri dövüyorum ve pençelerim kayada çizikler oluşturuyor. Gözlerimi çiziklere dikeyim ve kendimi bir kar fırtınasında kalmış bir eabil kadar kaybolmuş ve kontrolden çıkmış hissediyorum.

Büyünannem mağaranın girişinde belirip sallanarak içeri giriyor. “Ne oldu?” diye soruyor. Sesi sakin, yumuşak bir gurultu gibi.

“Bana baksana. Ben bir ayıyım.” Nefesim burnumdan kısa, sıcak patlamalar şeklinde çıkıyor.

“Ayı olmanın nesi kötü?” Büyükanнем yanıma oturuyor ve büyük, pembe diliyle ön patilerinden birindeki tüyleri yalıyor. “İstediğın buydu. Öyle değil mi?”

Kaşlarımı çatıyorum. *İstediğım bu muydu?* Kafamın içi yoğun gri bir sisle kaplı. Her şeyi netleştireceğine dair çaresizce bir umutla, başımı kaldırıp büyükan-neme bakıyorum.

“Sen çok mutlu, minik bir ayı yavrusuydun.” Büyükanнем yan tarafına doğru yuvarlanıyor ve kararlı, kestane rengi gözleriyle bana bakıyor. İfadesi, güneş ışığı kadar tanıdık geliyor. “Her an, merak ve neşeyle dolup taşardın. Ormanda atlaya zıplaya gezerdin – kuşları kovalar, derelerde su sıçratır, toprağı kazardın. Yorulduğunda sırtıma tırmanır ve uyumak için yanıma kıvrılırdın.”

Anılar, tıpkı eriyen kar suyu kadar net bir şekilde zihnime doluyor. Şakrak kuşlarının peşinden koşmak, dişlerimle nehir suyundaki baloncukları patlatmak, bitki köklerini koklamak ve büyükanнемin kürkünün sıcaklığı. Ona doğru uzanıp topraksı kokusunu içime çekiyorum.

“Eve dönmüş olman çok güzel.” Büyükanнем ormana doğru bakıyor. “Bunu her akşamüzeri yapardık. Burada birlikte oturur, güneşin batışını izlerdik.”

Rengârenk günbatımını hatırlayarak başımı sallıyorum. Ama sonra bakışlarım güneye kayıyor. O tarafa doğru baktığımı da hatırlıyorum. Uzaklara doğru bakıyorum ve Büyük Donmuş Nehir’i görüyorum, sonra da nehir kıyısına kurulmuş bir şeyi daha fark ediyorum, çok küçük ve çok uzakta... “Köy!” diye bağıyorum. “Köyü buradan görebiliyorum.”

Büyükanнем ayağa kalkıp esniyor. “Hadi, gidip balık yakalayalım.”

“Balık mı?” Kafam karışmış halde ona dönüyorum. “Balık yakalamak mı istiyorsun?”

“Acıktım.” Çıkıntıya doğru ilerliyor. “Sen aç değil misin?”

Midem aniden bomboşmuş gibi geliyor ve sonra bütün gün hiçbir şey yemediğimi hatırlıyorum. Ama büyükanنeme sormak istediğim çok soru var. Geçmişim ve bana şu anda ne olduğu ve bunun geleceğim için ne anlama geldiğiyle ilgili sorular... Ona beklemesini söylemek için ağzımı açıyorum ama o çoktan gitmiş.

Sendeleyerek ayağa kalkıyorum ve yere saçılmış kıyafetlerimi fark ediyorum. Ceketim parçalanmış; haritam, Ivan'ın pençesi ve birkaç kuru kayısı ceplerimden dökülmüş. Mamuşkanın nakışlar işlediği eteğim yırtılmış ve buruş buruş olmuş. Güvenli bir yere kaldırmak için hepsini toplamaya çalışıyorum ama patilerim çok büyük ve hareketlerim de çok sarsak.

Hayal kırıklığıyla hırlayıp pes ediyorum ve çok uzaklaşırsa onu kaybedeceğimden endişelenerek büyükannemin peşinden gidiyorum. Dik yokuşta tökezliyorum, düşüyorum ve başımı bir kayaya vuruyorum. Arka ayaklarım üzerinde yükselip dik yürümeye çalışıyorum. Ama bu da hiç kolay olmuyor. Dengem tamamen bozulmuş durumda ve kendi ağırlığım altında eziliyorum. Eğilip yeniden dört ayak üzerinde yürümeye çalışıyorum.

Bir ritim tutturmak imkânsız. Bacaklarım birbirine dolanıp duruyor ve başım da yere o kadar yakın ki tam karşıma çıkıncaya kadar engelleri göremiyorum. Ben attığım her adımda kaymamaya ya da yuvarlanmamaya çalışırken büyükannem ötede rahatça ilerliyor.

Dağın eteklerine ulaştığımda harcadığım çabadan dolayı her tarafım ağrıyor, düşüp durduğum için ya-

ralarım var ve büyükannemi de kaybettim. Kokusunu aramak için burnumu havaya kaldırıyorum ve bir koku karmaşasını içime çekiyorum.

Bir insan olarak da orman kokularla doluydu ama bu inanılmaz. Sanki başka bir dünya gibi. Her ağacın kendi kokusu var: kabuk ve özsuyu karışımı ve ayrıca üzerlerinden geçen hayvanların bıraktıkları kokular da var. Ormanın her bir karışı, kendisini ziyaret eden hayvanların, kendisinde yetişen bitkilerin ve hatta havanın getirdiklerinin bile birer hikâyesini saklıyor. Karın ve çiyin, ayazın ve yağmurun ve bahar güneşinin sıcaklığının kokusunu alıyorum.

Yeni kokularla sarmalanmış halde, büyükannemi aramayı unutuyorum. Filizleri ezip dalları kırarak ağaçların arasında mekik dokuyor, bulduğum her şeyi koklayarak hangi kokunun ne olduğunu anlamaya çalışıyorum.

Sonra kulaklarım su şırıltısının geldiğini yöne doğru dönüyor ve bu yeni duyum karşısında kafam karışmış ve memnun olmuş halde başımı eğiyorum. Ferah ve soğuk nehrin kokusunu ve onun içine karışmış, büyükannemin topraksı kokusunu alıyorum. Onu yeniden buldum.

Her adımda kendi ayaklarıma takılıp düşerek ona doğru koşuyor ve nehir yatağına çöküyorum. Nefesimi düzenlemeye çalışırken dilim dışarı sarkıyor. Dilimden salyalar damlıyor ve utançla telaşlanıp dilimi ağzımın içine çekiyorum.

Büyükannem suyun sığ tarafında durup parlak ve berrak haldeki suyu izliyor. Birkaç adım atıyor, patilerinden biriyle nehre vuruyor ve başını suya daldırıp bir balık çıkarıyor. Balığı bana getirip ayaklarımın ucuna bırakıyor. “Ye.”

Yan taraflarında diş izleri olan çiğ, ölü balığa bakıp kaşlarımı çatıyorum. “Ben bunu yiyemem.”

“Niye?” diye soruyor büyükannem. “Gayet güzel. Taze balık.”

“Çünkü...” Başımı sallıyorum. Balığın pişirilmesi gerektiği ya da benim insan olduğumla ilgili bir şeyler söylemek istiyorum ama düşüncelerim kelimelere dönüşmeden büyükannem yine suya dalıyor. Başka bir balık daha yakalıyor, sudan çıkarıyor ve yanıma oturup balığın kafasını koparıyor. Bir yavruyken burada oturup büyükannemin balık yakalayıp yemesini izlediğimi hatırlıyorum. Zihnimin derinliklerinden çok fazla anı yüzeye çıkıp duruyor. Sanki yollarını bulan kayıp parçalarımın gibi hissettiriyorlar.

İçime derin bir nefes çekiyorum ve ciğerlerim birer fiçı kadar genişliyor. Aniden, gök kubbenin tüm renklerini fark ediyorum. Ben bütün gün uyurken, ormanın üzerindeki beyaz örtü küçülmüş. Kozalaklı ağaçların üzerinde sadece kardan benekler kalmış ve iğne gibi yaprakları yeşilin bin bir tonunda parıldıyor.

“Ne güzel, değil mi?” Büyükanнем bana yaslanıyor ve yüzünde, pembe diş etlerini ve uzun beyaz dişlerini ortaya çıkaracak bir gülümseme beliriyor. “Evde olduğun için mutlu değil misin?”

Gerçekten de mutlu olduğumu fark edince dudaklarımın kenarları kıvrılıyor. Ama içimi kemirip duran sorular da var. “Neden gittim?” diye soruyorum birden. “Burada bir ayı yavrusu olarak bu kadar mutluyusam, neden gittim?”

“Bunun artık bir önemi yok. Önemli olan, eve gelmiş olman.” Büyükanнем tembelce gözlerini kırıştırıyor ve sonra da batan güneşin ışınları karşısında onları tamamen kapıyor.

“Lütfen.” Büyükanнемin ağırlığı altında kıpırdanıyorum. “Neler olduğunu anlamam gerekiyor.”

Büyükanнем içini çekiyor. “Merakın bazen doyumsuz halde oluyordu. Yeni hikâyeler ve maceralar arayarak sürekli dolanıp duruyordun. Bir gece kaybol-

dun ve bir kurt pençesiyle geri döndün. Onu nasıl aldığına dair hiçbir fikrim yoktu.” Vücudu kahkahalarla titriyor ama sonra yeniden içini çekiyor ve yüzü düşüyor. “İnsanları da merak ediyordun. Avcıları, oduncuları ve bitki toplayanları takip ediyordun. Geceleri gözlerini dikip köyü izliyordun. Festival yaptıklarında çok yakınlarına kadar sokuluyordun. Seni durdurmaya ve uyarmaya çalıştım ama dinlemiyordun.” Gözleri yaşlarla doluyor. “En sonunda bir ayıdan çok bir insan oldun ve ben de gitmene izin vermek zorunda kaldım.”

Duygularım geri dönerek anılarıma anlam katıyor. Kuşların peşinden koşuyordum çünkü onlarla konuşmak istiyordum. Arkadaşlarım olsun istiyordum. Uzaklardaki köyü izliyordum çünkü oraya gitmek istiyordum. Müzik ve kahkaha sesleri hoşuma gidiyordu. Havada vızıldayan heyecanı seviyordum.

Benim Mamuşka’m olmadan önce, ormanda yemiş toplarken Mamuşka’yı gördüğümü hatırlıyorum. Onu takip etmiştim, çünkü onun gibi olmak istiyordum.

“İnsan olmak istediğim için buradan gittim!” Büyükanнемin ağırlığından sıyrılıp ayağa kalkıyorum. Bedenim daha hafif, zihnim daha net hale geliyor.

“Ama şimdi geri döndün.” Büyükannem gülümsüyor. “Bundan çok memnunum. İnsan olma arzunu hiç anlayamamıştım. Sende de babanda da vardı—”

“Babam mı?” Kulaklarım ona doğru dönüyor.

“Baban.” Büyükannem başını sallıyor. “Benim oğlum. Tıpkı senin gibi, o da büyüdükçe insanlara kafayı takmaya başladı. Ve tıpkı senin gibi, o da bir gün bir insana dönüşüp burayı terk etti.”

“Bana ondan bahsedebilir misin?” diye soruyorum.

“O anılar uçup gitti. Çoktan unutulmuş rüyalar onlar. Unutmak ve bir ayı olmanın keyfini çıkarmak en iyisi. Bir ayı olmak, armağandır.”

“Lütfen?” diye deniyorum yeniden. “Babam hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Eğer bana onun hakkında bir şeyler anlattırsan, birazcık bile, bu benim için dünyalara bedel olur.”

Büyükannem nehre o kadar uzun süre bakıyor ki hiçbir şey anlatmayacağını düşünüyorum. Ama sonra ağzını açıyor ve tıpkı Anatoly’nin yapacağı gibi, “Evvel zaman içinde...” diyerek bir hikâye anlatmaya başlıyor.

AYI ÇOCUK

E vvel zaman içinde, bazı zamanlar bir erkek çocuğuna dönüşen küçük bir ayı varmış. Neden böyle olduğunu bilmiyormuş. Anne ve babası olan Ayı Çar ile Ayı Çariçe'ye soruyor, ama cevap alamıyormuş. Bunun bir dilek ya da bir lanetle ilgili olduğunu düşünüyorlarmış ama anıları çok solukmuş ve sadece ayı olmayı hatırlayabiliyorlarmış.

Ona, gök kubbedeki güneş ışığına ve derelerdeki ay ışığına bakmasını, balık yakalayıp yemiş yemesini, çam iğneleri arasında yuvarlanıp kuşlarla konuşmasını ve bir ayı olmanın keyfini çıkarmasını söylüyorlarmış. Eğer bunu yaparsa ve bir ayı olmayı çok fazla dilerse, o zaman bir erkek çocuğuna dönüşmeyi bırakacağını söylemişler.

Ama işe yaramamış. Genç ayı, bir kafa karışıklığı dalgası içindeymiş. Bir gün ayıyken ertesi gün bir çocuğa dönüşüyormuş. Kafa karışıklığı büyüyüp ona eziyet etmeye başlamış. Uyuyamıyor ve yemek yiyemiyormuş. Mutsuzluktan kilo vermiş ve neden farklı olduğunu anlamak için can atıyormuş.

Ormanda boş boş dolanıyor, bulduğu her ruha, “Ben neden bazı zamanlar bir ayıyken bazı zamanlar bir erkek çocuğuna dönüşüyorum?” diye soruyormuş.

Ağaçlardaki kuşlar bilmiyormuş. Oyuklardaki hayvanlar bilmiyormuş. Derelerdeki balıklar da bilmiyormuş. En sonunda, ormanın en karanlık kısımlarının derinliklerindeki tavuk bacaklı eve gitmiş ve orada yaşayan Yaga’ya, “Ben neden bazı zamanlar bir ayıyken bazı zamanlar bir erkek çocuğuna dönüşüyorum?” diye sormuş.

“Ben ruhlar konusunda biraz uzmanımdır,” demiş Yaga. “Ve senin ruhunun hem ayı hem de insan olduğunu görüyorum. Birinden birini seçmen gerekiyor.”

“Ama nasıl seçeceğim ki?” diye sormuş çocuk.

“Şey...” Yaga düşünceli bir halde ona bakmış. “Ormanda bir ayı olarak nasıl güçlü ve bağımsız ola-

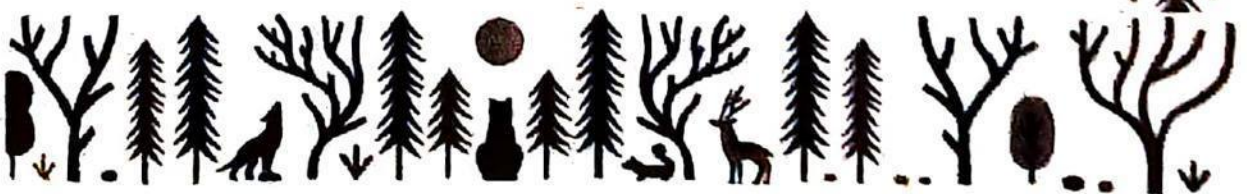
cağını ve nasıl yaşayacağını biliyorsun. Bu yüzden insanlarla birlikte nasıl yaşanacağını da öğrenmen gerekiyor. İşte o zaman seçim yapabilirsin.”

Genç ayı, Yaga'ya teşekkür etmiş ve kuzeye doğru gitmiş. Orada suya açılmış, Yeşil Körfez'de balık tutan bir gemi görmüş. Gemiye doğru yüzüp tırmanmış.

İlk başta balıkçılar korkmuş ve onu uzaklaştırmaya çalışmış. Ama sonra ayının balık ağlarını ve sepet tuzaklarını çektiğini görünce onun faydalı olabileceğini fark etmişler ve kısa süre içinde onun varlığına alışmışlar.

Gemi Kuzey Denizi'nde, Sakin Doğu'dan Fırtınalı Batı'ya doğru yelken açarak balık, su yosunu ve yengeç toplamış. Ayı-çocuk yavaş yavaş mürettebatın bir parçası haline gelmiş. Yardım etmeyi ve yardım istemeyi, başkalarına güvenmeyi ve başkalarının kendisine güvenmesini sağlamayı, kendi başına güçlü olsa da bir grubun parçası olarak nasıl daha da güçlü olacağını öğrenmiş.

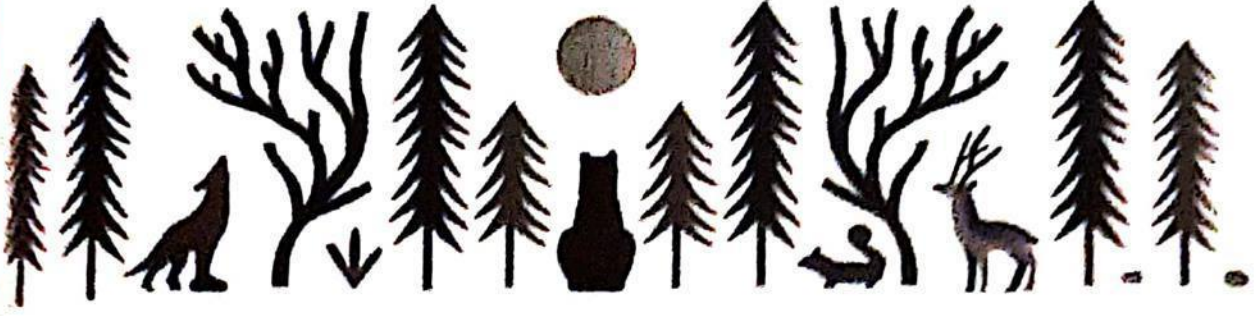
Mevsimler geçmiş ve ayı-çocuk yetişkin bir erkek insan olmuş. Bazen rüyalarında parıldayan gökteki

kuşlarla konuştuğunu ya da kürkü özsuğu kokusuna bürünene kadar çam iğnelerinde yuvarlanıp durduğunu görüyor olsa da, bir ayı olarak geçirdiğı zamanları tamamen unutmuş. Ama deniz havası bu rüyalarını uzaklaştırmış ve eğer bir zamanlar bir lanet varsa da o da artık unutulmuş ve mürettebatın bir parçası olarak denizde kalma arzusuyla derinlere gömülmüş.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

HARABE ŞATO

Büyükannem hikâyeyi gözyaşları içinde bitiriyor. “Ormana hiç geri dönmedi,” diye fısıldıyor.

“Ama bir balıkçı olarak mutluymuş gibi geliyor.”

“Bir süre için belki. Ama sonra...” Büyükannem kaşlarını çatıyor. “Hatırlaması çok acı verici. İnsan olma arzusunun sonu çok kötü bitti. Bir ayı olarak kalmalıydı. Bununla savaşmak sadece kalp kırıklığı ve keder getirir. Ama artık anlıyorsun, değil mi?”

Ne dediğini bile hiç anlamayarak başımı sallıyorum.

“Köyde, bir insan olarak mutlu muydun?” diye soruyor.

Ağzımı açıyorum ama hiçbir şey söyleyemiyorum. İçimi bir hayal kırıklığı kaplıyor. Çok basit bir soru ve

buna cevap verebilmem gerekiyor. “Bazen mutluydum. Ama...”

“Oraya ait olduğunu hissedemedin mi?” Büyükanem bana o kadar anlayışla bakıyor ki omuzlarımdan bir yük kalkmış gibi hissediyorum.

“Bazen uyum sağlayamıyor gibi görünüyordum. Ama köyde sevdiğim insanlar var. Mamoka–” Duruyorum. Kanım donuyor çünkü ismini nasıl söyleyeceğimi hatırlayamıyorum. Onu gözümde canlandırmaya çalışınca da bir sis bulutunun içinde kayboluyor. Arkadaşlarımdan isimlerini de hatırlayamıyorum. Gri gözleri olan. Yoksa mavi miydi? Nereye gideceğimi ya da ne yapacağımı bilemez halde yerimde kıpırdanıyorum. “Hatırlayamıyorum!” diye kükrüyorum. “İsimlerini hatırlayamıyorum.”

“Önemli değil.” Büyükanem yakaladığı balığı bana doğru ittiriyor. “Ye. Dinlen. Alışmak için kendine zaman ver. Değişiklik çok hızlı oldu ama iyi olacaksın. Orman sana ihtiyacın olan her şeyi verecek.”

Oturup gözlerimi önümde duran balığa dikiyorum. O da boş gözlerle bana bakıyor. “Ama hatırlayamıyorum,” diye fısıldıyorum. “Neyi hatırlamaya çalıştığımı bile hatırlayamıyorum.”

“Ayı olmanın bir parçası bu. Endişelenme.”

Hatırladığım şeyi hatırlamaya çalışarak gözlerimi kapıyorum. Sevdiğim bir şeydi... Sevdiğim *biriydi*... Bir anda, insan anılarım renklerle ve sıcaklıkla dolu halde zihnime akın ediyor ve bir duygu dalgası nefesimi kesiyor.

“Ailem.” Nefesimi tutuyorum. Bu kelime beni çok şaşırtıyor çünkü hiçbir zaman tanıyamadığım gerçek ailemi ya da şu anda yanımda oturan büyükannemi düşünmüyorum. Beni evine alan ve her zaman yanımda olan Mamuşka’yı, sihirli hikâyeleriyle beni güldüren Anatoly’yi, yanımda duran ve beni olduğum gibi kabul eden Sasha’yı ve boynumun etrafına mükemmel şekilde dolanan ve bana *insanım* diyen Fare Kapanı’nı düşünüyorum.

Daha önce onları tanımlamak için *aile* kelimesini hiç kullanmamış olmama inanamıyorum. Çoktan sahip olduğum bir şeyin peşinde koşup durduğumu fark edince içimi bir pişmanlık dalgası kaplıyor: bir aile, bir ev, ait olacak bir yer.

Bakışlarımı patilerime indiriyorum: “Bu şekilde geri dönemem.” Bu kelimeler ağır geliyor; soğuk, karanlık ve boşlar.

“İnsan yaşamına dair anılar gelip gittikçe tereddütlerin olması doğal. Ama solup gittiklerinde ormanda mutlu olacaksın.”

“Ne demek, solup gittiklerinde?”

“Bir ayı olarak kaldıkça insan yaşamını unutacaksın,” diye mırıldanıyor büyükannem uykuyla bir şekilde.

“Ama ben insan yaşamımı unutmak istemiyorum.” Bu düşünce kendimi bir bulut kadar kırılgan ve biçimsiz hissetmeme neden oluyor. “İnsan yaşamım mükemmel değildi ve çoğu zaman uyum sağlamak zorluk yaşıyordum ama güzel zamanlar da vardı.” Zihnime ne kadar çok mutlu anının dolduğunu fark edince şaşıyorum: Mamuşka’yla bahçeyi kazmamız; Sasha ile ağaçlara tırmanıp eve kadar yarışmamız; festival hazırlıklarına yardımcı olmak: kütükleri taşımak ve buz dolu kızakları çekmek. Köyde uyum sağlayamadığım şeylere o kadar odaklanmıştım ki uyum *sağladığım* şeyleri görememiştim. Beni seven bir annem, Mamuşka vardı. En iyi arkadaşım Sasha ve yeni kurduğum diğer arkadaşlıklar vardı. Buz kallesinden düşerken beni yakalamaya çalışan tüm elleri düşünüyorum. Beni kendi takımında isteyen küçük

Vanya. Polina'nın arkadaş canlısı gülümsemesi. *Köyde bir yerim var.* Bunu fark edince gözlerim irileşiyor.

“Burada daha çok iyi zamanın olacak.” Büyükan-nem kararlı gözlerle bana bakıyor. “Bir ayı yavrusu olarak mutlu olduğun kadar mutlu olacaksın.”

“Bir ayı yavrusu olarak mutluydum ama ben insan olmak istedim.” Yine güneye, köye doğru bakıyorum. Geçmişimi bilmek neden uyum sağlamakta zorlandığımı açıklıyor ama en başta beni köye çeken şeyler hâlâ orada, beni yine kendilerine çekiyorlar. Orada edindiğim aile ve arkadaşlar beni daha da güçlü bir şekilde çekiyor. Geri dönmem gerekiyor. Ormanda kalıp onları unutamam. Köydeki hayat bazen zorlu olabilir ama çok da keyifli. “Eve gitmek istiyorum,” diye fısıldıyorum. Ve o anda, nereye ait olduğumu en sonunda anlıyorum: Mamuşka'yla birlikte ormanın ucundaki evimize. “Bana yardım edebilir misin?” diye soruyorum büyükan-neme. “Bana nasıl yeniden insan olacağımı söyleyebilir misin?”

Büyükan-nem patilerinin üzerinde geriye dönüp başını sallıyor. “Sana bu konuda yardımcı olamam. Ben sadece ayı olmayı biliyorum.” Gökteki son güneş ışığı da kayboluyor ve büyükan-nemle aramıza bir

gölge düşüyor. “Üzgünüm,” diye fısıldıyor üzgünce ve sesi o kadar alçak çıkıyor ki zar zor duyabiliyorum.

Tüylerimin üstünden soğuk bir esinti geçiyor.

“Hadi.” Büyükannem dağa doğru sallana sallana yürümeye başlıyor. “Sıcak mağaramıza gidelim.”

Mağaraya gitmek istemeyerek başımı sallıyorum. Eskiden kim olduğumu, şimdiki halimi ve kim olmak istediğimi unutmaktan korkuyorum. Sahip olduğum her şeyi sonsuza kadar kaybetmekten korkuyorum.

Ayaklarım karıncalanıyor ve ben daha farkına varmadan güneye doğru koşmaya başlıyorum. Köye doğru. *Eve* doğru. Beni kollarının arasına alıp bütün bunların saçmalık olduğunu söyleyecek, bana bir fincan *sbiten* ile beni ayı olmaktan kurtaracak bir kâse merhem getirecek Mamuşka’ya doğru. Bu bedenin içinde ben bir insanım ve eskiden olduğum hale dönebilmek için belki de sadece Mamuşka’nın sihrine ihtiyacım vardır.

Alçak dallara çarparak ormanın içinden hızla geçiyorum. Her sıçrayışta bacaklarıma alışmaya baş-

lıyorum ve kısa süre içinde dört patim de sabit bir ritimle toprağı dövüyor. Pençelerim yere batıyor ve bacaklarımdaki kaslar dalgalanıp titriyor.

Benim telaşım karşısında kuşlar uçuşuyor ve küçük hayvanlar kaçarak uzaklaşıyor. Kürkümde rüzgârı hissediyorum, havada da baş döndürücü bir özsuğu kokusu ile ekşi bir korku kokusu alıyorum. Orman karanlık ve gölgelerle dolu olsa da her şeyi görüyorum. Gece, insan gözlerimle gördüğümde çok daha berrak halde.

Dışarıdan kocaman ve güçlü hissetsem de içimde minicik ve zayıf hissediyorum. Eve, Mamuşka'ya gitmek istiyorum. Bana sarılmasını ve nasıl görünürsem görüneyim birbirimize ait olduğumuzu söylemesini istiyorum. Keşke bunu ayı ayaklarım ilk kez çıkartığında yapsaydı. Hâlâ bunu yapabilir mi, diye merak ediyorum.

Etrafımdaki ağaçlar sıklaşıyor ama ben hızımı artırarak koşmaya devam ediyorum, ta ki Ay'ı ya da yıldızları göremeyene ve artık güneşe gidip gitmediğimden emin olamayana kadar. Nerede olduğumu bilmediğimi fark edince içim panikle doluyor. Nehri duyamıyor ya da kokusunu alamıyorum. Patikalar-

dan çok uzaktayım ve artık yön duygumu tamamen kaybettim.

Yavaşlayıp küçük bir açıklığa çöküyorum, göğsüm çaresizlikle ağrıyor. Yanımdan küçük bir dere akıyor ve soğuk sudan içiyorum. Uzun, pembe dilimi ve kocaman, kıllı suratımı görünce boğazımdan bir inleme yükseliyor. Eve giden yolu bulabilsem bile, Mamuşka beni bu haldeyken tanıyacak mı?

Bu bedenim içinde benim olduğumu kimse bilemez. Belki Fare Kapanı dışında. *Fare Kapanı*. Neden önce gidip onu bulmadım ki? Ve tavuk bacaklı evi olan Elena ile Valentyna'yı. Belki onlar yardımcı olabilirler. Ayağa kalkıyorum ve kokularını aramak için gözlerimi kapayıp başımı uzatıyorum.

Burnum zengin, tatlı bir koku karşısında kırılıyor ve ben daha ne yaptığımı fark edemedim taze yaprakların arasına gömülüyor. Yaprakların altında minik, ham çilekler saklı ve kokularını içime çekip ağzımla onları topluyorum. En son yemek yememin üzerinden çok zaman geçti ve çilekler o kadar sulu ve lezzetliler ki daha fazlasını bulmaktan başka bir şey düşünemiyorum.

Tık! Ön pençelerim sert bir şeye çarpıyor. Koklayıp ne olduğunu anlamak için kazıyorum. Bu sert

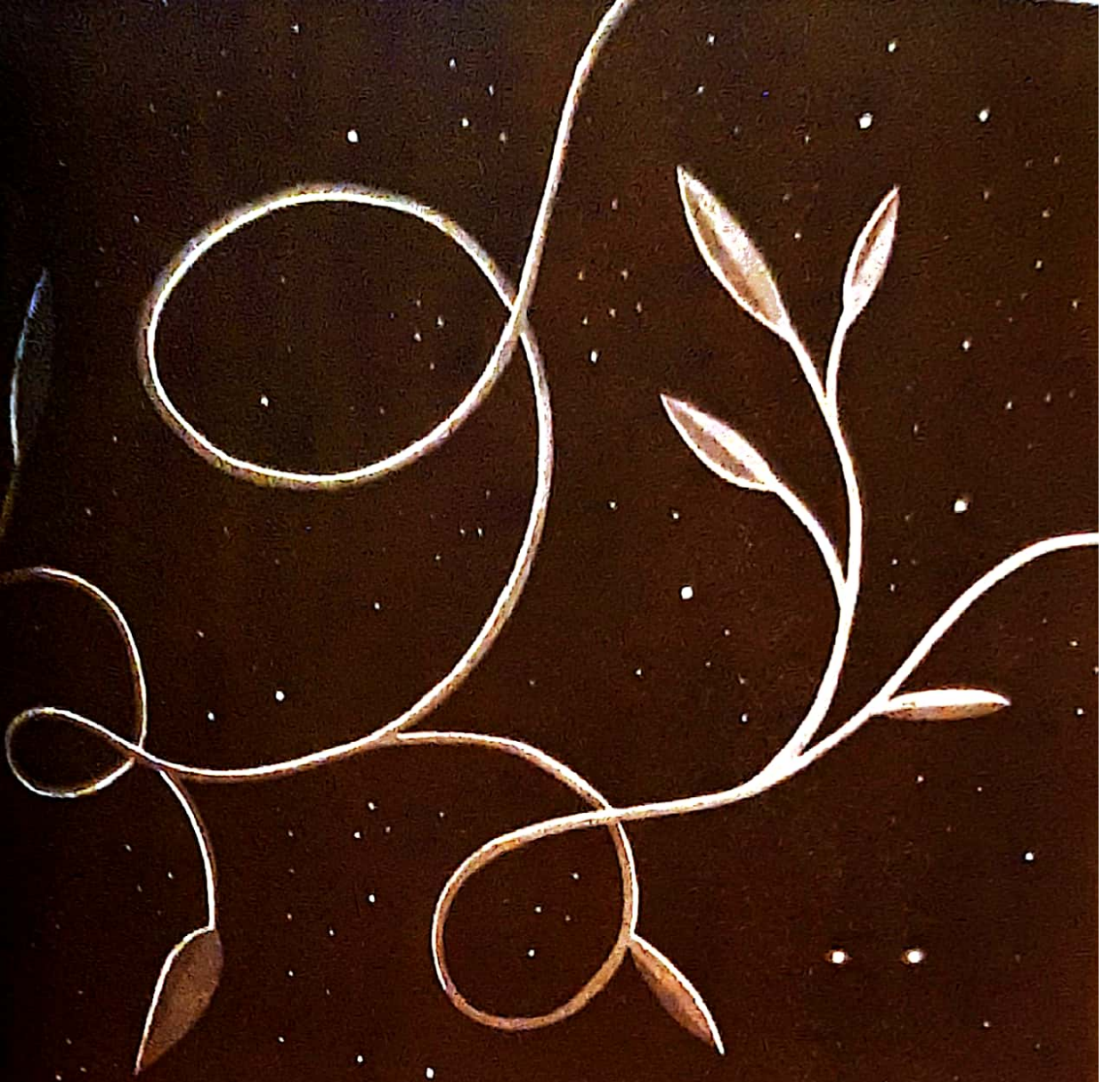
şey, bir böğürtlen yığının altında pürüzsüz ve soğuk halde uzanıyor. Cilalı mermer... ya da *fayans* gibi bir şey. Bir döşemeden geriye kalanlar. Oturup etrafıma bakıyorum.

Ağaçların arkasında, sarmaşıklarla kaplı harabe duvarlar var. Taş sütunlar arasında duran, kavisli çatının bir parçası var. Yıldızlı gökyüzü, çatının çökmüş kısımları arasından parıldıyor. *Burası Anatoly'nin hikâyelerindeki şato.*

Ayıya dönüşmeden önce Ayı Çar ve Ayı Çariçe'nin oğullarıyla –benim babamla– yaşadıkları yer. Rengârenk duvarları ve parlak altından kubbeli çatısıyla bir zamanlar kocaman bir şato olabilir ama şimdi harabe halde. Orman hem şatoyu, hem de bir zamanlar burada yaşayan insanları yutmuş. Başımın üzerindeki yapraklar hışırdayınca gözlerimi kapıyorum. Ormanın, içimde insanlığa dair kalan her şeyi alıp geriye sadece kaybolmuş bir ayı bırakmakla tehdit ederek beni de yuttuğunu hissediyorum. Kendimi tıpkı etrafımdaki şato gibi yıkılmış ve harabe halde hissederek yere çöküyorum.

Sonra burnuma tanıdık bir koku geliyor: yıllanmış yağmur ve ölü yapraklar ile çürümüş bir şeyler. Kulaklarım dikiliyor ama fısıldayan dere dışında ürkütücü bir sessizlik var. Hava, sanki ormanın tüm canlıları

bir şeyler olmasını bekleyerek nefeslerini tutuyormuş gibi gergin halde.

Sırtımda ürpertici bir tehlike hissi geziniyor. Sonra sessizliği bir uluma bölüyor. Kalbim duruyor. Başka bir uluma daha yükseliyor. Sonra başka bir tane daha. Kulaklarım hepsini takip etmek için dönüp duruyor. En az dört kurt etrafımı sarmış durumda. Tüylerim diken diken oluyor.

Kocaman omuzlarımı sallayıp kendime bir ayı olduğumu hatırlatıyorum: Bir kurt sürüsü bir ayıya saldırmaz. *Yoksa, saldırırlar mı?*

YİRMİNCİ BÖLÜM

BEYAZ KURT

Beyaz bir kurt, bir ağacın arkasından çıkıp dişlerini gösteriyor. Ivan kadar büyük değil ama daha kaslı ve mavi gözlerinde, havayı serinleten bir soğukluk var. “Zayıf bir kokun var. Tıpkı bir av gibi.” Dilini dişlerinde gezdirip ileri fırlıyor.

“Ben zayıf değilim,” diye kükrüyorum olabildiğince yüksek sesle ve arka ayaklarım üzerine yükseliyorum. Ama yalpalayıp geriye doğru tökezliyorum. Beyaz kurt hiç vakit kaybetmiyor, fırlayıp ağzı açık bir şekilde boynuma saldırıyor. Onu engellemeye çalışıyorum ama bana o kadar sert bir şekilde çarpıyor ki ben yere düşüyorum, onun dişleri de omzuma saplanıyor.

Gölgelerin arasından daha fazla kurt fırlayıp bacaklarımı ve yan tarafımı ısıyor. Acı, büyük bir öfke dalgasını serbest bırakıyor. Yuvarlanıp pençelerimle

kurtlara vuruyorum. Acı dolu ulumalar ve hırlamalar havayı yarıyor ve bu sesleri engellemek için kulaklarımı kafama bastırıyorum.

Ayağa kalkmakta zorlanıyorum. Kurtlardan ikisi beni serbest bırakıyor ama hemen geriye doğru sıçrayıp başka bir yerimi ısıyorlar. Beyaz kurdun dişleri hâlâ sert bir şekilde omzumda duruyor. Kafasını ileri geri sallayıp etimi parçalıyor ve ben boğazım acıya kadar kükrüyorum. Ama onun dişleri iyice derine gömülüyor.

Siyah noktacıklar görüşümü bulandırıyor ve nefessiz kalıyorum. Kurtlar çenelerini boynuma, sırtıma ve bacaklarıma kenetliyor ve onlarca diş tenimi deliyor. Kan beynime sıçırıyor ve kurt sürüsünün ağırlığı ve gücü altında yere çöküyorum. Acı tüm bedenimi sarıyor ve hâlâ beyaz kurdun çenesine sıkışmış haldeki omzum durmadan zonkluyor.

Tüm gücümle ayağa kalkmaya çalışıyorum ama hırlayıp kıvranan kurtların altında sıkışıp kalıyorum. Kükremeye çalışıyorum ama dudaklarımdan zayıf bir iniltiden başka bir şey çıkmıyor ve kalbim cansız bir gümbürtüyle yavaşlıyor.

İçimi bir hayal kırıklığı dalgası kaplıyor. *Eve gitmek istiyorum.* Zihnim, Mamuşka'nın iyileştirici ilaç-

larına, Fare Kapanı'nın döşemelerin altında çıkardığı tıkırtılara, ateşin yanında oturan Anatoly'ye ve buz patenlerinin üzerinde köye doğru tıpkı uçan bir kırlangıç gibi süzülen Sasha'ya dair düşüncelerle doluyor.

Kalbim daha hızlı çarpıyor. Doğruluyorum ve sonra açıklıkta sendeleyerek ilerliyorum. Dişleri ve pençelerini vücuduma geçirmiş kurtlar bedenimden aşağı sarkıyorlar. Bedenimi ağaçlara vurup duruyor, kurtları kalın ağaç gövdelerine bastırıyor ve keskin ağaç dallarını mızrak gibi vücutlarına saplıyorum. Kurtlar birer birer iniyor, düşüyor ve korkudan siniyorlar. Ama beyaz kurt bırakmıyor.

“Bırak onu.” Derinden gelen bir hırıltı kurt sürüsünü susturuyor. Beyaz kurt kıpırdamadan, omzumu bırakmadan duruyor. Sıcak nefesi yaramı yakıyor.

Hırlayan sese doğru dönünce Ivan'ın altın rengi gözlerini ve çürümüş bir şeye benzeyen kokusunu tanıyorum. Beyaz kurda bakıyor; gözleri cayır cayır yanan közler gibi.

Beyaz kurt en sonunda omzumu bırakıp dişlerini yalıyor. “Ne istiyorsun, Ivan?”

Ivan beyaz kurda yaklaşıp tepeden bakıyor. “Onu bırakmanı.”

“Neden?” Beyaz kurt başını yana eğiyor.

Kurtlardan geriye doğru çekiliyorum. Hiçbiri beni durdurmaya çalışmıyor. Hepsi başlarını eğmiş ve kulaklarını sarkıtmış halde Ivan ile beyaz kurda bakıyorlar.

“Çünkü ben öyle söylüyorum,” diye hırlıyor Ivan.

“Sen bu sürünün lideri değilsin artık. Sen bizi terk ettin.” Beyaz kurt destek beklercesine diğer kurtlara bakınca birkaç tanesi onaylarcasına başlarını sallayıp hırlıyor.

Ivan tüylerini kabartıyor. Beyaz kurttan çok daha iri duruyor. “Gücümü kanıtlayınca bu sürüyü yeniden yöneteceğim.”

“Sen yaşlandın,” diye dudak büküyor, beyaz kurt. “Bir lider olarak senin dönemin geçti. Ama hâlâ bu sürünün bir üyesi olabilirsin. O kadar gururlu olmasaydın—”

“Ben yaşlı değilim,” diye bağılıyor Ivan. “Ayrıca sadece sürü lideri olarak geri dönerim.” Gözleri karanlıkta parlıyor.

Beyaz kurt kan dondurucu, büyük bir kahkaha atıyor. “Sen bir ayı yavrusunun pençeni koparmasına izin verdin ve o zaman bizim saygımızı kaybettin.”

“Doğru.” Ivan yavaşça başını sallıyor. “Ama bu sürüyü yönetecek kadar güçlü olduğumu yeniden na-

sal kanıtlayacağımı biliyorum.” Arkasını dönüp bana doğru bakıyor. Bu ayı benim pençemi alan yavru. İki gece önce ormana geri döndü. Onu izliyordum ve onun sıradan bir ayı olmadığını öğrendim.”

Beyaz kurt, soğuk mavi gözleriyle bana bakıyor. “Gayet sıradan bir ayı gibi kokuyor. Tadı da sıradan bir ayı gibi.” Dudaklarını yalayıp sırtıyor. Omzumda bıraktığı diş izleri bir ateş gibi yanıyor.

“Gümüş Dere’deki buzların altından bir geyiği çıkarmasını ve onunla birlikte erimiş kanallarda bir buz kütlesi üzerinde ilerlemesini izledim. Gölgelelerin arasından, onun gelinciğinin bu sürüyü paramparça etmesini gördüm ve sizi korkutan kükremesini işittim.”

Beyaz kurt Ivan’ın sözleri karşısında irkiliyor ve sürüdekiler utançla başlarını eğiyorlar.

“Yaga’nın kemikten çitindeki kafataslarına bakışını ve tavuk bacaklı evleriyle yolculuk yapmasını izledim. Ama her şeyden önemlisi...” Ivan duraksayıp ilgi odağı olmanın keyfiyle başını kaldırıyor. “Tepedeki mağaraya gidip orada bir insandan ayıya dönüşmesini izledim.”

Sürü kendi arasında fısıldamaya başlıyor. Ne dediklerini yakalamaya çalışırken kulaklarım kıpırdanıp duruyor.

“O lanetli,” diye hırlıyor kum rengi bir kurt. “Ağacın laneti var onda.”

“Ayı Çariçe’nin soyundan geliyor olmalı.” Kalın gri kürklü bir kurt, bilmiş bilmiş başını sallıyor. “Smey ile yüzleşmeye mi geldi?”

Tüylerim diken diken oluyor. Kurtlardan ve yapabileceklerinden korkuyorum; yaralarım sızlıyor ve koşup eve gitmek istiyorum. Ama benimle ve lanetle ilgili neler bildiklerini öğrenmek için de meraktan ölüyorum.

Beyaz kurt, düşüncelerimi ve sürüsünün mırıldanmalarını sessizleştirerek bağılıyor. “Tüm bunların bir lider olarak geri dönmene nasıl yardımcı olacaklarını anlamıyorum, Ivan.”

Ivan, uzun beyaz dişlerini göstererek sırtıyor. “Hepiniz Smey’in bu ormandaki en ölümcül ve zararlı şey olduğunu biliyorsunuz.”

Kurt sürüsü ona katılarak hırlayıp homurdanıyor.

“Kuzeydoğuyu yaşanamaz hale getiriyor,” diye bağıyor öfkeli bir siyah kurt.

“Kükürtlü nefesiyle havayı zehirleyip toprağı sı-
caktan fokurdayan bir çamura dönüştürüyor,” diye
homurdanıyor kum rengi kurt.

“Ayrıca kayaları eritip alev alev yanan lava çeviri-
yor,” diye ekliyor küçük gri kurt.

“Ormanları ateşe veriyor, ağaçlarımızı yakıyor, ma-
ğaralarımızı kömüre çeviriyor,” diye sızlanıyor kum
rengi kurt.

“Patikalarımızı iğrenç külleriyle kaplıyor.” Siyah
kurt kaşlarını çatıyor.

“Onun ateşi yüzünden avlarımız ormandan kaçıyor ve biz de aylarca aç geziyoruz,” diye hırlıyor küçük gri kurt.

“Onu alt etme vakti geldi.” Ivan’ın sesi, homurdanan sürünün üzerinde yükseliyor. “Bu ayının ormana dönüşü bir işaret. Onunla gidip lanetini kıracağım. Birlikte Smey’i yeneceğiz. Bu da benim gücümü kanıtlayacak ve geri döndüğümde sürünün lideri olacağım.”

Lanetimi kırmaktan bahsedince kulaklarım dikiliyor. Smey’in bununla ne ilgisi olduğunu anlamıyorum ama laneti kırmak, yeniden tamamen insan olacağım

anlamına geliyor. *Tamamen insan*. Eve dönebilirim ve ormanın beni kendisine çekmesinden ya da bir aya dönmekten endişelenmeme hiç gerek kalmaz. Köye dönebilir ve diğer herkes gibi oraya uyum sağlayabilirim.

“Smey’i kimse yenemez.” Beyaz kurt burun kıvrıyor. “Ayrıca kurtlar ayıların yanında savaştırmaz. Sen aklını kaybetmişsin, *Yaşlı Ivan*.”

Ivan’ın gözleri kararlılıkla yanıyor. “Smey ile *dövüşeceğiz*. Ve galip *geleceğiz*. Sonra da ben, sürü lideri olarak geri *döneceğim*.”

“Smey’i *yenersen* ve geri *dönersen*, ben de seni sürü lideri olarak selamlayacağım.” Beyaz kurt başıyla diğer kurtlara işaret ediyor ve rüzgârdaki güveler gibi sessiz ve hızlıca gölgelerin arasında kayboluyorlar.

Ben de gölgelerin arasında kaybolup gidebilir miyim diye etrafıma bakıyorum ama eve insan olarak dönme arzusu beni olduğum yerde tutuyor.

Ivan bana doğru dönüp başıyla selam veriyor. “Seni parça parça olmaktan kurtardım.”

“Kendi başıma idare ediyordum ben.”

“Bana teşekkür borçlusun.” Ivan başını yana eğiyor ve içimden bir suçluluk sancısı geçiyor. Beyaz kurt omzumu ancak Ivan gelince bıraktı. Ivan’a teşekkür

etmek için ağzımı açıyorum ama ben edemedim o yenden konuşmaya başlıyor.

“Sana gücümü kanıtladım ve ihtiyacın olduğu bir anda sana yardım ettim. Bunun karşılığında sen de benimle birlikte Smey’e karşı savaşmama izin vereceksin.”

“Ben neden Smey ile savaşayım ki?” diye soruyorum, Smey’in benim lanetimle ne ilgisi olduğunu hâlâ anlamayarak.

“Çünkü Smey, senin aileni ayı olmakla lanetleyen ağacı koruyor. Onu yenersek sen de ağaçtan seni yenden insana çevirmesini isteyebilirsin.”

Ne söyleyeceğimi ya da yapacağımı bilemeyerek Ivan’a bakıyorum. Ateş ejderhalarıyla savaşma konusunda hiçbir şey bilmiyorum. Sorular zihnimde dönmüş duruyor... Ve sonra uzaklardan minik bir çığlık duyuluyor. Kulaklarım sese doğru dönüyor. Tanıdık bir ciyıklama bir çığlığa dönüşüyor ve balık baykuşu Blakiston, sırtında Fare Kapanı ile ağaçların arasından süzülüyor.

Blakiston açıklığın etrafında dönüyor ve Fare Kapanı da minik yıldızlar gibi parıldayan dişleriyle bağırıp çağırıyor. Blakiston bir dala konuyor ve Fare Kapanı gözlerini bana dikeyyor. “Benim insan kızım

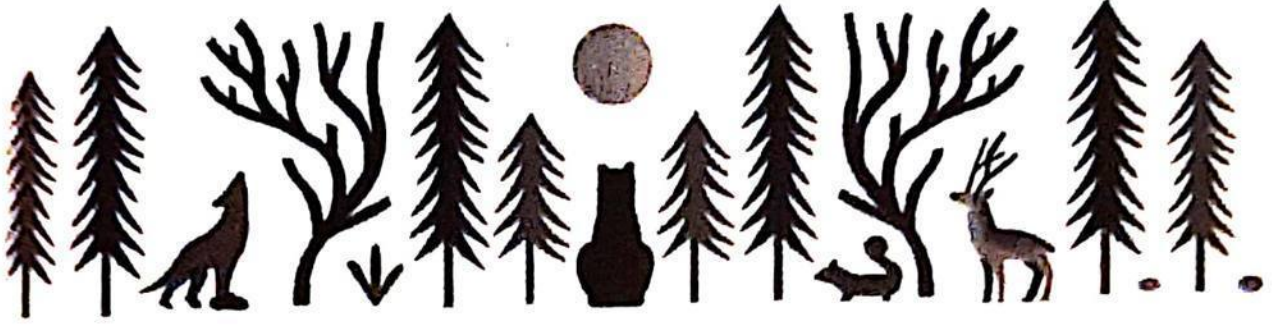
nerede ve sen neden onun kolyesini takıyorsun?” diye soruyor.

Ayıya dönuştüğümnden beri ilk kez, ensemdeki tüylerin altına bir şey sokulmuş gibi hissediyorum. Çenemi eğince karanlıkta parıldayan buz mavisi ok ucuna görüyorum. “Benim, Yanka.” Bakışlarımı kaldırıp Fare Kapanı’na bakarken bana inanmasını umuyorum. “Bir ayıya dönuştüm.”

“Ah, anladım,” diye yanıtlıyor Fare Kapanı. “Bu, kolyeyi açıklıyor. Yaga kızıyla beni bırakıp gitmen hiç hoş değildi ama bunu sonra konuşuruz.” Fare Kapanı daldan atlayıp sırtıma inene kadar ağaçtan sarkıyor. “Her yerde seni arıyorduk. Arkadaşın, şu insan çocuğu...”

“Sasha mı?” diye soruyorum. “Ne olmuş ona?”

“Ölmüş olabilir.”

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

SASHA

Blakiston ay ışığındaki sis kadar solgun ve sessiz halde önümde uçuyor. Ben de peşinden koşuyorum, Sasha'yı bulma arzusu patilerimi yakıyor. En sonunda bedenim bana aitmiş gibi hissediyorum ve sadece Sasha'yı canlı ve iyi görme isteğiyle ormanda hızla ilerliyorum.

Ivan'ı duyamıyorum ama kokusu, açıklıktan ayrıldıktan sonra bile hâlâ burnuma geliyor, bu yüzden yanımızdaki gölgelerin arasından sessizce koşarak bizi izlediğini düşünüyorum.

Fare Kapanı kulağıma yapışıyor. "İnsan çocuğu nehrin diğer tarafında. Onu bulduğumuzda Blakiston ile seni arıyorduk. Islak, soğuk ve hareketsiz halde kıyıda yatıyordu. Ayrıca kötü kokuyor."

“Ona ne oldu?” Nefes almaya çalışıyorum. Sasha ormana beni aramaya gelmişti ve ben onu Gümüş Dere’de tek başına bırakmıştım. Dere yarı donmuş ve yarı köpüren dalgalar halindeydi ve ben onu orada, tek başına bırakmıştım. *Ona her ne olduysa bu benim suçum olacaktı.*

“Bilmiyorum.” Ben ileri doğru sıçrarken Fare Kapanı pençelerini kulağıma iyice batırıyor. “Ama parmaklarında soğuk ısırtığı kokusu alıyorum ve o kadar ıslak halde ki nehre düşmüş olmalı. Belki soğuktan donmuştur. Ya da boğulmuştur.”

“Lütfen,” diye fısıldıyorum, “ölmesin. *Lütfen ölmesin.*”

Nehrin sesi ve kokusu havayı dolduruyor ve ben de yol üstünde kaç dal kırdığımı umursamadan ona doğru yöneliyorum. Nehir en sonunda ağaçların arasından görünüyor; hızla ilerliyor, gece kadar hızlı ve kapkara.

Fare Kapanı alnıma doğru tırmanıyor. “İşte insan çocuğu.” Burnuyla işaret ediyor ama ben de çoktan Sasha’yı gördüm: Kıyıda yere yığılmış yatıyor. Blakiston nehrin üzerinden süzülüp onun yanına konuyor.

Su çeneme gelene kadar yürüyorum, sonra da kocaman vücudumun suda batacağından endişelenip bacaklarımı kaldırarak deli gibi çırpınıyorum. Ama

şaşırtıcı bir şekilde batmıyorum ve ayaklarımı her salladığımda rahatça karşıya doğru ilerliyorum.

Kalın kürküm beni buzlu sudan koruyor ama Sasha'yı görünce titriyorum. Çok ufak ve kırılgan görünüyor. Kıyıya çıkıp ona doğru koşturuyorum ama Fare Kapanı haklı. Çok soğuk ve cansız halde. Burnumla Sasha'nın maviye dönmüş yüzünü dürtüyorum ve sonra da çaresizce kalp atışlarını duymak için başımı göğsüne yaslıyorum ama hiçbir şey yok.

Bağırıp Valentyna, Elena ve eve sesleniyorum. Sasha'nın yardıma ihtiyacı var ama ben bu vücudumla hiçbir şey yapamam. Sesim yankılanan bir kükreme gibi çıkıyor ve hayal kırıklığıyla inliyorum. *Beni bu şekilde anlayamazlar.*

"Fare Kapanı! Blakiston!" diye bağıriyorum, Sasha'yı kollarımın arasına alıp bir bebek gibi sarmalarken. "Yaga evi ne tarafta?"

"Derenin yukarısında." Fare Kapanı Blakiston'a doğru koşup sırtına atlıyor ve birlikte yükseliyorlar.

Onların peşinden nehir kıyısında sendeleyerek ilerliyorum, ayaklarım çamura batıyor. Koşmaya çalışıyorum ama iki ayak üzerinde tek yapabildiğim garip, sallanan bir yürüyüş oluyor. Ay ışığı nehir akıntıları

üzerinde dönüp duruyor. Dalgalar onları yutup tekrar bıraktıkça yıldızlar da bir görünüp bir kayboluyorlar.

Ivan'ın kokusu, yapış yapış bir duman gibi beni izliyor. Yakınlarda olduğunu biliyorum ama onu göremiyorum. Kokusunu uzaklaştırmaya çalışıyorum çünkü onu ya da Smey ile savaşma isteğini düşünmek istemiyorum. Artık ateş ejderhaları ya da lanetler umurumda değil. Tek istediğim Sasha'nın iyi olması.

Ama Sasha her adımda ürkütücü bir şekilde daha da hafifliyor, sanki ruhu ondan uzaklaşıyor gibi. Bedeni çok sessiz, çok hareketsiz. Göğsüme bir ağırlık çöküyor ve sadece nefesini hissetmek isteyerek başımı Sasha'ninkine yaslıyorum.

Bir gümbürtüyle yer sarsılıyor. Sonra başka bir gümbürtü daha kopuyor. Yaga evi görünüyor, parlak ışıklı pencereleri ağaçlardan daha yüksekte. Valentyna ve Elena'nın yardım edebileceği umuduyla kalbim çarpıyor.

Evin tavuk ayaklarından biri kurumuş bir karaağacın üzerinden atlıyor ve uzun, pençeli ayak parmakları nehir kıyısındaki çamura çarpıyor. Diğer ayak onun yanında sallanıyor ve ev bir çarpmayla yalpalıyor.

Yuri hâlâ verandada oturuyor ve sallantıdan dolayı yakınıyor, Fare Kapanı da Blakiston ile tünedikleri

Çatıdan el sallıyor. “Evi sana getirdik,” diye şakıyor.
“Yaga dinlemiyor ama ev bizi mükemmel bir şekilde
anladı.”

“Teşekkür ederim.” Verandaya doğru tökezleyerek
ilerliyorum.

Sonra, ön kapı açılınca ağzım açık kalıyor çünkü
Valentyna’nın yanında Sasha’nın hayaleti süzölüyor.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM SASHA'NIN HAYALETİ

Belli belirsiz, yarı saydam haldeki şekle inanamam-
yarak bakıyorum. *Bir hayalet.* Gerçek bir hayalet.
Tıpkı Sasha gibi görünen bir hayalet. *Sasha'nın haya-*
leti. Dünyam yıkılıyor. *Sasha ölmüş olamaz.* O benim
en iyi arkadaşım. Her gün birlikte yürür, birbirimizle
konuşur, birlikte tırmanır, yarışlar yaparız... Biz ha-
yatlarımızı birlikte yaşarız. *O ölmüş olamaz.*

Kollarımda cansız halde yatan Sasha'nın bedenine
bakıyorum ve kalbim o kadar sıkışıyor ki acı içinde
nefessiz kalıyorum.

“O benim bedenim!” diye bağıırıyor Sasha'nın ha-
yaleti. Gözleri şaşkınlıkla genişliyor ve ben o gözlerin
ardından evi görebiliyorum.

Valentyna bana yaklaşıp bir elini Sasha'nın gerçek,
donmuş yanağına koyuyor. “Yeni ölmüşsün. Belki de

çok geç değildir.” Sasha’nın bedenini almak için kollarını uzatıyor. “Çabuk, onu bana ver.”

“Onu kurtarabilir misin?” Sasha’nın bedenini Valentyna’nın kollarına bırakıyorum ve yanıtı beklerken ellerim titriyor.

“Söylediklerini bu ayı halinle anlayamıyorum, Yanka.” Valentyna başını kaldırıp bana bakıyor. “Ama bu çocuğu soruyorsan, elimden gelen her şeyi yapacağım.” Topuklarının üzerinde dönüp Sasha’nın bedeniyle eve giriyor ve beni bir umut ve korku karmaşası içinde bırakıyor.

En az benim kadar korkmuş ve kafası karışmış görünen Sasha’nın hayaleti verandada kalıyor. “Sana Yanka dedi.” Bana doğru süzülüp gözlerimin içine bakıyor. “Gerçekten sen misin?”

Dört ayak üzerine inip başımla onaylıyorum.

Sasha inanamayarak başını sallıyor. “Sana ne oldu?”

Konuşabilseydim bile nereden başlayacağımı bilemezdim. Uzun, siyah pençelerime bakıp omuz silkiyorum.

“Neler olduğunu bana neden anlatmadın?” Sasha’nın gözleri kırgınlıkla doluyor. “Biz her zaman birbirimize her şeyi anlatırdık. Ben sadece yardım etmek istemiştim.”

Keşke özür dileyebilseydim, diye düşünüyorum. *Çok aptallık ettim.* Sasha bacaklarımı gördüğünde ona açıklamalıydim. Ona nasıl hissettiğimi söylemeliydim. Ama ben kaçtım ve onu Gümüş Dere'de bıraktım ama şimdi... Başımı kaldırıp Sasha'ya bakıyorum. *Onun hayaletine.* Ya ölüyor ya da çoktan öldü ve hepsi benim suçum. Ağzımdan bir inilti dökülüyor.

"Bir ayı olduğuna inanamıyorum." Sasha yüzüme dokunmak için uzanıyor ama parmakları içimden geçiyor. Bu his burnumda sıcak karıncalanmalara neden olunca hapşıırıyorum. Sasha elini çekip kafası karışmış halde gözlerini bana dikeyor. "Kendimin de şey olduğuna inanamıyorum... bu çok garip." Gülüyor ama gözlerinde yaşlar var.

Bunu düzeltebilmek için ne yapacağımı bilemez halde yerimde kıpırdanıyorum.

"Baksana, Yanka." Sasha omuzu dürtünce içimde başka bir karıncalanma oluyor. "Neye dönüşürsek dönüşelim, hâlâ birbirimizin en iyi arkadaşınız, değil mi?"

Gözlerimdeki yaşları uzaklaştırmaya çalışıp ona bakarak başımı sallıyorum.

"Sasha." Kapı açılıyor ve Elena dışarı çıkıyor. "Annem seni içeriye, bedeninin yanına çağırıyor." Elena,

Sasha'nın hayaletini sanki bir dumandan ibaretmiş gibi içeri doğru itiyor.

“Dur!” diye sesleniyorum ardından. Kelimelerimin onun kulağına nasıl geldiğini bilmiyorum ama Sasha durup arkasını dönüyor. “Özür dilerim.” Onun sisli, arkası görünen gözlerine bakıp beni anlamasını umuyorum. “Çok özür dilerim. Her şey için. Lütfen ölme.”

“Yakında görüşürüz, Yanka.” Sasha gülümsüyor. “Bir sonraki yarışımızda önden başlamak için koşup gitme.” Elena’yla eve giriyor ve ben de omuzlarımda çığ gibi büyüyen endişeyle arkalarından bakıyorum.

Fare Kapanı çatıdan atlayıp boynuma iniyor. Kulağıma doğru koşturup oraya kıvrılıyor. “İnsan çocuğunun iyileşeceğine eminim. Ev bana Yaga kadının hem yaşlı hem de bilge olduğunu söyledi.”

Verandanın basamakları bana doğru kıvrılıyor ve tırabzanları davet eden kollar gibi açılıyor.

“Eğer dinleseydin,” –Fare Kapanı kulağımı çimdikliyor– “evin verandasına oturman için seni davet ettiğini duyardın.”

Başımı kaldırıp eve bakıyorum ve çatısı bir gülümseme oluşturacak şekilde kıvrılıyor.

“Benim yanıma otur,” diye sesleniyor Yuri ve yer açmak için kıpırdanıyor. “Benim battaniyemi payla-

şabiliriz.” Bacaklarının altındaki yeşil yünlü bir battaniyeyi dürtüklüyor ve burnuyla açıyor.

Elimden geldiğince nazık bir şekilde verandaya çıkıp Yuri’ye doğru ilerliyorum. Tırabzanlar benim geçmeme izin verecek şekilde eğilip bükülüyorlar. “Yaraların nasıl oldu?” diye soruyorum, Yuri’nin sırtına bakarak. En kötü yarasının üzerine aloe yaprakları kapatılmış ve biraz Mamuşka’nın balmumu ve sandal ağacından yaptığı merhem gibi kokuyor. Aynısı değil ama evi hatırlatan bir şeyler görmek gözlerimin batmasına neden oluyor.

Bir anda kurt sürüsünün açtığı kendi yaralarımı hatırlıyorum ve dönüp hiç düşünmeden ulaşabildiklerimi yalamaya başlıyorum.

“Çok daha iyiyim, teşekkürler. Yaga kadın ile kızı çok iyi şifacılar.” Yuri başını kaldırıp bana bakıyor ve yüksek sesle burnunu çekiyor. “Senin gitmene üzül-müştüm ama. Bizim bir ekip olacağımızı söylemiştin ama sonra bırakıp gittin.”

“Herhangi bir açıklama yapmadan gitmen çok kabaydı,” diye onaylıyor Fare Kapanı. “Uyanıp gittiğini görünce çılgına döndüm.”

“Özür dilerim.” Yuri’den özür diliyorum, sonra da Fare Kapanı’nı görmeye çalışıyorum ama başımın tam

üstünde durduğu için göremiyorum. “Özür dilerim, Fare Kapanı. Seni de yanıma almalıydım.”

“Evet, almalıydın.” Fare Kapanı burnuma doğru eğiliyor ve onun tanıdık tozlu ve topraksı kokusunu içime çekiyorum.

“Aynı hataları tekrar tekrar yapıp durdum. Seni terk ettim, Mamuşka’yı terk ettim ve Sasha’yı...” Boğazıma bir yumru oturuyor. “Şimdi de Sasha... benim yüzümden... o...”

“Yeter.” Fare Kapanı ayağıyla burnuma vuruyor. O kadar yakında ki ona bakarken gözlerim şaşlı oluyor. “İnsan çocuğu iyi olacak. Dinle.” Bir patisini dudaklarına götürüyor ve kulakları dikiliyor.

Ben de kendi kulaklarımı dikip nefesimi tutuyorum ama hiçbir şey duyamıyorum. “Ne oldu?” diye fısıldıyorum.

Fare Kapanı hayal kırıklığıyla başını sallıyor. “Dinlemeyi öğrendiğini sanmıştım.”

Kaşlarımı çatıp kulaklarımı döndürüyorum. Yuri’nin sakince nefes alıp verişini, Blakiston’ın tepemizdeki çatıda tüylerini düzelttiğini, evin içinde çatırdayan döşemeleri ve yanındaki derenin uğultusunu duyuyorum. Ağaçların tepelerinin fısıldamasını, bir sincabın kaba bir ağaç kabuğuna koştüğünü duyuyorum.

Gölgeli bir çalılıktan Ivan'ın kokusunu alıyorum ve patilerinden biriyle toprağı kazıdığını duyuyorum. Ama hepsi bu. Başka bir şey yok. “Ne?” diye soruyorum yeniden. “Sen ne duyabiliyorsun?”

“Evi,” diye şakıyor Fare Kapanı. “Ev seninle konuşmak istiyor.”

Evin saçaklarına doğru bakıyorum. “Özür dilerim, seni hiç duyamıyorum.”

“Ev sana bir hikâye anlatmak istiyor.” Fare Kapanı yeniden başımın üzerine tırmanıp kulağımın etrafına dolanıyor. “İstersen sana aktarabilirim.”

“Lütfen.” Başımı sallıyorum.

“Bu gerçek bir hikâye.” Fare Kapanı kürküme iyice sokuluyor. “Evin ve Yaga kadının bir keresinde bir hayat kurtarmasına dair bir hikâye.”

“Öyle mi?” Göğsümde, Valentyna'nın Sasha'yı da kurtaracağına dair bir umut hissi kıpırdanıyor.

“Evet.” Fare Kapanı kulağımı çimdikliyor. “Şimdi uslu dur ve dinle.”

YAGA EVİ VE BALIKÇININ RUHU

Evvvel zaman içinde, bir balıkçı ölmüş. Ruhu or-
manda sürüklenmiş, kafatası ışıklarıyla çevrili
bir Yaga evine doğru çekilmiş. Evin kapısı açılmış
ve içeride de sıcak bir şömine ateşi ile soğuk bir ölü
ruhlar bulutu varmış.

“Sen ölüsün,” demiş evin Yaga’sı, gülümseyerek.
“Buraya, gelmiş olduğun yer olan yıldızlara geri dön-
meden önce hayatını hatırlamaya ve onurlandırmaya
geldin.” Yaga, balıkçıya bir bardak yoğun, siyah renkli
kvass ile bir kâse koyu, baharatlı çorba ikram etmiş.

Daha fazla ölü gelmiş ve hep birlikte, ruhları ısınıp
tamamlanmış hale gelene kadar ateşin yanında yiyip

içmişler. Yaga evi ölülerin paylaştıkları hikâyelerle dolup taşmış.

Balıkçı, çocukluğunu kırılgan bir kalple hatırlamış ama denizde geçirdiği zamanları anlatırken gözleri ışıldıyormuş. Evdeki tüm ruhlar da durup onu dinlemişler. Balıkçı, geniş, açık gökleri ve rüzgârın her öpücüğüyle değişen derin, karanlık suları anlatmış. Dağ gibi dalgaları ve titreyen dalgacıkları, bir de kar beyazı deniz köpüklerini resmetmiş. Kelimelerinde canavarlar ve gizemler dans ediyor, dilinden maceralar dökülüyormuş.

Yaga evi çok etkilenmiş. Heyecanını dizginleyemeyerek dev tavuk ayaklarının üzerinde yükselmiş ve denizlerde kendi maceralarını bulmaya kararlı bir şekilde ormana doğru koşmaya başlamış.

“Dur!” diye bağırmış Yaga ve kirişlere vurmuş. “Ölülere rehberlik etmemiz gerekiyor.”

“Dur!” diye bağırmış ölüler, kafaları karışmış halde dönüp duruyorlarmış. “Yıldızlara gitmemiz gerekiyor.”

Ama balıkçı hikâyeler anlatmaya devam etmiş; büyü dalgaların, parıldayan hazinelerin ve karanlıkta parlayan yaratıkların hikâyelerini anlatıp durmuş.

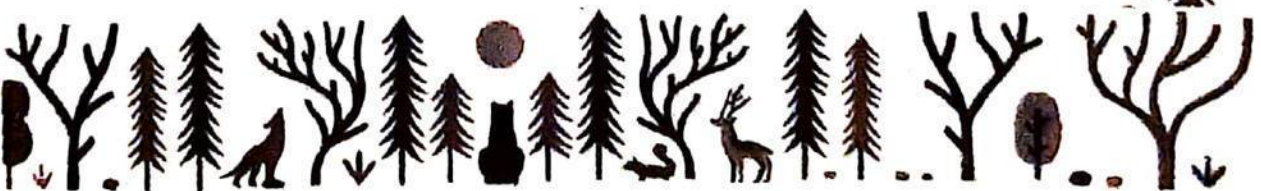
Ev de Kuzey Denizi'ne varana kadar koşmaya devam etmiş. Köpüklü dalgaların içine dalmış ve su döşemelerinden ve duvarlarından sızana kadar derine ilerlemiş.

“Dur!” diye bağırmış Yaga. “Biz yüzme bilmiyoruz.”

“Dur!” diye haykırmış ölüler. “Lanetli *rusalki* ruhları gibi dalgalar arasında kaybolacağız.”

Ama balıkçı hikâyeler anlatmaya devam etmiş; suya batmış şehirlerin, unutulmuş adaların ve yıldızlara sıçrayan balıkların hikâyelerini anlatıp durmuş. Ev de denizin açıklarına varana kadar hızla ilerlemiş. Kendisini ufka doğru sürükleyen yapraktan bir yelken oluşturmuş.

Yaga içini çekmiş çünkü ev sözünü dinlemiyormuş, bu yüzden oturup bir plan düşünmüş. Balıkçıya bakmış ve hikâyeleri bu kadar hayat dolu olduğu için daha çok yeni ölmüş olması gerektiğini düşünmüş, hatta belki o kadar yeni ki onu kurtarabilirmiş. “Ev,” demiş Yaga birden, “bu balıkçı yıldızlara gitmeye hazır değil. Çabuk, kıyıya geri dön. Onun bedenini bulup yeniden ruhuyla kavuşturmalıyız.”

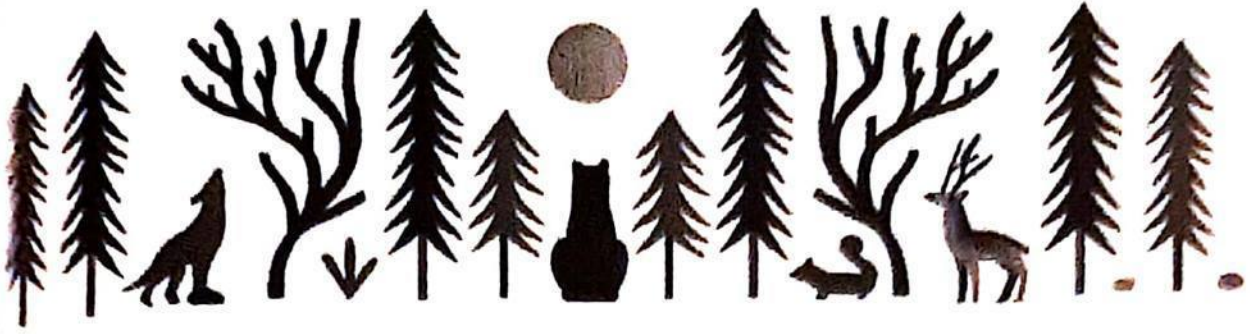
Ev hayal kırıklığıyla birazcık suya batmış. Ama geri dönüp kıyıya doğru yüzmeye başlamış. O kim oluyormuş ki bunu yapabilecekken bir hayatı kurtarmasınmış? Ev sudan çıkmış ve kuruması için ayaklarını sallamış. Sonra, balıkçının bir ateş ejderhasının mağarasında yanmış ve çökmüş haldeki bedenini bulana kadar ormanın içinde koşup durmuş.

Yaga, balıkçının ruhunu kapmış ve adamın bedenine doğru koşmuş. "Geri gir," diye emretmiş ve bunu o kadar sert bir şekilde söylemiş ki balıkçı karşı çıkmaya cesaret edememiş. Bedeninin üzerine uzanmış ve ciğerlerine hava dolmuş.

Ağrı, balıkçının kol ve bacaklarına saplanmış ve teninden geçmiş. Ama Yaga onun yaralarını sarmış, ağrıları için ona otlar vermiş ve iyileşmesi için yanına yemek ve su bırakmış. Sonra, diğer ölümlere huzur içinde rehberlik edebilmek için Yaga evine geri dönmüş.

Yaga evi, hayatını kurtardığı için memnun halde balıkçıya bakıp gülümsemiş ve sakince ormana geri dönmüş. Ancak ağaçların arasında kaybolan okyanusa bir kez daha bakış atmış ve günün birinde denizde kendi maceralarını yaşayacağına söz vermiş.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM EKİP

Fare Kapanı hikâyeyi bitirirken Elena da şalını sıkıca göğsüne sarıp evden dışarı çıkıyor. “Sasha çok daha iyi. Ruhu bedenine geri döndü ve nefes alıyor.” İçim rahatlamayla doluyor ama Elena konuşmaya devam ediyor: “Ama bilinci kapalı, nefesi zayıf ve her yerinde soğuk ısırığı izleri var.”

Soğuk ısırığı. İnsanlar soğuk ısırığından el ve ayak parmaklarını hatta el ve ayaklarının tamamını kaybediyor. Sasha’nın başına da benim yüzümden bu gelirse kendimi asla affetmem. Yardım etmek istercesine ayağa kalkıyorum ama yapabileceğim hiçbir şey yok.

“Otursan iyi olur,” diyor Elena, altımızdaki ev çatırdarken. “Köye yaklaşacağız, tabii ki bizi görebilecekleri kadar yakına değil ama annemin kızakla Sasha’yı senin Mamuşka’na götürebileceği kadar ya-

kına. Anatoly köpekleriyle birlikte kızağını da burada bırakmıştı, Sasha'yı kısa bir yolculuk için hazırlayabiliriz. Annem senin Mamuşka'nın kendisinden çok daha iyi bir şifacı olduğunu ve Sasha'nın uyanması için en iyi yerin kendi evi, ailesinin yanı olduğunu söylüyor. Bizim gibi korkunç cadılarla dolu bir Yaga evi değil." Elena gülüyor ama endişesini gizleyemeyen sahte bir ses çıkıyor. Sasha, ölü olmaktan "çok daha iyi" olabilir ama hâlâ ölüm tehlikesi altında olduğu çok açık.

Ev sendeleyerek ayağa kalkıyor ve Fare Kapanı da pencereden çıkıp sırtına atlıyor. "İnsan çocuğu hiç iyi görünmüyor," diye ciyaklıyor kulağıma. "Bu yüzden Yaga kadın onu senin Mamuşka'na götürecekt." Ev arkasını dönerken ben de gölgelerin arasından çıkan Ivan'ı görüyorum. Altın rengi gözleriyle bana bakıyor ve zihnim ateş ejderhaları ve lanetler, büyülü ağaçlar ve *dileklerle* ilgili düşüncelerle doluyor.

Ateşte çıtırdayan çamlar gibi, aklıma bir anda bir fikir geliyor.

"Durun!" Verandada tökezleyerek basamaklara doğru ilerliyorum ama ev çoktan yükselmiş durumda.

"Ne oldu?" diye soruyor Elena ve Fare Kapanı aynı anda.

“Ben köye geri dönemem!” diye bağıyorum.

“Neden?” Fare Kapanı yüzüme doğru eğiliyor.

“Açıklayacak vakit yok. Lütfen bırakın da ineyim.” Çatıya doğru bakıyorum ve ev tekrar yere inip ben de nehir kıyısına adım atabildiğimde rahatlıyorum.

Yuri verandada kaya kaya yanıma çöküyor. “Beni yeniden terk etmeyeceksin,” diyor sert bir şekilde. “Biz bir ekibiz, unuttun mu?”

Yuri’nin kocaman kahverengi gözlerinin içine bakıyorum ve bir ekibin parçası olmanın onun için ne demek olduğunu en sonunda anlıyorum. Benim için aile ne demekse onun için de ekip o demek. Mamuşka ve Sasha’nın bana bir ev ve ait olacak bir yer veren ailem olduklarını fark ediyorum. Yuri’nin istediği de bu.

“Bizimle gelmiyor musun?” Elena önce bana, sonra Fare Kapanı’na ve sonra da Yuri’ye bakıyor.

Keşke açıklayabilseydim, diye düşünerek başımı sallayıp geri çekiliyorum.

“Sorun değil.” Elena başını sallıyor. “Sanırım anlıyorum. Köyde yardımcı olmak için yapabileceğin pek bir şey yok.” Verandanın tırabzanlarına vuruyor. “Anlıyorum... Annemle Sasha’yı bırakır, sonra seni bulmaya geliriz. Sen ne düşünüyorsun, Ev?”

Ev ayağa kalkmadan önce onaylarcasına sallanıyor. Blakiston bacadan aşağı atlayıp arkamızdaki bir dala konuyor. Ev dönüp hızını artırarak gecenin içinde kaybolurken Elena el sallıyor. Sasha'yı bir daha gördüğümde bir hayalet olmamasını bütün varlığımla dileyerek arkalarından bakıyorum.

“Bana neler olduğunu anlatacak mısın?” Fare Kapanı kulağımı çimdikleyince irkiliyorum.

“Kulaklarımı ısırmayı bırakır mısın?” diye hırlıyorum.

“O bir ısırık değildi.” Fare Kapanı homurdanıyor. “Dikkatini çekmek için nazik bir kemirmeydi.”

“Kurt!” diye bağılıyor Yuri aniden, geriye doğru kaçışarak.

“Sorun yok.” Bize doğru yaklaşan ve geniş bir gülümsemeyle dişlerini açığa çıkaran Ivan ile Yuri arasına giriyorum. “Bu Ivan. Sana zarar vermeyecek.” Yuri'ye saldırmasına izin vermeyeceğim konusunda açık olduğumu umarak Ivan'a bakıyorum. Kendimi daha iri göstermek için omuzlarımı geriye doğru döndürüyorum ama dört ayak üzerindeyken Ivan'dan pek de uzun değilim.

“Ama o bir kurt,” diye cırlıyor Yuri. “Bir kurt!”

“O bizim ekibimizin bir parçası,” diyorum, bu kelimenin onu sakinleştirmesini umarak. “Ben, sen, Fare Kapanı, Blakiston ve Ivan. Biz artık bir ekibiz.”

Yuri hepimize bakıp başını kaldırıyor. “Biz bir ekip miyiz?” diye tekrarlıyor umutla.

Ivan başını sallarken gözleri karanlıkta parlıyor. “Smey ile savaşmanıza yardımcı olmak için ekibinize katılacağım.”

“Smey ile savaşmak mı?” Fare Kapanı burnuma doğru koşturup benimle göz göze gelmek için dönüyor. “Ateş ejderhası Smey mi?”

Aniden bu fikrimden emin olamayarak yerimde kıpırdanıyorum. Evin verandasındayken çok daha mantıklı gelmişti. “Belki de onunla savaşmayız. Sadece onu geçmem gerekiyor. Ivan, Smey’in Ihlamur Ağacı’nı koruduğunu söylüyor. Ağaç dilekleri gerçekleştiriyormuş, bu yüzden ona ulaşabilirsem–”

“Yeniden insan olmayı dileyebilir,” diye araya giriyor Ivan, sabırsızlıkla tüylerini titreterek. “Artık gidebilir miyiz? Kızgın Volkan’a doğru uzun bir yolculuk olacak.”

“Bir ateş ejderhasıyla savaşmak zor ve tehlikelidir. Benim kadar eşsiz avcılık becerileri olan biri için bile.” Fare Kapanı ay ışığı altında pençelerini inceliyor.

“Bunu yapmak istediğine emin misin? Şu anki görünüme rağmen sen içinde hâlâ insansın.”

“Bir insan olmaktan daha önemli bir dileğim var.” Sasha’yı düşünerek evin gittiği yöne doğru bakıyorum. Onun iyileşmesi gerekiyor. O benim ailem, ekibim, evim. Gümüş Dere’de onu terk ettim ama şimdi işleri yoluna koymam gerekiyor. “Sasha’nın tamamen iyileşmesini dileyeceğim.”

“Smey’i yenersek istediğini dileyebilirsin.” Ivan kuzeye doğru birkaç adım attıktan sonra dönüp bize bakıyor. “Hadi, ekip,” diye hırlıyor. “Gece boşa geçiyor.”

Sasha ve diğerleri için duyduğum endişeler içimi kemirirken Ivan’ın peşinden gidiyorum. Ateş ejderhalarıyla savaşma hakkında bildiğim tek şey bunun tehlikeli olduğu ve başka kimsenin yaralanmasını istemiyorum.

“Senin eski ekibin nerede?” diye soruyorum Yuri’ye, biz Smey’e ulaşmadan önce Yuri’yi güvenle onların yanına götürebilir miyim, diye merak ederek.

“Artık beni istemiyorlar,” diye homurdanıyor Yuri. “Bahar çiftleşme sezonu gelmeden önce genç erkekler hep kovulur.”

“Diğer genç erkekler nereye gidiyor?”

“Bazıları yalnız başına dolanıyor. Bazıları da kendi aralarında küçük gruplar kuruyor.”

“Belki senin de katılman için bu gruplardan birini bulabiliriz?”

“Ama benim ekibim artık sizsiniz,” diyor Yuri, gururla. “Kendin söyledin.”

“Öyleyiz,” diye sızlanıyorum. “Ben sadece benim yüzümden bir ateş ejderhasıyla savaşırken yaralanmanı istemiyorum.”

“Ekiptekiler birbirinin yanında olur, özellikle de tehlikeli zamanlarda.” Yuri çamurlu bir alanda kayıyor. “Bana ihtiyacınız var.”

“Av hayvanı haklı,” diye hırlıyor Ivan. “Bir sürünün her üyesi faydalı olabilir.”

“Ama Yuri sadece genç bir geyik.” Endişeyle kaşlarımı çatıyorum. “Fare Kapanı da minik bir evcil gelincik.”

“Eşsiz avlanma becerileri olan bir gelincik,” diye ciyaklıyor Fare Kapanı kulağımın içine.

“Sen güçlü, cesur ve akıllısın ama bir ateş ejderhasıyla savaşma konusunda nasıl yardımcı olabileceğini anlamıyorum, Fare Kapanı.” Başımı sallıyorum. “Ben bile ne yapacağımı bilmiyorum.”

“Yıllar önce, sıra dışı bir sürüyle savaşmam istenmişti.” Ivan, Yuri ile benim yanımda yürüyecek şekilde hızını yavaşlatıyor. “Diğerlerinin, özellikle de kerevitin güçleri konusunda şüphelerim vardı ama hep birlikte Ölümsüz Dev’i yendik.”

“Bu hikâyeyi dinlemiştik,” diye şakıyor Fare Kapanı. “Hatırlıyor musun, insan kızı? On beş mevsim önce Anatoly anlatmıştı bize.” Tamamen bir ayağa dönüşmüş olmama rağmen Fare Kapanı bana hâlâ insan kızı dediği için gülümsüyorum. Sonra da Ölümsüz Dev ile ilgili dinlediğim hikâyeleri hatırlamaya çalışıyorum. Anatoly’nin en fantastik hikâyelerindendiler ve onları dinlemekten keyif alsam da Kar Ormanı’na saldıran kötü bir ölümsüz dev olduğuna hiçbir zaman gerçekten inanmamıştım.

“Hikâyeyi yeniden dinlemek ister misiniz?” diye soruyor Ivan.

“Evet, lütfen.” Kürkümden bir sıcaklık dalgası geçiyor çünkü bu hikâye doğru olsun ya da olmasın, ayrıca başımıza ne gelecek olursa olsun, bu an birden çok özelmış gibi hissettiriyor. Ivan, Yuri, Fare Kapanı ve Blakiston kalıp bana yardımcı olmak istiyorlar ve kendimi bir şeylerin parçasıymışım gibi hissetmemi sağlıyor. *Sanki aitmişim gibi.*

Yuri ve Ivan'ın yanında yürürken, Fare Kapanı kulağımın etrafına kıvrılmış ve Blakiston üzerimizde uçarken ve nehir çağlayıp yapraklar fısıldarken, kendimi Yuri'nin ekibinin, Ivan'ın sürüsünün ve hatta ormanın sihrinin bir parçasıymış gibi hissediyorum.

“Pekâlâ.” Ivan hırıltılı bir ulumayla boğazını temizleyip anlatmaya başlıyor. “Evvel zaman içinde...”

ÖLÜMSÜZ DEV

Evvvel zaman içinde, Ölümsüz Dev Kar Ormanı'na gelmiş. Ağaçlardan daha uzun, kayalardan daha sert ve kış ortasındaki ayazdan daha kalpsizmiş. Nefesi o kadar iğrenç kokuyormuş ki kuşlar gökten düşmüş ve Dev, kurtları yemişler gibi yerlerden toplayıp yiyip yutar, kafataslarını meyve çekirdekleri gibi tükürmüştü. Kürdan olarak kullanmak için sevimli huş ağaçlarını kırarmış ve nehirlerden o kadar su içermiş ki balıklar çırpınır, kerevitler okyanusa kaçışırmış.

Ormanda yaşayan insanlardan biri, Nastasya adındaki büyük bir savaşçı, Kar Ormanı'nın böyle yağmalanmasına çok üzülmüş ve bu devden kurtulmaya yemin etmiş. İlk olarak, tavsiyesini almak üzere ormanın en karanlık kısımlarında yaşayan Yaga'ya gitmiş.

“Ölümsüz Dev ruhunu saklıyor,” demiş Yaga, “bu yüzden sonsuza dek yaşayabilir. Ama ruhu olmadan diğerlerinin duygularını anlayamaz, bu yüzden bencil ve zalim biri oluyor. Ruhuyla yeniden buluşup yıldızlara gidene kadar huzur bulamayacak. Ama ruhu, demirden bir sandığın içine kilitlenip Buyan Adası’ndaki Ulu Meşe’nin derinlerine gömülmüş bir yaban tavşanının içindeki bir ördeğin içindeki bir yumurtada. Oraya ancak dünyanın sonuna yelken açarak ve Kuzey Yıldızı’ndan geçerek gidilebilir.”

Nastasya, devin ruhunu özgür bırakmak için yardıma ihtiyacı olduğunu anlamış. Ormanın en güçlü canlısı olan Ayı Çariçe’den kendisine katılmasını istemiş. Sonra da en hızlı koşan gri kurttan, en yükseklere uçabilen altın kartaldan ve en derinlere dala-bilen kalın pençeli kerevitten yardım istemiş.

Yeşil Koy’un kıyılarında kendilerine yardım etmek isteyen bir balıkçıyla tanışmışlar ve onun gemisinde, Kuzey Yıldızı’ndan geçip Buyan Adası’na doğru, dünyanın sonuna yelken açmışlar. Orada, muazzam gücüyle Ayı Çariçe, Ulu Meşe’yi yerinden sökmüş ve derinlerde gömülü demir sandığı çıkarmış. Kilidi

kırmış ama sandıktan çıkan yaban tavşanı, rüzgâr gibi hızla koşup gitmiş.

Ama gri kurt daha hızlı koşmuş ve tavşanı yakalayıp ikiye ayırmış. İçinden çıkan ördek bulutlara doğru uçmuş. Ama altın kartal daha yükseğe uçup ördeği yakalamış. Ördeğin içinden çıkan yumurta okyanusun derinlerine düşmüş. Ama kerevit onun peşinden suya dalmış ve kalın pençeleriyle yumurtayı tutup çıkarmış.

Balıkçı onları gemisiyle eve geri getirmiş ve Nastasya yumurtayı bir oka bağlamış. Ölümsüz Dev görüldüğü anda Nastasya yayını kaldırmış, hedef almış ve oku fırlatmış. Ok dümdüz uçmuş ve yumurta devin alnına çarpmış. Devin ruhu gözlerinden içeri girmiş ve dev, ruhun getirdiği hisler altında ezilerek dizlerinin üzerine çökmüş.

Ormanın en karanlık kısımlarındaki Yaga ile evi, Ölümsüz Dev'in düştüğünü duymuş ve ev deve doğru koşmuş. Yaga evden dışarı çıkıp devin elini tutmuş. Ona yiyecek ve içecek vermiş, onun hikâyelerini dinlemiş ve yıldızlara doğru giden yolda onunla dans etmiş. İşte dev orada huzur bulmuş ve Kar Ormanı'ndaki canlıları bir daha hiç rahatsız etmemiş.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM KUZEYE YOLCULUK

Saatlerce, gece bitene ve şafak korosu baş gösterene kadar kuzeye yürüyoruz. Serçeler bodur çalılarda gevezelik ediyor, bir yalıçapkını nehirde ıslık çalıyor ve ispinozlar cıvıltılarıyla ağaç tepelerini sallıyor. Melodileri genelde içimi mutlulukla doldururdu ama bu sabah Sasha'dan başka bir şey düşünemiyorum.

Ormanın neresinde olduğunu ve yaşama ya da ölüme ne kadar yakın olduğunu merak ediyorum. Elena, evin köye yaklaşacağını ve sonra da Valentyna'nın Sasha'yı kızakla Mamuşka'ya götüreceğini söylemişti. Artık varmış olabilirler. Sasha şifalı sargılarla sarılı halde uyanmış olabilir. Ya daha hâlâ bilinci kapalıdır ve soğuk ısırmaları bir gölge gibi üzerine çöküyor, ruhu bedenine girip çıkıyor olabilir.

Bacaklarım bükölüyor ve bir karaçalının içine düşüyorum.

“İyi misin, insan kızı?” Fare Kapanı kulağımın yanına kıvrıldığı yerden kalkıp yüzüme bakıyor.

“Sadece yorgunum ve Sasha için endişeleniyorum.” Uzaklarda Kızgın Volkan’ın dumanlarını görmeyi umarak başımı kaldırıyorum ama uzun dallardan oluşan bir mozaik görüşümü engelliyor. “İhlamur Ağacı ne kadar uzakta?”

“İki ya da üç günlük yürüme mesafesinde,” diye cevaplıyor Ivan.

“Gün mü?” Orman etrafımda dönüyormuş gibi görünüyor. “Ama Sasha *şu anda* tehlikede. Ya onu kurtarmak için çok geç kalırsam. Ya o...” Gözlerim yaşlarla doluyor.

“Odaklan!” diye kükrüyor Ivan. “Bir ateş ejderhasıyla savaşmaya gidiyoruz. Endişeler dikkatini dağıtır.”

Başımı sallayıp daha hızlı yürüyorum. Ivan haklı. Odaklanmam ve Smey’i geçip İhlamur Ağacı’na ulaşmak için bir plan yapmam gerek. Sasha şimdilik Valentyna ve şeyin yanında olabildiğince güvende... Adını hatırlamaya çalışırken kaşlarımı çatıyorum. “Mamok...” Kelimenin kendi kendine tamamlanaca-

ğını umarak yüksek sesle söylüyorum ama olmuyor. Hayal kırıklığıyla inliyorum.

“Ne oldu?” diye soruyor Yuri.

“Adını hatırlayamıyorum... Birlikte yaşadığım kadının.” Görüntüsünü zihnimde canlandırmaya çalışıyorum ama zihnime sadece şişman, koyu renkli bir kurbağa geliyor.

“Mamuşka’nın mı?” diye ciyaklıyor Fare Kapanı ve Mamuşka düşüncelerime net ve berrak şekilde geri dönüyor. Güçlü, kıpır kıpır parmakları, gerçekçi sesi, ıhlamur kokusu.

“Evet, Mamuşka.” Rahatlayarak iç çekiyorum ama mideme oturan bir ağırlık var. *Mamuşka’yı nasıl unuttabilirim?*

“Çok yorgun olmalısın.” Fare Kapanı endişeli bir halde sol gözüme bakıyor. “En son ne zaman uyudun. Ya da yemek yedin?”

En son ayı mağarasında bir ayı olarak uyandığım zamanı düşünüyorum. Bunun sadece dün olmasına inanamıyorum. O kadar çok şey oldu ki sanki bir ömür geçmiş gibi geliyor. Büyükannemin bana bir ayı olarak insan anılarımın solup gideceğini söylemesini hatırlayınca içimden bir ürperti geçiyor. Ama sadece

bir günden daha az bir süredir ayıyım. Şimdiden insan yaşamımı unutuyor olamam. *Olabilir miyim?*

“Durup dinlenmeliyiz.” Fare Kapanı kararlılıkla başını sallıyor. “Sana bir fare yakalayabilirim. Ya da bir tavşan.”

“Ben iyiyim. Hadi devam edelim.” İhlamur Ağacı’na en kısa sürede ulaşmak isteyerek hızımı artırıyorum. Uzun ince vücudu ve her yöne dikilen saçlarıyla Sasha’yı hayal ediyorum ve bu görüntüsünü zihnime kalıcı olarak kazımaya çalışıyorum. Kızgın Volkan’a giden yol boyunca onu unutmamam çok önemli, böylece ağaçtan onu kurtarmasını isteyebilirim. Ve belki onu kurtardıktan sonra ağaçtan beni de kurtarmasını isteyebilirim.

Güneş ormanın üzerinde yükseliyor. Ağaçlarla sınırlı halde ve uçuğu göremezken ne kadar ilerlediğimizi hiç kestiremiyorum. Sasha’yla ilgili düşünceler zihnime girip çıkıyor ve o kadar yorgunum ki neredeyse yürürken uyuyacağım.

“Yaga evi!” diye bağılıyor üç şakrak kuşu ve sonra da bir çam çalılığına doğru uçuyorlar. Dev tavuk

ayakları toprağı sarsıyor ve evin gölgesi üzerimize düşüyor. Sasha'yla ilgili kötü haberler getirdiğı korkusu etrafımda bir fırtına gibi dönüyor.

Evin tavuk ayaklarından biri yükselip pençelerini açıyor ve ben daha neler olduğunu anlayamadan ayak inip beni yakalayıp evin verandasına atıyor.

Ivan sol tarafımda hırlayıp Yuri de sağımda ciyaklarken ayağı kalkmakta zorlanıyorum. Blakiston minnettar bir şekilde çatıya konuyor ve Fare Kapanı da verandanın parmaklarında ilerleyip evle o kadar hızlı konuşuyor ki ne dediğini anlayamıyorum.

“Selam, Yanka ve Yuri.” Elena verandanın diğer ucundan bize el sallıyor.

“Sasha nasıl?” Elena'nın beni anlayamayacağını hatırlayamadan soru dudaklarımdan dökülüyor.

“Sasha'yı mı soruyorsun?” Elana gergin bir şekilde Ivan'a bakarken bana yaklaşıyor. “Ev ile annemi kızakla köye gideceğı yere bıraktık. Sasha...” Elena'nın sesi dalgalanıyor. “Nefesi düzensiz halde ve annemin kullandığı tavşan kürkü sargılarına rağmen soğuk ısırıkları kararıyor. Pek iyi görünmüyorlar. Üzgünüm, Yanka.” Bir elini sırtıma koyuyor. “Belki senin Mamuşka'n yardımcı olabilir.” Ama sesi, söylediklerine pek de inanmıyormuş gibi çıkıyor.

İçimi çaresizlik ve umutsuzluk kaplıyor ama Sasha'ya yardım etme ihtiyacı baskın geliyor. "Ev?" Ön kapıya doğru dönüyorum. "Bizi Kızgın Volkan'a götürebilir misin? Böylece İhlamur Ağacı'nı bulabilir ve arkadaşımı kurtarabilirim." Bir cevap beklerken nefesimi tutuyorum. Ev dağlara doğru benim yapabileceğimden çok daha hızlı koşabilir. Ve oraya ne kadar erken gidersek Sasha'yı kurtarma şansım o kadar yüksek olur.

Ev başını sallayarak herkesi tırabzanlara doğru atıyor ve sonra da yükselip her adımda daha da hızlanarak nehir kıyısı boyunca ilerliyor. "Teşekkür ederim!" diye kükrüyorum açık pencerelere ve bir şekilde gülümsüyormuş gibi duran kapıya doğru. Yapabilseydim evi kucaklardım.

"Nereye gidiyoruz böyle?" diye bağılıyor Elena, kafası karışmış halde çatıya doğru.

Evin bacakları uzuyor ve bizi ağaçların üstüne doğru yükselterek kuzey doğuda kara bir bulutun altındaki turuncu bir parıltıyı gösteriyor.

"Oraya mı gidiyoruz?" diye soruyor Elena. "Kızgın Volkan'a?"

Ev koşturmaya başlayınca Yuri verandada kayıyor.

"Neden oraya gitmek is- ah!" diye bağılıyor Elena, gözleri genişlerken. Bana doğru dönüyor. "İhlamur

Ağacı'nı mı bulacaksın? Kızgın Volkan'daydı, değil mi? Onunla ilgili bir sürü hikâye duydum: tıpkı yapraklar gibi kuşlar çıkarabildiğini ve dilekleri gerçekleştirdiğini. Bir şey mi dilemek istiyorsun?" Elena gözlerimin içine bakıyor. "Sasha!" deyip ellerini cırpıyor. "Ağaçtan Sasha'yı kurtarmasını isteyeceksin!"

Ben başımı sallayınca Elena kollarını boynuma doluyor. "Ne harika bir fikir! Eminim ağaç yardım edebilir. Tek bir tomurcuğunda bin Yaga evinden daha fazla sihir olduğunu duymuştum."

Ev nehre girip Elena'nın üzerine buzlu sudan sıçratıyor. Elena önce şaşkınlıkla nefesini tutuyor, sonra da ıslanan şalının suyunu sıkarken kahkaha atıyor. "Bunu bir hakaret olarak söylememiştim." Çatıya bakarak başını sallıyor. "*Yaga Kitabı*'nda böyle yazıyor. Aslında, kitapta ilk Yaga evinin Ihlamur Ağacı'nın bir kökünden oluştuğu yazıyor. Yani bu, ağacı senin büyük büyük büyük atan gibi bir şey yapıyor, değil mi? Sen de aynı sihirden yapılmış olmalısın."

Ev saçacağını özür dilercesine silkiyor ve sonra da ön kapı, şöminedeki ateşin sıcaklığı Elena'nın üstünü kurutsun diye ardına kadar açılıyor.

"Her zaman Ihlamur Ağacı'nı görmek istemiştim." Elena'nın gözleri parıldıyor. "Bir keresinde, onunla

ilgili bir hikâye okuduktan sonra anneme ağacı ziyaret edip edemeyeceğimizi sormuştum ama ateş ejderhası tarafından korunduğu için oraya gitmenin çok tehlikeli olduğunu söylemişti.” Kaşlarını çatıyor. “Smey’i geçmek için bir planınız var mı?”

Rahatsızca kıpırdanıyorum çünkü hiçbir planım yok. Fare Kapanı’na ve sonra da Yuri ile Blakiston’a bakıyorum. Korku içimi kemirip duruyor. Sonra bakışlarım kocaman ve güçlü Ivan’a sabitleniyor. “Kızgın Volkan’a vardığımızda sanırım Ivan ve ben Smey’in karşısına çıkacağız, geri kalanınız da evin içinde güvende olacak.”

“Bu berbat bir plan.” Fare Kapanı başını sallıyor.

“Ama Smey’in karşısına çıkmak çok tehlikeli ve Ivan ile ben en güçlü olanlarız.”

“Gücün kaslarınızın boyutu ya da dişlerinizin uzunluğuyla ilgili olduğunu düşünmeyi bırakmalısın. *Gerçek* güç, bundan çok daha zarif bir şeydir. Tıpkı örümcek ağının ipeği gibi. Ve Smey’i yenmek için bir ağa ihtiyacın olacak. İşte biz,” –Fare Kapanı kendi etrafında dönüyor– “biz senin ağınız.”

“Keşke sizi anlayabilseydim.” Elena herkese birer bakış atıyor. “Planınızın ne olduğuna dair hiçbir fikrim yok ama belki ben de yardım edebilirim? Ev de

edebilir? Ev daha küçük ama aptal değil. Hepimizi Kızgın Volkan'a giden yolda ve sonra dönüş yolunda güvende tutabilir. Yaparsın, değil mi, Ev?"

Ev havaya fırlıyor, sonra nehrin içine dalıyor ve o kadar çok su sıçratarak ilerliyor ki karşımızda bir gökkuşağı beliriyor.

Elena ellerini çırpıp gülümsüyor. "ok güzel, değil mi?"

“Ne diyorsun, insan kızı?” diye şakıyor Fare Kapanı. “Terbiyeli olup *hepimizin* yardımını kabul edecek misin? Başınla onaylaman yeterli.”

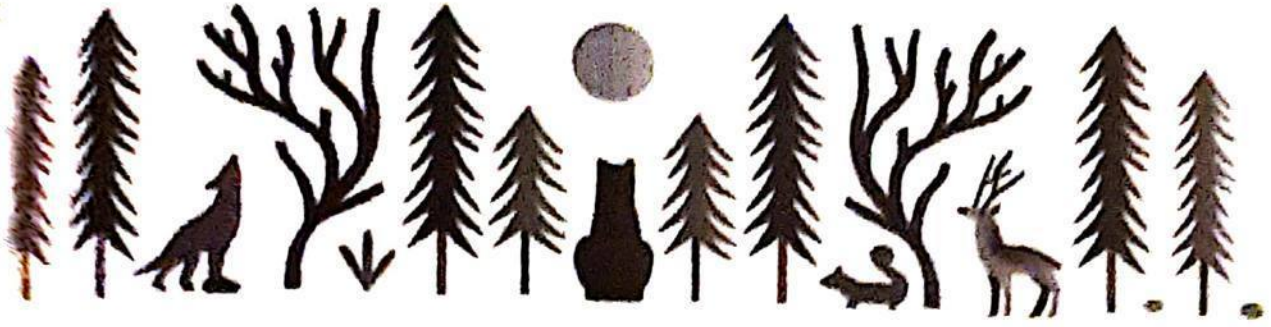
Evet demek istiyorum ama endişeler, yorulmak bilmeyen bir sivrisinek sürüsü gibi zihnimde vızıldayıp duruyor. “Ya biriniz incinirse?” diye fısıldıyorum. “Bu benim suçum olur. Sasha’da olduğu gibi.”

Fare Kapanı kulağımı çimdikliyor. “Yardım etmemize izin vermezsen işte o zaman incineceğiz.”

Ev eğilince bir içeri bir dışarı doğru kayıyorum. Fare Kapanı haklı. Mamuşka’nın ve Sasha’nın yardımlarını kabul etmemek onları incitti ve her şeyi daha kötü hale getirdi. Bu kez doğru seçimi yapmam gerekiyor.

“Pekâlâ.” Başım bir dağ kadar ağır geliyor ama onu birazcık yukarı kaldırıyorum. “Bu işi hep birlikte yapacağız.” Başım onaylarcasına eğerken kendimi bir milyon kat daha hafif hissediyorum.

Hafifçe gülümsüyorum. Ev bizi hızla Kızgın Volkan’a götürüyor ve ben orada, ekibimin yardımıyla Smey’i geçmenin bir yolunu bulup Ihlamur Ağacı’ndan Sasha’yı kurtarmasını isteyeceğim, sonra belki beni de kurtarmasını. Sonra da eve, hiçbir zaman terk etmemem gereken aileye geri dönebileceğim.

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

ORMANIN UCU

E v hızlı bir koşu temposu tutturuyor ve benim de göz kapaklarım yorgunluktan kapanıyor. Sırtımı düzleştirip soğuk havadan derin bir nefes alıyor ve uyanık kalmak için başımı sallıyorum.

“Bir plan yapmam gerekiyor.” Ivan’ın oturup ateşli bir kararlılıkla Kızgın Volkan’a gözlerini diktiği verandaya bakıyorum. “Bana Smey’le ilgili bildiğin her şeyi anlatır mısın?”

Ivan esniyor. “Önce dinlen. Plan sonra.”

Elena, elinde yemek dolu bir tepsiyle kapıdan çıkıyor. “Aç mısınız?” diye soruyor ve midem o kadar gürültüyle gurulduyor ki Fare Kapanı başımın üzerinde oturduğu yerden korkuyla sığıyor. “Ayrıca bunu buldum.” Elena elinde Mamuşka’nın balmumu

ve sandal ağacından yaptığı merhemi gibi kokan bir şeyle dolu bir kap tutuyor. "Yaraların için." Sırtımdaki ve bacaklarımdaki, beyaz kurtla sürüsünün eseri olan pençe ve diş izlerini işaret ediyor. Bu nezaketi karşısında gülümsüyorum. Bana Sasha'yı ve Mamuşka'yı anımsatıyor. *Ailemi*. Artık onların ne olduklarını biliyorum ve tek istediğim işleri yoluna koyup eve, onların yanına geri dönmek. Elena, Yuri için bir kâse yeşillik, Fare Kapanı ve Blakiston için tütsülenmiş somon ve Ivan için bir tabak haşlanmış et bırakıyor. Ivan iğrenerek tabaktan uzaklaşıp kendi avını kendi yakalayacağıyla ilgili bir şeyler homurdanıyor. Elena yaralarımın üzerine merhem sürüp eve geri giriyor ve iki koca kâse çorbayla dönüyor. Yanıma oturup kendi çorbasını kaşıklarken ben de nasıl kibarca yiyebileceğimi düşünerek kendi kâseme bakıyorum. Ama burnum kokuyu duyunca seğiriyor ve dilim de çok geçmeden kendi başına hareket ederek çorbayı yalayıp yutuyor. Çorba kürküme sıçrıyor ve son yudumunu da pençelerimle kâseyi tutmaya çalışırken döküyorum. Geriye yaslanıp temizlemek için burnumu yalıyorum ve utançla kızarıyorum.

Haşlanmış ete bakmayı bile reddeden Ivan'ın dışında herkes yemeklerini yiyince sessizce oturup hızla ilerleyen manzarayı izliyoruz. Kuzeye doğru gittikçe

bahar soluklaşıyor. Ağaçların üzerinde daha fazla kar var ve hava da giderek soğuyor. Elena bir battaniye getirip sırtıma yaslanıyor ve uykuya dalıyor. Fare Kapanı, kulağımın arkasındaki kürke sokuluyor ve Yuri de hemen yanımda rüya görürken hırıldıyor. Ivan ufku izlemeye devam ediyor ama gözleri yarı kapalı halde ve başı önüne düşüp duruyor.

Bir plan yapmama yardımcı olacaklarını umarak Smey hakkında dinlediğim hikâyeleri hatırlamaya çalışıyorum. Ama zihnim sisle doluyor. Yine insan yaşamımı unutmaktan korkarak her detayı zihnimde şekillendirmeye çalışıyorum: Mamuşka'yla bahçeye tohumlar ekmemizi; onun güçlü, pürüzsüz ellerinin saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırmasını; şöminenin yanında oturan ve nasırlı parmaklarını mürekkepli haritada gezdiren Anatoly'yi. Sasha'yı düşünüyorum; kocaman kürklü şapkasının altından bana gülümsemesini, benle yarışmak istemesini ve kızağını gülerek tepeden aşağı kaydırmasını.

Ayrıca Ihlamur Ağacı'na ne diyeceğimi düşünüyorum. Ama o kadar yorgunum ki düşüncelerim birbirine karışıyor ve en sonunda, arkadaşlarımdan hafif horultuları, evin tavuk ayaklarının ritmik vuruşları ve

yavaşça sallanan zemin derin, mağara kadar karanlık bir uykuya dalmama neden oluyor.

Uyandığımda bahara dair tüm izler kaybolmuş oluyor. Burada ağaçlar üzerlerindeki karlardan eğilmiş ve nehir tamamen buz tutmuş. Güneş solgun ve uzakta, soğuk gri gökyüzünde yavaşça alçalıyor. Şimdiden akşamüstü olmuş. Elena'nın burnunun ucu maviye dönmüş ve nefeslerimiz havada büyük beyaz bir bulut oluşturuyor. Onu sıcak tutmak için, tıpkı Ayı Çariçe'nin bana yaptığı gibi etrafına kıvrılıyorum. *Büyükannemin* bana yaptığı gibi.

Büyükannemi bıraktığım için içimi bir üzüntü kaplıyor. O da benim ailem. Ama onun yanında bir ayı olarak kalırsam insan yaşamıma dair her şeyi kaybederim. Anılarımı bile. Ve onlar beni ben yapan şeyler... Ama büyükannem de beni ben yapan bir şey. Bütün bunlar karşısında kafam karışmış halde kaşlarımı çatıyorum.

Kafa karıştırıcı düşüncelerimi uzaklaştırıp emin olduğum şeye odaklanıyorum. *Sasha'yı kurtarmak zorundayım*. Günler geçip giderken o da hayattan ko-

puyor olabilir. Ayağa kalkıp ileri doğru bakarak ne kadar yol daha gideceğimizi kestirmeye çalışıyorum.

Kar Ormanı'nın kuzey ucu pek de uzakta değil. Gümüş Dere, üzeri kalın yeşil bir buz tabakasıyla kaplı hilal şeklinde geniş bir koyda sona eriyor ve onun ötesinde üzerinde yer yer parlak beyaz buz kütleleri olan, çivit mavisi geniş okyanus uzanıyor.

Doğuda, karayla deniz arasındaki sınırdaki Kızgın Volkan görünüyor ve zirvesinde koyu siyah bulutlar var. Dumanın altından saçılan parlak kırmızı renkli bir şeyler var ve dumanın içinde de sarı ışıklar çatırdayıp kıvılcımlar saçıyor. Başımı kaldırıp çatıya bakıyorum ve aniden evin nasıl da ahşaptan –yani yanabilir– olduğunu fark ediyorum. “Güvenli bir şekilde İhlamur Ağacı'na nasıl ulaşacağız?” diye fısıldıyorum.

Elena kıpırdanıp gerinerek gözlerini ovuşturuyor ve sonra da okyanusa doğru bakıyor. “Kuzey Denizi'ni çoktan geçmiştiz! Sahilde kısa bir süre ilerledikten sonra Kızgın Volkan'a varacağız.” Gülümseyip bir elini sırtıma koyuyor.

Ev donmuş nehrin üzerine atlayıp o kadar kayıyor ki kontrolden çıkıp çıkmadığını merak ediyorum. Verandada kayan Yuri ciyaklıyor ve Fare Kapanı da geriye doğru savrulurken pençelerini kulağıma batırıyor.

Ev büyük bir yalpalama ve korkutucu bir sarsıntıyla dengesini yeniden kazanıyor ve sonra da hilal şeklindeki koyun kalın yeşil buz tabakasının üzerinde sakince kayıyor.

“O ne?” Elena uzaklardaki bir şekle doğru bakıyor – koyun diğer ucundaki büyük bir şeye doğru. Şekil biz yaklaştıkça büyüyor ve görüşümü odaklayabildiğimde kürküm heyecandan diken diken oluyor. Çünkü evin bizi güvenli bir şekilde Kızgın Volkan’a nasıl götüreceğini anlıyorum.

“Fare Kapanı.” Yeniden uyuyup uyumadığını kontrol etmek için başımı sallıyorum. “Baksana, bir gemi!”

“Görüyorum.” Fare Kapanı başımdan uzanıp sırtıyor. “Yaga kız evin bizi güvende tutacağını söylemişti. Kızgın Volkan’a ulaşmak için sahil boyunca gemiyle gitmekten daha güvenli bir yol olabilir mi?”

Ben de gülümsüyorum çünkü Fare Kapanı haklı – buzlu su, kızgın bir volkan karşısında güvende kalmak için en iyi yer. İyice yaklaştıkça gemiye dehşetle bakıyorum. O kadar büyük ki, güvertesinde en az beş Yaga evi oturabilir. Buz beyazı uzun direkleri gökyüzüne doğru uzanıyor ve pruvası kar tanecikleriyle parıldıyor.

“Bu, donmuş gemi!” Elena heyecanla ellerini çırpıyor. “Anatoly’nin hikâyelerindeki gemi!” Bana döndüğünde gözleri gemi gibi parıldıyor. “Sana o hikâyeyi de anlattı mı?”

Başımı sallıyorum, çünkü hikâyeye dair bir şeyler hatırlasam da bu Anatoly’nin o zamanlar inanmakta güçlük çektiğim en fantastik masallarından biri ve yeniden dinlemek güzel olur.

Elena battaniyesini alıp omuzlarına doluyor ve ev hareketsiz haldeki beyaz gemiye doğru kaymaya devame ederken tıpkı Anatoly ona anlatırken yaptığı gibi, “Evvel zaman içinde...” diyerek hikâyeyi anlatmaya başlıyor.

UÇAN GEMİ

Evvvel zaman içinde, dünya, gücünü büyük hayal güçlerinden ve derin inançlardan alan uçan gemilerle doluymuş. Gemiler, tıpkı denizlerde süzülen balinalar gibi göklerde süzülür, maceralar ararlarmış.

Ama yıllar geçtikçe hayal gücü ve inanç zor bulunur hale gelmiş ve uçan gemiler birer birer denizlere düşmüş. Kargo gemileri, yolcu vapurları ya da donanma gemilerine dönüşmüşler. Birkaçı dalgaların altında kaybolmuş ve deniz kızları ile deniz yılanlarına yuva olmuş.

Kısa süre içinde, Koschei adındaki genç bir devin kaptanlık ettiği tek bir uçan gemi kalmış. Koschei, gökyüzüne yükselmiş ve yüzü dalgalı bir deniz ka-

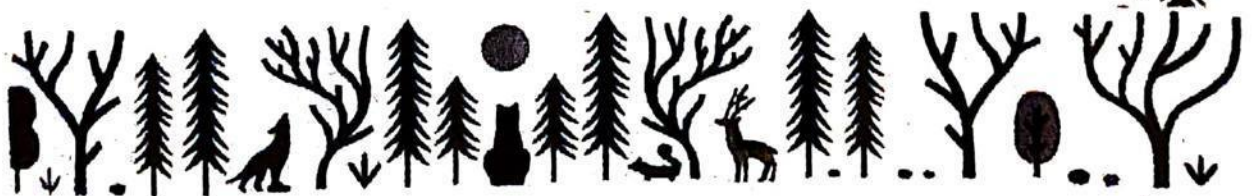

dar kırışıp saçları beyazlayana kadar, yüz yıl boyunca bulutların üzerinde ilerlemiş. Ama genç dev artık yaşlanmış ve yaşamının sonuna geliyormuş. Koschei'nin içi kederle dolmuş çünkü gemisini uçurmayı o kadar çok seviyormuş ki sonsuza kadar yaşayıp uçmak istiyormuş.

Koschei işte bu yüzden bir plan yapmış. Dünyanın sonuna, Kuzey Yıldızı'ndan geçip Buyan Adası'na doğru uçmuş. Orada ruhunu Ulu Meşe'nin altına saklamış, böylece ölümsüz olacaktı ve uçmayı hiçbir zaman bırakmayacaktı.

Ruhu olmayan Koschei, Dev Ölümsüz olarak bilinir olmuş. Ama Koschei, ruhu olmadan gemisini hareket ettirecek hiç hayal gücü ya da inancı kalmadığını fark etmiş, bu yüzden gemi gökten Kuzey Denizi'ne düşmüş. Koschei'nin içi öfke ve kederle dolmuş. Geminin orta direğini öfkeyle kırmış ve gemisini dalgaların üzerinde kendi başına sallanır halde bırakarak Kar Ormanı'na gitmiş.

Gemi, bir balıkçı tayfası tarafından bulunana kadar tek başına ve unutulmuş halde sürüklenmiş. Tayfanın yarısı gemiye çıkıp orta direği onarmış, sonra

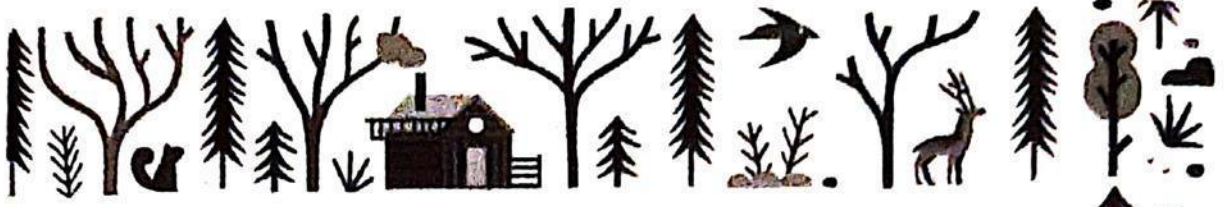
ikinci bir direk ile bir ağ vinci ekleyerek gemiyi güzel bir balıkçı gemisine dönüştürmüşler. Sonra da Kuzey Denizi'nde Sakin Doğu'dan Fırtınalı Batı'ya doğru yelken açarak balık, su yosunu ve yengeç toplamışlar. Balık tutmaya odaklanmış haldeki tayfanın gemiyi uçuracak hayal gücü ya da inancı yokmuş.

Sonra bir gün, balıkçılardan biri, Yeşil Koy'un kıyısında birine âşık olmuş. Kalbi, deniz köpükleri üzerinde yürüyormuş gibi hissedeceği kadar hafiflemiş. Ve şansına, kadın da ona âşık olmuş. Balıkçının tayfası gemiyi bu çifte düğün hediyesi olarak vermiş ve kendi balıkçı gemilerine geri dönmüşler.

Balıkçı ile eşinin içleri aşkla, hayal gücüyle ve inançla o kadar dolmuş ki balayı için gemilerine bindiklerinde gemi göğe yükselmiş. Geminin yelkenleri rüzgârda dalgalanmış ve pruvaya bir tebesüm yayılmış. Dünyanın sonuna, Kuzey Yıldızı'ndan geçip Buyan Adası'na ve daha da ötesine gitmişler.

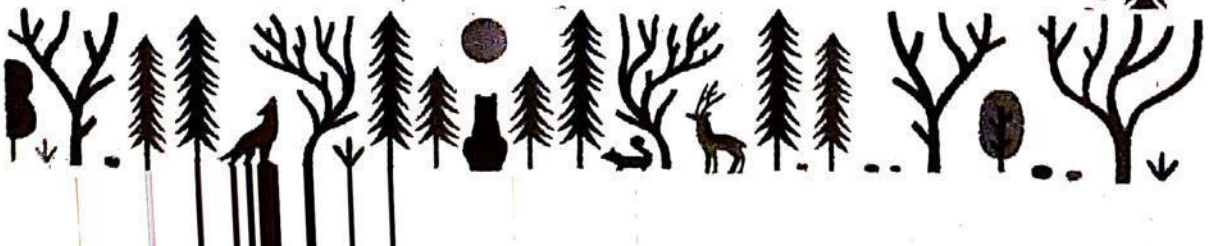
Birkaç mevsim sonra, balıkçı ile eşi Yeşil Koy'un kıyısına geri dönmüşler. Bir çocukları olacakmış ve ormanda kendilerine bir ev yapmak istiyorlarmış. Bu yüzden gemiyi bir kez daha terk edilmiş halde

bırakmışlar ama bunu yapmadan önce geminin küpeştesine şu cümleyi kazımışlar: inancı ve hayal gücü olan maceracılara.

Kış gelmiş ve Yüce Ayaz, tek başına ve unutulmuş haldeki gemiyi bulmuş. Pruvasına oturup gemiyi buzla kaplamış. İşte gemi yıllardır orada, kendisini bir kez daha uçurmaya yetecek hayal gücü ve inanca sahip bir tayfayı bekliyormuş.

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

DONMUŞ GEMİ

Ev, koydaki kalın buz tabakasının sonuna yaklaşıp yavaşlamak için kayıyor. Hareketleri aşırı halde ve sabırsız, tüm pencereleri ardına kadar açık. Yapabilseydi neşeyle çılgılık atardı, diye düşünüyorum.

Donmuş gemi parıldayarak karşımızda duruyor ve ev büyük bir sıçrayışla geminin güvertesine atlıyor. Ev, güverte boyunca yürürken ayaklarının altında buzlar çatırdıyor, ahşaplar gıcırdıyor ve gemi adeta hayata dönüyor.

Ev geminin pruvasına ulaşınca kenarına oturup geminin iki yanından altımızdaki donmuş okyanusa değene kadar bacaklarını sarkıtıyor. Kapısı bir gülümseme oluşturacak şekilde o kadar kıvrılıyor ki saçakları bükülüyor.

Kulağıma yankılanan bir çarpma sesi geliyor. Gemi düşüyor ve midem de onunla birlikte alt üst oluyor. Bir çarpma ve başka bir çarpma daha duyuluyor ve gemi yana doğru sallanıyor. Altımızda ritmik gümbürtüler devam ediyor ve buz tabakası gök gürültüsü gibi gümbürdüyor.

Neler olduğunu görmek için evin tırabzanlarından sarkıyorum ve Fare Kapanı da aşağı atlayıp geminin küpeştesine doğru koşuyor. “Ev ayaklarıyla buzu kırıyor,” diye ciyaklıyor, kırılma ve çarpma seslerinin arasından. “Denize açılmak üzereyiz.” Bir an sonra yeniden evin çatısında beliriyor ve sanki böyle yaparak hem evi hem de gemiyi o tarafa yönlendirebilecekmiş gibi tüm bedeniyle doğuya doğru eğiliyor. “Kızgın Volkan’a doğru!”

Etrafımızdaki buz tabakası parçalanıp tıpkı uykusundan uyanan bir canavar gibi gürlüyor. Ardından, gemi midemi alt üst eden bir çalkantıyla buzun içine düşüyor. Buzlu dalgalar geminin küpeştesine çarpıyor ve içimi yiyip bitiren bir an boyunca, denizin dibine batacağımızı düşünüyorum. Ama gemi suyun içinde dengeli bir hal alıyor ve benim kalbim de gümbür gümbür atıyor.

Yuri ığlık atıyor. Ivan hırılıyor. Blakiston tyor. Fare Kapanı neşeyle şakıyor ve Elena da fırlayıp parmak uçlarına yükseliyor.

Ev bacaklarını sallamaya başlıyor. Geminin iki yanındaki ayaklarıyla buz kütleleriyle dolu suyu iterken ileri geri sallanıyor. Ev bizi açık, temiz bir kanala yönlendirirken buz parçaları da sallanıp uzaklaşıyor.

Yuri'nin arkasındaki döşeme tahtalarından kalın bir fidan fırlıyor. Zaten kocaman açılmış gözlerini şok içinde yuvarlayan Yuri yerinden fırlıyor ve sızlanarak oradan uzaklaşıyor. Fidan verandada yükseliyor ve kocaman yaprakları yelken gibi kıvrılıyor.

"Harika değil mi?" Elena kollarını boynuma dolayıp sırtlıyor.

Ben de ona karşılık verip gülümsüyorum. *Gerçekten de harika.* Koyu mavi renkli okyanus ve parlak beyaz buzlar, ufukta parıldayan altın renkli güneş nefes kesici. Yaga evinin heyecanı da bulaşıcı, yapraktan yelkenleri dalgalanınca benim de göğsüm kabarıyor.

Kanal genişliyor ve ev de sabit bir ritim tutturuyor. Ayaklarını suda sallarken kendisi de hafifçe sallanıyor. Güneş belli belirsiz bir bulutun ardından çıkıp göğü ışıkla dolduruyor. Kar Ormanı'nın üzeri güneş

ışınlarıyla kaplanıyor ve kuzeyin uzak noktasındaki Mavi Dağ'ın zirvesi, yıldıztozu gibi parlıyor.

“Yıldıztozu!” diye bağıyorum, aklıma bir fikir gelince.

Fare Kapanı burnumun üstüne çıkıp kafası karışmış halde bana bakıyor. “Ne diyorsun, insan kızı?”

“Dağın en tepesinde, kadim zirvenin gökyüzü tarafından maviye boyandığı yerde, Nastasya altı ok ucu yontmuş. Kalın mavi buzdan yapılan ve yıldıztozuyla sertleştirilen bu uçlar, bir ateş ejderhasının kalbindeki öfkeyi söndürmeye yetecek kadar güçlü ve soğuklarmış.” Anatoly'nin hikâyesini kelimesi kelimesine tekrarlar-ken içime bir heyecan dalgası kabarıyor. “Kolyem bu ok uçlarından biri! Onu Smey ile savaşmak için kullanabiliriz. Kolyenin ipini kemir lütfen, Fare Kapanı.”

Fare Kapanı boynumun arkasına koşuyor. Kürkümün derinlerinde bir şeyleri kemirdiğini hissediyorum ve sonra da ok ucu boynumdan kayıyor.

Elena onu düşmeden yakalıyor. “Bu seni doğuran annenin ok uçlarından biri, değil mi?” Kaldırıp ışığa doğru tutuyor. “Anatoly onun Smey ile savaşmasını bana anlatmıştı.”

Elena'nın elindeki mavi beyaz taşla bakarak başımı sallıyorum. *Son Ok.* Anatoly'nin hikâyesinde yanına

sevgi ve gücü alarak yıldızlara doğru gidiyor ve Ay'ın altına dalıp ay ışığı ve sihir topluyordu; sonra da beni doğuran annemin hikâyesini bana geri getirdi. *Nasıl öldüğünün hikâyesini*. Onun bir görüntüsü zihnimde beliriyor. Valentyna ben insanken, onun nasıl göründüğünü bana söylemişti ama ben daha büyük ve güçlü olduğunu hayal ediyorum. Büyük bir savaşçıydı ama Smey ile savaşırken öldü. O zaman benim ne kadar umudum var ki? Kaslarım, arı kanatları gibi titriyor.

Fare Kapanı kulağımı çimdikliyor. “Bir güç ağı, unuttun mu?”

Derin bir nefes alıp bakışlarımı Elena, Ivan, Yuri, Blakiston ve evin üzerinde gezdiriyorum. Fare Kapanı haklı. Nastasya yalnızdı. Bizse bir ekibiz.

“Ev.” Elena tırabzanlara dokunuyor. “Benim için bir yay ve bir ok sapı yapar mısın, lütfen?”

“Ne harika bir fikir,” diye ciyaklıyor Fare Kapanı. “Yaga kız oku Smey’in kalbine atabilir.”

“Hayır.” Elena’nın tehlikenin göbeğinde olmasını istemediğim için başımı sallıyorum. “Oku ben dişlerimin arasında taşıyacağım.”

“Benim saldırma becerilerim hazır olacak.” Ivan hurlıyor ve sırtındaki tüyler tehditkâr bir şekilde di-

kiliyor. “Ben Smey’i bir köşeye sıkıştıracağım, sen de sonra oku onun kalbine saplayabilirsin.”

“İkiniz de Smey’in kalbine yaklaşmadan yanıp kül olursunuz.” Fare Kapanı önce bana sonra da Ivan’a bakıp başını sallıyor. “Yanınızda zeki bir canlı olduğu için çok şanslısınız.”

Ivan dişlerini göstererek hırlayınca Fare Kapanı çatıya geri kaçıyor.

“Bu mükemmel. Bak, Yanka.” Elena, tırabzanların birinden şekillendirilmiş uzun, kıvrımlı bir yay tutuyor. Ona dokunmak istercesine bir pençemi kaldırıyorum. Fare Kapanı haklı; Smey ile yakından dövüşmektense oku uzaktan fırlatmak daha güvenli olacak. Ama keşke bunu yapacak kişi ben olabilseydim.

Çatıdan ince, fil benzeri bir asma dalı kıvrılıp sarkıyor ve Elena parmaklarının arasında onu yuvarlıyor. “Bunu yaya geçireceğim.” Asma dalını koparıp yayın bir ucuna bağlıyor. “Planınıza katkıda bulunabildiğim için çok memnunum!” diye sırtıyor. “Smey’i ben vuracağım. Sen de Ihlamur Ağacı ile konuşabilirsin. Sonra ev bizi geri götürür ve biz de Sasha’nın iyileştiğini görürüz.” Elena yayın diğer ucunu da bağlıyor ve sonra ortaya çıkardığı işe hayran hayran bakmak için

yayı havaya kaldırıyor. "Bir şeylerle deneme yapmam gerekiyor. Fikrin var mı, Ev?"

Döşeme tahtalarından çavdar gibi uzun ince ok sapları çıkıyor ve uç kısımları kalınlaşıp keskin ahşap üçgenlere dönüşüyor. "Teşekkürler." Elena deneme oklarının birkaçını koparıp geminin güvertesine iniyor.

Bir okla uğraşıp birkaç kez yere düşüyor ve en sonunda onu yaya takmayı başarıyor. Sonra bir gözünü kapayıp geminin kış tarafına istiflenmiş fiçileri hedef alıyor. Yayı bırakınca ok sadece birkaç adım ötesine düşüyor. Ama başka bir ok alıp yeniden deniyor. Sonra yeniden.

Elena deneme yapmaya devam ederek yavaş yavaş ilerliyor, her seferinde daha büyük bir güçle atış yapıyor. Ama fiçileri vuramıyor. Oklarının çoğu güverteye düşüyor. Birkaçı da denizde kayboluyor.

"Onun Smey'i vurma şansı çok düşük," diye homurdanıyor Ivan, Elena'nın yayından düşen başka bir ok güverteyi geçip geminin yan tarafında gözden kaybolurken.

Başımı sallıyorum. Ivan haklı ama zihnimde bir plan belirliyor. "Ben Smey'i kandırıp mağarasından çıkarır ve dikkatini dağıtırım, böylece Elena düzgün

bir atış yapabilir. Eğer ıskalarsa da bizden biri oku alıp ona geri götürür, böylece o da yeniden atış yapar.”

Blakiston kanatlarını açıp çatıdan tırabzanlara iniyor. “Bunu ben yapabilirim.” Pençelerini açıyor. “Eğer gerekirse oku havadayken bile yakalayabilirim.”

Ivan başını sallıyor. “Ben de Smey’i en iyi noktaya çekmeye ve okun Elena’ya geri döndüğünden emin olmaya yardımcı olurum.”

“Ben ne yapacağım?” diye soruyor Yuri, toynaklarının üzerinde doğrularak.

“Senin gücün kaçmak.” Fare Kapanı, çatıdan atlayıp Yuri’nin kısa boynuzlarına iniyor.

“Ben kaçma konusunda çok iyiyimdir,” diye onaylıyor Yuri onu gururla.

Aklıma gelen mükemmel bir fikir karşısında gülümsüyorum. “Sen de Elena’yı sırtında taşıyabilir ve işler tehlikeli hale gelirse onu kaçırabilirsin.”

“Bunu yapabilirim.” Yuri başını sallıyor.

“Ve benim gücüm de—” diye lafa giriyor Fare Kapanı, gösterişli bir ifadeyle.

“Eşsiz avlanma becerilerin mi?” diye soruyorum.

“Birinin lafını bölmek büyük kabalıktır.” Fare Kapanı kızgın kızgın bana bakıyor. “Ayrıca benim

gücüm esasında savaş dansımdır. Görüp görebileceğinin en iyisi.” Burnuma sıçrayıp göğsünü şişiriyor ve başını bir o yana bir bu yana sallıyor. “Bu dansla Smey’i hipnotize edeceğim ve Yaga kız atışını yaparken sabit durmasını sağlayacağım.”

Plan, parça parça zihnimde oturuyor. Yuri Elena’yı taşıyacak ve onu tehlikeden uzak tutacak. Ben Smey’i dışarı çekeceğim ve Ivan da onu doğru yerde tutma konusunda bana yardımcı olacak. Elena uzaktan oku fırlatıcak ve ıskalarsa Blakiston ya da Ivan oku ona geri götürecektir. Fare Kapanı da savaş dansını yapabilir, o her ne demekse artık, ve Smey’i geçtiğimizde ben de Ihlamur Ağacı’yla konuşup ondan Sasha’yı ve beni kurtarmasını isteyeceğim.

Planın işe yarayacağına inanmak için kendime izin verirken tepemizdeki bulutlar kadar hafiflemiş hissediyorum. Kaslarım gevşiyor ama kendimi güçlü hissediyorum. Bu garip ve yeni bir his. Her zaman gücün bir şeylerle tek başına yüzleşmekten geldiğini düşünmüştüm ama belki de yanılmışım. Belki başka insanlarla birlik olmak da güç getirebilirmiş.

Ev, bir burundan dönmek için bir ayağını suda sürüklerken keskin bir şekilde eğilip herkesin yana kaymasına neden oluyor. Buz gibi bir esinti yüzüme

çarpınca gözlerimi kısıyorum. Yeniden gözlerimi açtığımda karşımdaki manzara nefesimi kesiyor.

Karşımızda sarp bir yanardağ duruyor. Ormanın düzensiz bölümleri dağın eteklerine kadar uzanıyor ve sonra da büzüşüp kararmış ağaçlar ve dalgalanan dumanlardan oluşan bir mezarlığa dönüşüyor. Parlak turuncu renkli lav damarları kayalardaki çatlaklardan parıldıyor ve yanardöner renkli çamur birikintileri oyuklarda fokurduyor.

“Kızgın Volkan.” Fare Kapanı daha iyi görebilmek için başımın üzerine tırmanıyor.

Gözlerimle erimiş kar şeritlerini takip ederken alnım kırılıyor, sıcaktan parıldayan kayalar arasında üzerlerinde yürümek için yeterince soğuk olacaklarını umuyorum.

Yanardağın orta kısmında, benim evimden daha geniş ve bahçemdeki çam ağaçlarından daha uzun, ağız kısmı kapkara bir mağara duruyor. *Smey'in mağarası*. Onu düşünmek bile tüylerimi diken diken ediyor. Artı bir planım olsa da Smey'le ilgili ne beklemem gerektiğini hâlâ bilmiyorum.

Yanardağın, mağaranın üst kısmında kalan zirvesi yoğun ve siyah dumanların ardından gizlenmiş halde ama ben bakarken dumanlar çekiliyor. Gün-

batımı kadar geniş ve göklere değecek kadar devasa yapraklı uzun dalları görünce kalbim duracak gibi oluyor.

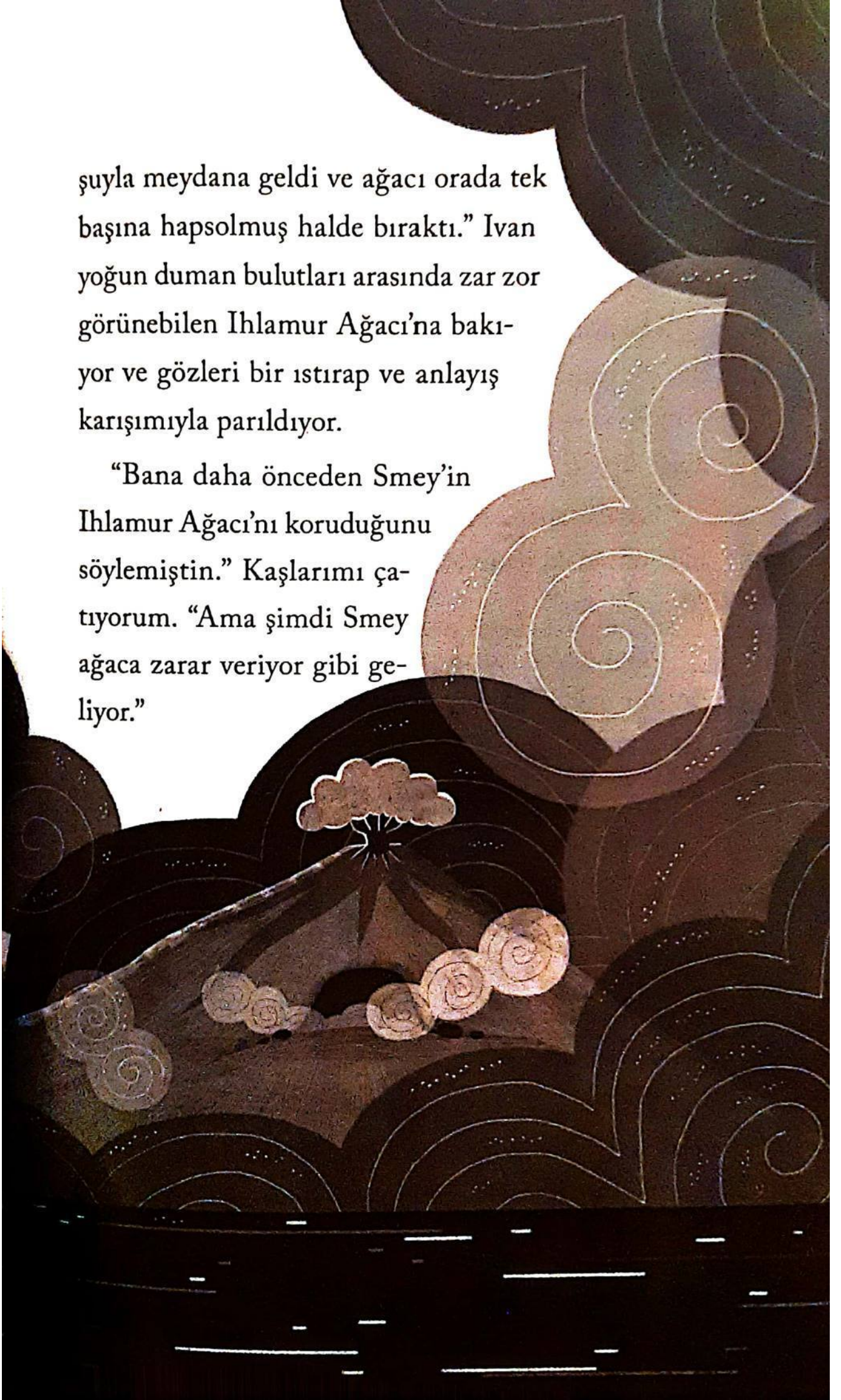
“İhlamur Ağacı,” diye fısıldıyorum, gerçek olduğuna inanmaya neredeyse cüret edemeyerek. Kavurucu, için için yanan bir yanardağın zirvesinde yükselen ağaç, hiç oraya aitmiş gibi durmuyor. “Orada nasıl hayatta kalabilir ki?”

“Minik bir şans,” diye homurdanıyor Ivan. “Bu ağaç eskiden Kar Ormanı’nın ruhuydu. Orman, yaşamla dolu güzel ve sakin bir yerdı. Ancak Smey yaratıldığından beri İhlamur Ağacı çevresindekileri kontrol edemiyor. Kızgın Volkan, Smey’in dokunu-

şuyla meydana geldi ve ağacı orada tek başına hapsolmuş halde bıraktı.” Ivan yoğun duman bulutları arasında zar zor görünebilen Ihlamur Ağacı’na bakıyor ve gözleri bir ıstırap ve anlayış karışımıyla parıldıyor.

“Bana daha önceden Smey’in Ihlamur Ağacı’nı koruduğunu söylemiştin.” Kaşlarımı çatıyorum. “Ama şimdi Smey ağaca zarar veriyor gibi geliyor.”

“İkisi de doğru.” Ivan başını sallıyor.

“Ama anlamıyorum. Smey nereden geldi? Ağacı neden ona zarar vereceği bir şekilde koruyor?”

“Hikâyeyi bildiğini düşünmüştüm.” Ivan bir kulağı geriye diğeri ileriye bakar halde bana dönüyor. “Smey’i yaratanın büyükbabanın yaptıkları olduğunu düşünürsek.”

“Büyükbabam mı?” Bir başka sert rüzgâr kürkümün altındaki tenime iğneler batırırken ürperiyorum. “Ayı Çar mı?”

Ivan yeniden başını sallıyor. “Evet ama ayı olmadan önceki hali. Hâlâ bir insanken Dimitry adında bir oduncuydu. Hedefimize ulaşmadan önce sana hikâyeyi anlatacak kadar vaktim var.”

Ivan bunu söyleyince oturuyorum ve içim beklentiyle doluyor. Ev kömüre dönmüş ağaçların ve sivri uçlu siyah kayaların yanından geçerek sorunsuzca ilerliyor. Akşam güneşi ardımızda uzun gölgeler bırakmamıza neden oluyor ve yerdeki bir çatlaktan dumanlar fişkırıyor.

Kükürtün çürümüş yumurtaya benzer kokusu burnuma doluyor ve ağızımda acı bir tat bırakıyor. Ivan burnundan bir nefes bırakıp hikâyesine başlıyor. “Evvel zaman içinde...”

IHLAMUR AĞACI'NIN DİLEĞİ

Evvvel zaman içinde, ormanın ruhu olan göklere degecek kadar uzun ve günbatımı kadar geniş bir Ihlamur Ağacı varmış. Ağacın içi sihir ve neşeyle doluymuş. Etrafındaki diğer ağaçlarla dans eder, dallarına konan kuşlarla şarkılar söylermiş.

Ama sonra oduncu gelmiş.

Ağaç oduncunun elindeki baltayı vurup düşürebilirmiş ama bunu yapmamış çünkü nazikmiş, bu yüzden merhamet göstermesi için oduncuya bir dilek hakkı vermiş.

Oduncu bu dilek hakkını almış ve ağaç bitip tükenene, kederli bir hale gelene kadar daha fazlasını isteyip durmuş.

Açgözlülüğün yiyip bitirdiği ormancı öfkeyle
kükremiş ve ağacın bir dalını kesmiş...

...kesmiş...

...KESMİŞ.

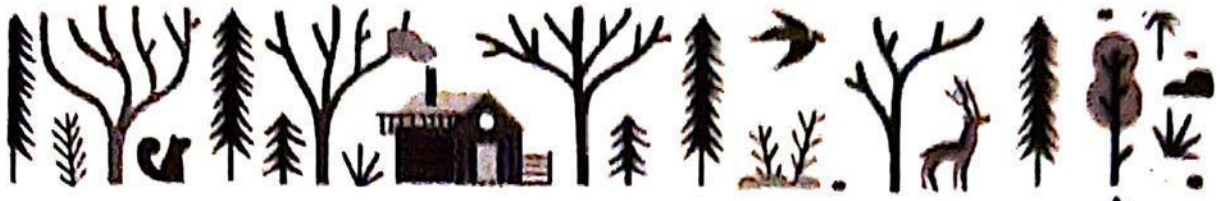
Ağaç acıyla haykırmış.

Kesilen dal yerde öfkeyle kıvranıp kabarmış.
Çatlamış, yarılmış, içinden üç baş çıkarmış ve öfke
ve adaletsizlik ateşleriyle yanan, azgın, alev alev bir
ejderha yaratmış.

Ağaç korkuyla titremiş çünkü bu ateş ejderhası
üzerinde hiçbir kontrolü yokmuş ve ejderhanın ağ-
zından saçılan alevler ve lavları dehşetle izlemekten
başka bir şey yapamıyormuş. Orman ateşler içinde
yanıp kavrulmuş. Kuşlar uçup gitmiş, nehirler ku-
rumuş ve çiçekler küller altında kalmış.

Ağaç durması için ejderhaya yalvarmış ama ej-
derhanın alevleri ağacı insanın açgözlülüğünden
sonsuz dek korumak için daha da yakıcı hale
gelmiş. Ejderha toprağın üzerinde uçup kükremiş
ve yeraltı sularını fokur fokur kaynayan çeşmelere
dönüştürmüştü. Çamurlar kaynayıp köpürene kadar

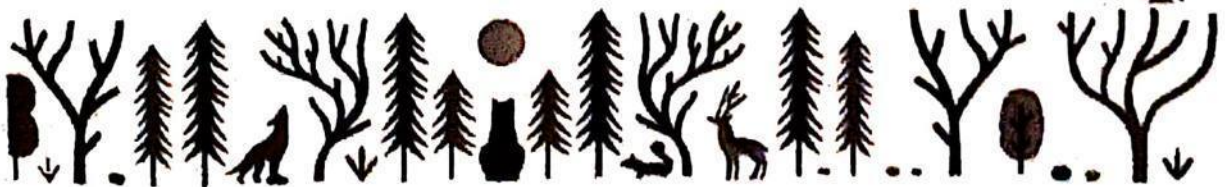

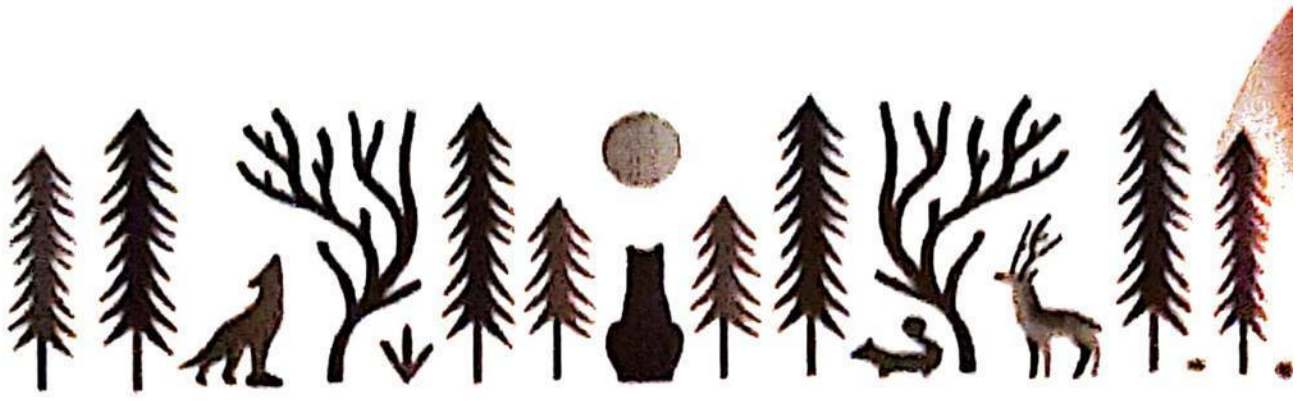

ısınmış, berrak havuzlar sarı asitle dolup zehirlenmiş, zehirli gazla ölümcül sisler meydana getirmiş. Ağacın etrafındaki taşlar, yamacında ejderhanın yaşayacağı bir mağarayla birlikte bir yanardağa dönüşene kadar magma ile dolup taşmış.

Ejderha gürlediğinde oluşan depremler ormanı sallamış, öfkелendiğindeyse yanardağ o kadar şiddetli patlıyormuş ki alevleri göğü aydınlatıyormuş.

Ihlamur Ağacı mağaranın üst kısmında yalnız ve kederli halde duruyormuş. Ejderhanın tek istediği ağacı korumak olsa da ağaç sevdiği ormandan uzakta, tutsak halde kalmış. Ejderha ne zaman uyanıp havaya ateşler saçsa orman yandığı için ağaç hüngür hüngür ağlıyormuş. Ağacın içi sihirle dolu olsa da tek dileğini gerçekleştiremiyormuş: ejderhanın öfkesinin bir gün dinmesini ve çok sevdiği ormana kavuşabilmeyi.

YIRMI YEDİNCİ BÖLÜM KIZGIN VOLKAN

“Yani bu büyükbabamın suçu mu?” Yanmış ormana, şiddetli yanardağa ve yanardağın zirvesinde hapsolmuş, duman ve küllerle boğulan Ihlamur Ağacı’na bakıyorum. “Açgözlü, bencil ve zalim biri olduğu için bütün bunlara o sebep oldu.” Bakışlarımı ayı ayaklarıma doğru eğip başımı sallıyorum. “Ailem lanetlenmeyi hak etmiş gerçekten.”

“Saçmalık.” Fare Kapanı kulağımı çimdikliyor. “Büyükbabanın yaptığı şey yüzünden ağacın sizi de cezalandırması haksızlık. Büyükannen, baban ve sen kötü bir şey yapmadınız.”

“Belki Ihlamur Ağacı’nın niyeti tüm aileni nesiller boyu cezalandırmak değildi. Tıpkı öfke ve ateş ejderhaları gibi lanetleri kontrol etmesi de zordur.” Ivan Kızgın Volkan’a bakınca kasları geriliyor, sanki

birden fırlayıp oraya doğru atılacakmış gibi. “Önemli olan, büyükbabanın hatalarını düzeltmek üzere şimdi burada olman. Hep birlikte onun yarattığı ejderhayı yeneceğiz.”

Derin bir nefes alıp burnumu kaldırıyorum. Ivan haklı. Buraya benim yüzümden ölümün pençesinde olan Sasha’yı kurtarmaya ve eve insan olarak geri dönmenin bir yolunu bulmaya geldim – ama artık bundan daha fazlasını yapabileceğimi fark ediyorum. Büyükbabamın yaptığını telafi edebilir ve Ihlamur Ağacı’nı da kurtarabilirim.

Ok ile Smey’in öfkesini dindirebilirsek Ihlamur Ağacı’nı ve Kar Ormanı’nı da bu şiddetli alevlerden ve boğucu dumandan kurtarabiliriz. Kızgın Volkan kuruyabilir ve üzerinde bir kez daha ağaçlar bitebilir, böylece Ihlamur Ağacı da ait olduğu yere, ormana geri dönebilir. Ivan da sürüsünün lideri olarak ait olduğu yere geri dönebilir. Ihlamur Ağacı beni insan yaptığında ben de ait olduğum evime geri dönebilirim.

“Birlikte Smey’i yeneceğiz.” Nasıl hissettirdiklerine bakmak için sessizce Ivan’ın kelimelerini tekrarlıyorum ve göğsüm bir güven ve umut kırıntısıyla doluyor. Geçmişteki tüm hataları düzeltmek için bunu yapmak zorundayız.

Fare Kapanı başımdan yüzüme doğru eğilip sırtlıyor. "Smey'i yeneceğiz," diye şakıyor ve ben de ona bakıp gülümsüyorum. Yuri doğrulup onaylarcasına başını sallıyor ve Blakiston da kanatlarını açıp ötüyor.

Ev heyecanla titriyor ve uzun düz bir kayanın iskele gibi çıkıntı yaptığı kıyıya doğru ilerliyor. Kızgın Volkan, canavar gibi, kıpkırmızı, dumanı tüten bir dev olarak karşımızda yükseliyor. Yan tarafında duran mağara o kadar yakınıımızdaki ki içinde uğuldayan havayı hissedebiliyorum. Tüylerim diken diken oluyor ve tenim karıncalanıyor. Smey ve Ihlamur Ağacı sadece birkaç adım ötemizde.

Elena evden dışarı çıkıyor. Ivan hikâyesini anlatırken ok ucunu bir ok sapına sabitlemek için eve girmişti ve şimdi sırtarak onu elinde tutuyor. Üçgen biçimli buz mavisi kaya uzun, sağlam bir ok ucuna açık renkli sağlam bir sicimle bağlanmış. "Hazır." Elena oku parmaklarının arasında döndürüyor. Okun baş kısmı kardaki yıldız ışıkları gibi ışıldıyor ve keskin kenarı da Ivan'ın dişleri gibi parlıyor.

Sinirlerim geriliyor ve ayaklarım karıncalanıyor. Bunu yapmaya hazırım ama aynı zamanda hayatımda hiç olmadığım kadar da gerginim. Evin verandasından geminin güvertesine iniyorum ve sonra da dönüp

eve bakıyorum. "Sen burada, gemide beklemelisin. Yer çok sıcak görünüyor, senin alev almanı istemiyorum." Evin kapısı ve pencereleri onaylamayan bir ifadeyle büzülüyor ama sonra gönülsüzce kabul ediyor.

"Ah, bekle!" Elena kolunun altından deri kumaş parçaları çıkarıyor. "Sıcaktan korumak için senin ve kurdun pençelerinizi sarabilirim diye düşündüm."

Ivan başını sallayıp yavaşça Elena'ya yaklaşıyor. Pençelerini birer birer kaldırıyor ve Elena da onları deri parçaları ve iplerle sarmalıyor. Elena işini bitirince Ivan yavaşça hırlayarak "Teşekkür ederim," diyor.

Elena'nın benim pençelerimi de sarmasına izin veriyorum ama dört ayak üstüne inince kendimi garip hissediyorum. Kumaş parçaları sıcak zeminden korunmak için iyi olabilir ama ayak tabanlarımdan aldığım titreşimler yok olmuş durumda, bu yüzden duyularımdan birini kaybetmişim gibi hissediyorum. Yeniden insan olursam bu duyumu tamamen kaybedeceğimi hatırlıyorum. *Ayı bacaklarımı özleyeceğim.* Dikkatimi dağıtmadan önce bu düşünceyi aklımdan uzaklaştırıyorum.

"Benim toynaklarıma bir şey olmaz." Yuri bize katılmak için verandadan atlıyor.

“Pekâlâ. Hadi gidelim.” Yuri, Ivan, Elena ve Blakiston’a bakarak başımı sallıyorum, Fare Kapanı’nın hâlâ orada olup olmadığını kontrol etmek için kulağımı kımıldatıyorum ve sonra da geminin küpeştesine doğru yürüyorum. Tahta kalaslardan birinde, buzdan neredeyse görünmez hale gelmiş bir cümle kazınmış: inancı ve hayal gücü olan maceracılara. Elena’nın uçan gemiyle ilgili anlattığı Anatoly’nin hikâyesini hatırlıyorum ve bu geminin bir zamanlar gerçekten uçup uçmadığını merak ediyorum.

Yüzüme bir gülümseme yayılıyor çünkü bu çok mantıksız olurdu; tıpkı bir ayıya dönüşmek, bir ateş ejderhasıyla savaşmak ya da büyülü bir ağaçtan bir laneti bozmasını dilemek gibi. Anatoly’nin hikâyelerinin tam olarak hangi kısımlarının doğru olduğunu hiçbir zaman bilemeyebilirim ama ayı bacaklarım çıktığından beri en azından *her şeyin* mümkün olabileceğini kesinlikle biliyorum.

Bir şey göğsümü sıkıştırıyor ve sonra ayaklarım yerden kesiliyor. Bir an için geminin uçmaya başladığını düşünüyorum. Ama sonra evin tavuk bacaklarından birinin beni havaya, küpeşteden yukarıya kaldırdığını fark ediyorum.

Ev beni altımızdaki uzun düz kayaya bırakıyor. Pençelerimdeki deri sargılara rağmen kayanın sıcaklığı hâlâ biraz geliyor. Birkaç adım ötede, keskin ve dik bir kayaya çarpan sular tıslıyor ve buharlar çıkıyor.

Ev daha sonra Yuri'yi bırakıyor. Sonra Ivan evin kendisini kaldırmasını beklemeden suya atlıyor ve kıyıya kendi başına güçlkle tırmanıyor. Blakiston çatıdan aşağı süzülüyor ve Elena da evin kendisini taşımasına izin veriyor. Evin uzun tavuk ayaklarına şefkatle sarılıyor. "Burada bekle. Kısa sürede geri döneceğiz." Eve el sallayıp yayını omzuna asıyor ve oku sıkıca ellerinde tutarak bana bakıp başını sallıyor. "Hazır mısın?"

Ben de başımı sallayıp sırtına çıkmasını istediğimi anlayana kadar Elena'yı nazikçe Yuri'ye doğru itiyorum. "Ah! Daha önce hiçbir geyiğin sırtına binmemiştim." Elena kollarını Yuri'nin boyuna koyup bacaklarını sırtına doğru savuruyor. "Daha önce bir Yaga evinden başka bir şeye binmemiştim aslında."

"Elena'yı güvende tutacaksın, değil mi, Yuri?" diye soruyorum.

"Elbette." Yuri güven verici bir şekilde başını sallıyor. "Kaçma konusunda uzmanım ben. Eğer işler

Yaga kız için tehlikeli hale gelirse buraya, gemiye ve eve doğru koşup geleceğim.”

“Blakiston?” Tepemizde dönüp durduğu yöne doğru sesleniyorum. Alçalıp sırtıma konuyor. “İleriye doğru uçup Elena’nın oku fırlatacağı güvenli bir yer bulur musun?” Blakiston başını sallayıp havalanıyor.

“Ben seninle kalacağım,” diye hırlıyor Ivan. “Birlikte, okun Smey’in kalbini bulduğundan emin olacağız.”

Başımı sallıyorum. “Elena ve Yuri’nin kaçması gerekirse bu iş bize kalacak.”

“Ve bana.” Fare Kapanı kulağımın üzerinde tırmanıp alnımdan aşağı doğru yuvarlanıp kayıyor ve bir ayağını gözüme çarpıyor. “Afedersin.” Vücudunu bir yandan diğer yana eğip kıvrılıyor. “Savaş dansıma hazırlanmak için ısınıyorum.”

“Gözümü kırptırarak acısını geçirmeye çalışıyorum. “Kulağımın yanında kalırsan ikimiz için de daha güvenli olur.”

Fare Kapanı burnumun üzerinde amuda kalkıp sonra başıma doğru takla atıyor. “Savaş dansımı göremezsen çok yazık olur ama.”

En koyu renkli, soğumuş görünen kayalardan geçerek dağa doğru giden yola liderlik ediyorum. Çat-

laklardan yoğun, yakıcı dumanlar sızıyor ve yarıklarda lavlar ve alevler parlıyor. Sıcaklık dalgaları her şeyi çarpıklaştırıyor ve kendimi büyük bir fırına girmiş gibi hissediyorum. Ağzımı açıp dilimi sarkıtıyorum ve kısa ve keskin nefesler alabiliyorum.

Blakiston üzerimizde bir daire çizip yeniden sırtıma konuyor. “Smey’in mağarasının sol tarafındaki uçurumda bir alan var. Yuri, Yaga kızını oraya götürebilir bence. Oradan Smey’e ok atmak için net bir görüşü olur ve ayrıca kısmen de olsa tehlikeden korunur.”

“Onlara yolu gösterebilir misin?” diye soruyorum. “Geri kalanımız mağaranın girişine gideceğiz ve ben de Smey’i dışarı çekeceğim.” Sesim, kendimden emin bir hırıltıyla gizlemeye çalıştığım kaygıyla titriyor.

Blakiston başını sallayıp kanatlarını açıyor ve havaya yükseliyor. Yuri de onun peşinden gidiyor, toynakları kırılğan kayalarda tıkırdıyor. Ayrıldığımızı görünce Elena’nın kafası karışıyor ama sonra planı anlıyor ve bana güven verici şekilde gülümsüyor.

Karşımızda duran karanlık mağaraya dönüyorum. “Smey’in neye benzediğini biliyor musun?” diye fısıldıyorum Ivan’a. “Çok mu büyük?”

“Smey istediği kadar büyük ya da küçük olabilir.”

“Nasıl yani?” diye soruyorum.

“Ateş ejderhaları ateşten oluşur,” diye hırlıyor Ivan. “Bir dağ kadar büyük boyutta parlayabilir ya da bir mum ışığı kadar küçülebilirler.”

“Ateşten oluşurlar,” diye fısıldıyorum. Mağaradan bir sıcaklık dalgası çıkıp yüzüme vuruyor ama damarlarımdaki kan buz kesmiş halde. Anatoly’nin okla ilgili hikâyesinin doğru olduğunu, gerçekten de ateşten oluşan bir canlıyı yok edebileceğini umuyorum. Ama hikâye doğru olsun ya da olmasın, Smey’in karşısına çıkmam gerektiğini biliyorum. Sasha’yı kurtarmak ve eve dönebilmek için elimde bir kartopundan başka bir şey olmadan bin tane ateş ejderhasının bile karşısına dikilirim.

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

SMEY

Kızgın, can yakan kayaların üzerinden geçip mağara-
raya yaklaşıyorum. Fare Kapanı boynumda, Ivan
yanımda duruyor. Yuri, sırtında Elena ile solumuz-
daki uçuruma tırmanıyor ve Blakiston da üzerimizde
uçuyor.

Hava titreşiyor ve duyularım keskinleşiyor. Yu-
ri'nin tırnakları gök gürültüsü gibi sesler çıkarıyor,
Blakiston'un kanat çırpışları yıldırım gibi parlıyor.
Elena yayını düzeltiyor ve saçlarının hışırtısı bir fı-
tına gibi geliyor. Ivan minicik bir taşı tekmeliyor ve
bir çığ düşmüş gibi oluyor. Kendi kalbimin atışları
içimde bir deprem yaratıyor, çünkü Smey'in karşısına
çıkmağ üzereyiz.

Mağara sadece birkaç adım ötede. Derinlerinde
kan kırmızısı bir ışık parlıyor, o kadar parlak ki göz-

lerimi acıtıyor. Bakışlarımı yukarıya, mağaranın üzerinde gelip giden kara bulutların arasından görünen Ihlamur Ağacı'na çeviriyorum.

Ağacın gövdesi pürüzsüz ama kalın gözüktüyor, tıpkı Mamuşka'nın elleri gibi. Dalları, tıpkı bana sarılmak için uzattığında kollarının aldığı şekle benziyor. Ve bir an için limon çiçeği kokusu alıyorum ve bu koku bana o kadar Mamuşka'yı anımsatıyor ki gözlerim yaşlarla doluyor.

Yavaşça nefes alıp olabildiğince nazikçe ilerliyorum. Her adımda kendime şöyle söylüyorum: *Bunu yapabiliriz, Smey'in öfkesini dindirebilir ve Ihlamur Ağacı'nı, Sasha'yı ve beni kurtarabiliriz.*

Kendimi çok aptal hissediyorum. Geride ne bıraktığımı anlamak için ormanın derinlerine dalmam gerekti. Ne kadar çok sevdiğimi fark etmek için elimdekini kaybetmem gerekti. Ve geleceğim için ne istediğimi –beni seven bir aile– görmem için de geçmişime dönüp bakmam gerekti. Ama beni seven ailem zaten Mamuşka, Sasha ve Anatoly imiş. Bazen köye uyum sağlamakta zorluk çekiyordum. Ama şimdi oradan çok uzaktayken her şeyini özlüyorum. Artık fark ediyorum ki bazı zorlanmalara değermiş.

Tıpkı Smey'in karşısına çıkmaya da değeceği gibi, böylece her şeyi düzeltebileceğim.

Mağaranın ağızında hareketsiz duruyorum. Ivan benden birazcık ileride. Bedeni, açık halde duran girişin biraz altından parlayan ışıkta karanlık bir siluet oluşturuyor. Mağaradan gelen parıltı yoğunlaşıyor ve bize doğru yoğun gri dumanlar gelmeye başlıyor. Gözlerimi kısarak ışığın ardında ne olduğunu görme-ye çalışıyorum ama göremiyorum.

Sonra alevler uzun, kıvrımlı bir şerit haline geliyor. Alev alev yanan şerit kalınlaşıp bir sütuna dönüşürken ağızım açık halde bakıyorum. Ateşin içinde parlayan bir göz ve dişlerle dolu göz kamaştırıcı bir ağız beliriyor.

Ağız hafif bir tıslamayla yavaşça açılıyor ve sonra öne doğru atılıp bir kasırga gibi kükreyen bir alev topuna dönüşüyor.

"Ivan, koş!" diye bağırıyorum ateşten kaçarken. Ama Ivan peşimden gelmiyor. Aynı noktadan yayılan hırlamalarını duyuyorum. Arkama dönüp baktığımda bir ok vızıldayarak geçiyor, o kadar yakınımdan fırlıyor ki boynumdaki tüylere değiyor.

"Özür dilerim!" diye bağırıyor Elena, arkamızdaki uçurumun çıkıntısından. "Iskaladım." Ok uzaklarda

gözden kayboluyor ve hem Blakiston hem de Ivan fırlayıp okun peşine düşüyor.

Atej ejderhası daha iri ve uzun hale geliyor. Smey biçim alırken ben de dehşet ve korkuyla onu izliyorum. Üç uzun boyun ortaya çıkıp yılan gibi havada kıvrılıyor. Her bir boynun ucunda sivri burunlu, boynuzlu ve çıkık kemikli bir kafa var. Yanan kozalakları andıran bir çıtırtıyla üç yüzün her birinde geniş bir sırtış beliriyor ve benim tüm cesaretim kırılıyor. Üç ağızda parlayan mavi yeşil dişlerden, tıslayan ateşe tükürük damlaları akıyor ve üç çatal diş şimşek gibi parlıyor.

Geri çekilirken içimde öfke ve korku birbiriyle mücadele ediyor. Karşımdaki, ebeveynlerimi öldüren, Kar Ormanı'nı her yıl yakıp yıkan ve şimdi de Sasha'yı ve beni kurtarabilecek ağaçla aramda duran Smey. Onu yenmeyi, büyükbabamın hatasını telafi etmeyi ve her şeyi düzeltmeyi çok ama çok istiyorum. Ama azgın alevleriyle bu dev canavarın karşısında dururken bunu nasıl yapacağımdan emin değilim.

Smey göğü dolduracak kadar genişliyor. Üç başı, sanki havayı kokluyormuş gibi saklanıp duruyor. Gözleri karanlık ve boş; biri hariç, o gözde turuncu, kırmızı, mor ve maviden oluşan bir renk cümbüşü

var. *Beni doğurun annemin Smey'in beş gözünü vurduğu doğru olmalı.* Karanlık ve boş göz çukurları, annemin oklarının ejderhanın ateşini söndürdüğünün kanıtı – yani, en azından o beş küçük kısımdaki ateşi. Göğsüm gurur ve umutla kabarıyor. Çünkü Smey'in ateşi söndürülebiliyorsa, o zaman tamamen yenilebilir de.

Renkli göz beni fark edip daha parlak hale geliyor ve sonra üç başın üçü de bana doğru dalışa geçiyor. Bir ısı duvarı nefesimi kesiyor ve dört ayak üzerinde geri çekilmeye çalışırken kalbim çarpıyor. Delirmiş gibi etrafa bakıp silah olarak kullanabileceğim herhangi bir şey bulmaya çalışıyorum. Ama etrafta ne Ivan'dan, ne Blakiston'dan ne de oktan bir iz var.

Mağaranın girişinin üzerindeki dev bir kaya parçası gözüme takılınca ona doğru koşuyorum ama dik yamaç beni yavaşlatıyor ve Smey'in kükremesinin yaklaştığını duyuyorum. Fare Kapanı sıkıca kavrayınca pençeleri kulağıma acıtacak kadar batıyor ama hâlâ yanımda olduğu için o kadar rahatlıyorum ki acıyı umursamıyorum.

Isı uzuvlarımı saran deri sargılardan geçerken burnuma yanık deri kokuları geliyor. Ama gözlerimi kaya parçasının üzerinde tutuyorum. Gözümün kenarından Smey'in başlarının beni izlediğini, uzun boyunlarının

yan tarafımda kıvranıp durduğunu görüyorum. Ağzından çıkan yoğun siyah dumanlar boğazımı acıtıyor.

Kalbim ağzımda atıyor ve ciğerlerim yağmurda kalmış kozalaklar gibi sıkışıyor. Ama en sonunda kalın, birbirine dolanmış ağaç kökleri arasında duran kaya parçasına ulaşip altına giriyorum. Yeri kazıyıp deri sargılarımdan geri kalanları parçalıyorum ve küllü toprağı havaya savuruyorum.

Smey'in dumanları etrafımı sarıp burun deliklerimi tıkıyor. Nefesimi tutup daha hızlıca ve daha derine kazıyorum. Bir an için köklerin bana yardımcı olmak için hareket ettiğini sanıyorum ama bu ya dalgalanan dumanlardan ya da benim hayal gücümden kaynaklanıyor. Kaya parçasının serbest kaldığını düşündüğüm an olabildiğince güçlü bir şekilde kayayı itiyorum.

Kaya parçası yerinden kımıldamıyor. Bütün gücümle yüklenip kükrüyorum. Kaya yavaşça kımıldayıp sallanıyor ve son bir itişle mağaranın girişine yuvarlanıp Smey'in göğsüne doğru düşüyor. Smey kaçmaya çalışıyor ama bunun için çok büyük ve çok yavaş.

Dev bir çarpışma yanardağı sarsıyor. Kıvılcımlarla dolu hava yükselip etrafımı sarıyor. Kenardan eğilip neler olduğuna bakıyorum.

Bir an önceye kadar ejderhanın ateşler saçtığı yerde kaya parçası duruyor. Etrafında da küçük bir turuncu alev halkası var.

“Başardım!” O kadar mutlu oluyorum ki kükreyen ayı sesimle bağıriyorum ama sesim daha ağızımdan çıkmadan Smey’in alevleri kaya parçasının altından yükseliyor ve havada dönüp öncekinden bile daha parlak ve sıcak hale geliyor.

Sonra dişlerinin arasında mavi beyaz okun parladığı Ivan ejderhaya doğru atılıyor. Ama Ivan’ın attığı her adımda Smey daha iri hale geliyor. Smey’in üç başı yeniden ortaya çıkıyor ve tiz bir ses çıkararak Ivan’ın tepesine dikilene kadar havada süzülüyorlar.

Ivan kan donduran bir hırlamayla doğrudan ejderhanın göğsüne doğru atılıyor.

“Hayır!” diye bağırip yamaçtan kaya kaya ona doğru koşturuyorum.

Ama Ivan çoktan ejderhanın içine girmiş durumda, alevlerin yuttuğu bir karaltı halini alıyor. Kalbim gümbür gümbür atıyor. Ivan başını sağa sola sallarken okun ucu parlak beyaz şekilde ışıldıyor. Smey’in alevleri okun kestiği yerlerde ikiye ayrılıyor ve Smey acıyla haykırıyor. O kıpkırmızı bir ateş kütlesi gibi

kendi etrafında dönerken ben de karşımdaki karmaşaya bakıp Ivan'ı bulmaya çalışıyorum.

Sonra onu bu karmaşanın tam ortasında buluyorum, kürkü Smey'in alevleri yüzünden yanıyor olsa da hâlâ saldırmaya devam ediyor. "Ivan!" diye bağıyorum. "Dur artık! Geri dön!" Ama beni duymuyor ya da duymazdan geliyor.

Tamamen yanmadan önce onu Smey'in içinden çıkarmam gerekiyor. Bu yüzden derin bir nefes alıp ateşin içine doğru koşuyorum.

Alevler burnumu, kulaklarımı ve gözlerimi yakıyor ama dişlerimi sıkıp Ivan'a ulaşana kadar ilerlemeye devam ediyorum. Başını bir kez daha sallıyor ve okucu Smey'in vücudunun tam ortasında derin, koyu bir yara açıyor.

Yaradan bir çılgılık yükseliyor ve bir an için ateşten, çarpan bir kalp görüyorum. Ivan Smey'in kalbini parçalamak için ileri fırlıyor ama dört bir yandan gelen bir ışık ve sıcaklık patlaması bizi geriye savuruyor.

Ivan garip bir açıyla yere düşünce acıyla inliyor ve ok ağzından fırlıyor. Okun birkaç metre öteye fırladığını görüyorum. Sonra bakışlarımı Smey'in açık yarasının derinlerinde alev alev yanan kalbine çeviriyorum. Koşup oku alabilir ve onu Smey'in kalbine

kendim saplayabilirim... Ama dönüp Ivan'a bakıyorum; hareketsiz halde yatıyor ve kürkü hâlâ yanıyor.

Ona doğru eğilip kollarımın arasına alıyorum. Sonra arka ayaklarımın üzerinde doğrulup Smey'in alevlerinden kaçıyorum. Işıktan uzakta, karanlıktan kör olmuş halde Elena'nın bize seslendiği yöne doğru zar zor ilerliyorum. Arkasında bir kar yığını var. Yığının üzerine çöküp kürklerimizdeki ateşler sönene kadar bu karı Ivan'a ve kendi vücuduma sürüyorum.

Ivan sendeleyerek doğruluyor. "Smey'i yendim mi?" diye soruyor. Ama benim arkama doğru bakınca ejderha alevlerini görüyor ve yüzü düşüyor. Ben de dönüp onun baktığı yere bakıyorum. Kalbim duracak gibi oluyor. Smey yeniden vücut buluyor ve her geçen an daha da irileşiyor.

"Başaramadım," diye hırlıyor Ivan. Son güneş ışınları da arkamızdaki okyanusta batarken Ivan'ın yüzü gölgelerin arasında kayboluyor. Karanlık etrafımızı kuşatıyor ve geriye sadece Smey'in öfkeli alevleri kalıyor.

"Hayır." Alevlere bakarken başımı sallıyorum. "Bak ona." Smey'de ters giden bir şeyler var ve Ivan'ın açtığı yaradan çarpan kalbi gözüküyor. "Kalbine kadar giden bir yarık açtın," diye fısıldıyorum. "Artık onu

yenmenin daha kolay olacağına eminim.” Ama kaşlarını çatıp dudaklarını ısırıyorum çünkü ok olmadan Smey’le nasıl savaşacağımı bilmiyorum.

Sonra Blakiston tepemizden Smey’in göğsüne doğru inişe geçiyor. Kanatlarının uçları yanıyor ama pençelerinde oku tutuyor. İçim umutla doluyor. Smey’in başları Blakiston’ı yakalamaya çalışırken nefesimi tutuyorum ama Blakiston kurtuluyor ve oku Elena’nın kucağına bırakıyor. Sonra da arkamda bir yere konup tüylerini kara buluyor.

“Bu kez Yaga kız Smey’in kalbini paramparça edecek.” Yuri başını kaldırıp dimdik duruyor.

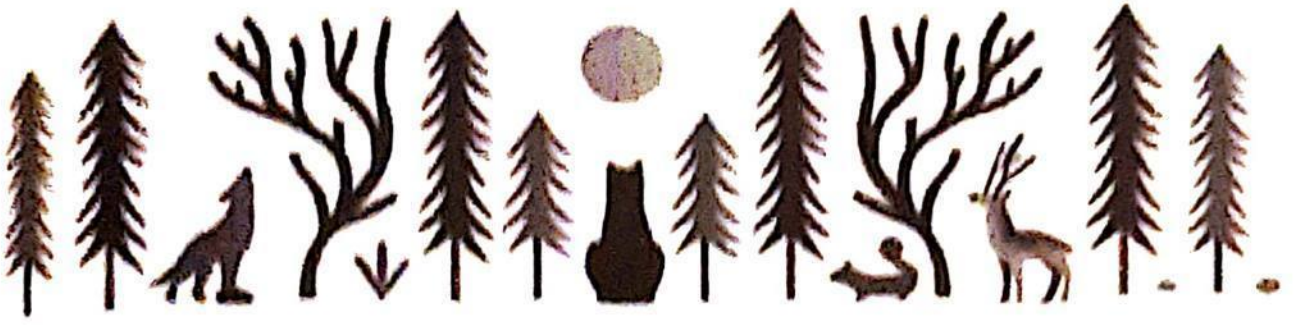
Elena’ya bakarken tüm vücudum beklentiyle karıncalanıyor. Elena oku yayına yerleştiriyor ve yayı geriye doğru çekiyor. Smey’in kalbi on metreden daha yakında ve Ivan kadar kocaman görünüyor. Ama Elena nişan alırken Smey kendi etrafına dönüyor. Kalbi alevleri içinde gözden kayboluyor ve başka bir yerde yeniden belirliyor.

“Bu imkânsız.” Elena yeniden nişan almaya çalışırken inliyor. Sonra kaşlarını çatıyor, yayını indiriyor ve Smey’in önünde yerde duran bir şeye bakıyor. Minicik bir şeye. “Fare Kapanı!” diye bağıyor. “Geri dön.”

Fare Kapanı'nın artık kulağımın yanında değil de Smey'in karşısında dikilip gevşeme hareketleri yaptığını ancak o zaman fark ediyorum.

“Fare Kapanı!” diye haykırıyorum. “Geri gel!”

Ama Fare Kapanı sadece gülümsüyor. Sonra da dans etmeye başlıyor.

YIRMI DOKUZUNCU BÖLÜM

FARE KAPANI'NIN SAVAŞ DANSI

Fare Kapanı havaya sıçrıyor. Sırtı kavisli halde, kol ve bacaklarını da gergin şekilde öne doğru uzatmış. Yeniden yere indiğinde vücudu hiç sorun yaşamadan karmaşık hareketler yapmaya başlıyor. İleri geri fırlıyor, aniden durup Smey'e bakıyor ve sonra yine karmaşık sıçrama ve ters takla hareketlerine devam ediyor.

Kürkü, Smey'in alevleri karşısında bazen gümüş renginde, bazen de pas kırmızısı ya da parlak altın renginde parlıyor.

Smey'in başları Fare Kapanı'nın hareketlerini izlerken sallanıyor ve alevleri sönükleşiyor. Fare Kapanı salto yapıyor, kıvrılıyor, taklalar ve parendeler atıyor ve Smey hipnotize olmaya başlıyor.

Benim düşüncelerim de dağılıyor. Fare Kapanı'nın hareketlerinde hiçbir ritim yok ama gözlerimi ondan alamıyorum. Onu izledikçe vücudumdaki her kasın üstüne ağır bir uyuşukluk hali çöküyor. Göz kapaklarım kapanıyor.

Smey yere çöküyor. Yavaşça atan kalbi göğsünden net bir şekilde görülebiliyor. Kalbi görünce gözlerim fal taşı gibi açılıyor.

"Elena harika bir atış yapabilir," diye fısıldıyorum.

Elena yayını kaldırıyor. Gözlerini kısıyor. Nişan alıyor...

Nefesimi tutuyorum. *Bunu ıskalayamaz.*

Yay tıngırdıyor ve ok havada ilerlemeye başlıyor... doğrudan Smey'in kalbine doğru...

Ağzım açılıyor. Umut adeta dilimin ucunda titreşiyor.

Zaman yavaşlıyor. Gözlerimi kırıştırıyorum ve yavaşlayanın zaman değil okun kendisi olduğunu fark ediyorum. Ok, Smey'in kalbine birkaç santim kala tamamen duruyor. Okun sap kısmı yanıyor, geriye sadece sanki ilerleyecek gücü kalmamış gibi görünen ve alevlerin içinde süzülen ok ucu kalıyor.

Trans halinden uyanan Smey'in alevleri daha parlak hale geliyor. Tek sağlam gözü, göğsüne gömülmüş ama kalbini parçalayacak kadar derine gidememiş ok ucuna bakıyor. Pençelerini ok ucuna savurup öfkeyle kükrüyor ama ok ucu yerinden çıkmıyor. Hayal kırıklığıyla kıvranan Smey üç başını da göğe doğru kaldırıp havaifşeklerinin gürültüsü ve patlamaları gibi bir sesle karanlık göğe ateş dalgaları gönderiyor.

Ihlamur Ağacı'nın dalları tutuştukça çatırdıyor. Birkaçı kıvılcım sağanağıyla birlikte yere düşüyor. Yuri geriye doğru tökezleyip sızlanıyor.

"Gemiye dönün!" diye bağıryorum, başka bir dal Yuri'nin toynaklarının tam önüne düşerken ama Yuri çoktan kaçmaya başlamış, Elena da hayvanın boynuna sıkıca tutunuyor. Cızırdayan, dumanı tüten dallara doğru ilerleyip Fare Kapanı'nı bulmaya çalışıyorum. İki ayağı üzerinde durmuş, Smey'in göğsüne gömülü ok ucuna bakıyor. "Fare Kapanı!" diye bağıryorum ama o üçgen biçimli taş parçasına doğru sıçrıyor.

Fare Kapanı'nın dişleri parlıyor, dudakları geriye doğru kıvrılıyor ve tıslayan bir sansardan daha vahşi görünüyor. Okun ucunu yakalamak için pençelerini uzatıyor ama Smey o anda hızla dönüyor ve Fare

Kapanı'nın tam karşısına bir anda uzun mavi-yeşil dişlerle dolu ateşten bir ağız çıkıyor.

"Hayır!" Kavurucu sığağa koşup Fare Kapanı'na doğru bir hamle yapıyorum. Ama Smey'in ağızı onu yakalıyor ve sonra titrek bir şekilde sırtlıyor. Fare Kapanı alevler içinde kayboluyor.

İçimde büyük bir öfke patlıyor. Mavi-beyaz renkte, uzaklardaki bir yıldız gibi parıldayan ok ucunu bulana kadar Smey'in parlayan gövdesini inceliyorum. Sonra da ok ucunun soğukluğunu başımda hissedene kadar, şiddetli ateşin içinde öne doğru atlıyorum. Okun daha derine, Smey'in kalbine doğru ilerlemesi için ittiriyorum. Ama ben ittirdikçe ok da bana direniyor. Alevler etrafımı sarıyor ve kürkümden yanık kokuları gelmeye başlıyor.

Smey o kadar yüksek sesle kükrüyor ki kulak zarlarım acıyor. Gözlerimi kapayıp ağızımı açarak kükrüyorum. Tüm dünya dehşet içinde gibi görünüyor. Ok ucu hariç. Sadece birazcık daha derine ilerliyor. Ona doğru uzanıp biraz daha itiyorum. Vücudumun her kası geriliyor ve okun düz ucu başıma acı verici bir şekilde batıyor. Ta ki, ok Smey'in kalbine değene kadar... Ve sonra beyaz bir patlama oluyor.

Hava bir an buz kesince nefes alamaz oluyorum. Etrafımda buz gibi rüzgârlar esiyor, kürkümün yanan kısımlarını söndürüyor ve kör edici beyazlıkta kar fırtınaları kopuyor. Gözlerimi kısıp Smey'in üç başına, sivri dişlerine ve çatallı dillerine bakıyorum, hepsi buz tutmuş. O da bana bakıyor ve beş karanlık gözü ile alev alev yanan diğer gözü parlak beyaza dönüşüyor. Öfkeyle yanarken artık ateşi sönüyor ve soğuk bir kış gecesi gibi sakinleşiyor. Havada sallanırken etrafında kar taneleri dans ediyor ama sonra parçalara ayrılıp geceye bir baca dumanı gibi yağıyor.

Smey gitti ama ben hiç mutlu değilim. Tek düşünebildiğim Fare Kapanı. Ona seslenip etrafı arıyor ve tozlu ve topraksı kokusunu yakalayabilmek için çaresizce havayı kokluyorum.

Ihlamur Ağacı yukarıda bir yerlerde çıtırdıyor. Bazı dalları hâlâ yanıyor, sıcak ve akkor halde kıvılcımlar saçıyor. "Yardım edin!" Yukarıdan bir yerden derin ve yaşlı bir ses geliyor.

Ama benim Fare Kapanı'nı bulmam gerekiyor. İçim panikle doluyor çünkü onu hiçbir yerde görmiyor ya da kokusunu alamıyorum. Dört bir yanım kar ve külle, buz ve isle, soğuk ve sığağın, siyah ve beyazın karışımıyla dolu.

Sonra alt taraftan bir yerlerden Ivan bağıyor.
“Yanka! Buraya gel. Fare Kapanı burada.”

Ivan'ın sesini aldığım yöne doğru koşup Fare Kapanı'nın minik bedeninin bir kar tepciğinde kıvrıldığını görüyorum. Ona doğru koşturup burnumla dürtüyorum. Buz gibi soğuk halde ve kürkü, tıpkı etrafındaki kar gibi bembeyaz. Sadece kuyruğunun ucu hâlâ parlak gümüş renginde. “Fare Kapanı.” Onu yeniden dürtüyorum ve titrediğini görünce içime bir rahatlık dalgası doluyor. “Uyan. Kış tüylerin çıkmış.”

Fare Kapanı inleyip gözlerini açıyor ve bana bakıyor. “Savaş dansım hakkında ne düşünüyorsun?”

“Hayatımda gördüğüm en iyi danstı,” deyip gülümsüyorum.

Ivan, Fare Kapanı'nın yanına çöküyor. Kürkünün bazı kısımları yanmış, kasları titriyor ama yüzünde kocaman bir gülümseme var. “Smey'i yendik.” Çenesini kaldırıp Ay'a doğru uzun, gürültülü ve zafer dolu bir uluma patlatıyor.

Havada uçuşan kalıntıların arasından karanlık ve boş mağaraya bakıyorum ve zaferimizi yavaş yavaş idrak ediyorum. Boğazımdan bir kahkaha yükseliyor. “Smey'i hep birlikte yendik.”

“Yardım edin!” diye bağılıyor önceki ses yeniden. Mağaranın üzerindeki Ihlamur Ağacı’ndan geliyor-muş gibi duruyor.

“Ağaç,” diyorum hayretle ağaca bakarak. “Ağaç konuşuyor.”

Fare Kapanı ayağa kalkmaya çalışırken yeniden inliyor. “Sanırım birkaç kasımı incittim.”

“Ben Fare Kapanı’nı tavuk bacaklı eve götürürüm.” Ivan, Fare Kapanı kulağına doğru tırmanabilsin diye başını eğiyor. “Tabii ağaçla konuşurken kalmamızı istemiyorsan?”

Başımı sallıyorum. “Lütfen Fare Kapanı’nı geri götür, böylece Elena ikinizin de iyi olup olmadığına bakabilir.” Ihlamur Ağacı’nın büyük dallarına doğru bakıyorum ve ayaklarım gergin bir heyecanla karıncalanıyor. Ivan’ı ve Fare Kapanı’nı yeniden gördüğümde nelerin değişmiş olacağını merak ediyorum. *Sasha’yla ilgili tüm endişelerim ortadan kalkmış mı olacak? Ben yeniden insan olacak mıyım? En sonunda eve geri dönebilecek miyim?*

Düşüncelerimi yatıştırmak için derin bir nefes alıp arkamı dönüyorum ve mağaranın üstüne tırmanmaya başlıyorum.

Ağaca yaklaştıkça derin ve yankılanan sesini yeniden duyuyorum. “Yardım edin,” diye inliyor. Yanan bir dal çatırdayıp yere düşüyor ve ağaç acıyla haykırıyor.

Etrafa yayılmış köklerinin üzerinden geçip en sonunda İhlamur Ağacı’nın gövdesine ulaşıyorum. Boyutu inanılmaz. Birbirine dolanmış yüzlerce küçük gövdeden oluşuyor. Benim evimden daha geniş haldeler ve başımı kaldırıp bakınca ağaç sonsuza doğru uzuyor gibi görünüyor.

“Merhaba?” diye fısıldıyorum.

“Yardım et bana,” diye inliyor ağaç yeniden. Kelimelerin nereden geldiğini göremiyorum. Gövdeler çatırdıyor, kökler fısıldıyor ve yükseklerdeki yapraklar hışırdayıp vızıldıyor. Ama kelimeler zihnimin içinde oluşuyor.

“Sana nasıl yardım edebilirim?” diye soruyorum.

“Götür beni buradan,” diye gürlüyor ağaç. “Beni bu yerden al, ormanın içine götür.”

“Ama...” Kendimi onun yanında bir çalikuşu kadar minik hissederek ağaca bakıyorum. “Bunu yapamam. Sen çok büyüksün.”

Ayaklarımın altındaki kökler kaymaya başlıyor. Başımı eğip sanki bir rüyadaymışım gibi köklerin

suya dönüşmesini ve yanardağın kenarlarından aşağıya akmalarını izliyorum. Bir gürültü ve hareket patlaması havayı sarsıyor ve başımı kaldırdığımda pembe göğüsleri ay ışığında parıldayan şakrakkuşlarının haykırışlarını duyuyorum. “Yanka!” diye sesleniyorlar kanatlarını çırparken. “Senin evin orman!”

Onlar gecede kaybolurken ağacın dallarının çoğunun yok olduğunu görüyorum. Ağaç küçülüyor.

“Neler oluyor?” Sular yükselip ayak bileklerime dolarken nefesim kesiliyor.

“Köklerim ve dallarım bana geri dönecek. Ama gövdemin ana kısmını ormana, yeniden diğer ağaçların yanında olabileceğim, hayvanların oynamasını izleyip kuşların ötüşünü dinleyebileceğim bir yere taşıman gerekiyor.”

Ağaç artık epey küçülmüş durumda ama hâlâ ben-den iki kat uzun ve en az benim kadar iriydi.

“Denerim.” Kaslarımı gerginleştirip gövdenin yanına gidiyorum. Ama kaldırmaya çalıştığımda yerinden kımıldamıyor. “Köklerinden bazıları hâlâ seni toprağa bağlıyor gibi duruyor.”

Ağaç yapraklarından geri kalanları sallıyor. “Köklerimin hepsi akıp gitti. Mümkün olan en küçük halimdeyim. Daha çok güç vermelisin.”

Kaşlarımı çatıp ağacı bir kez daha kaldırmaya çalışıyorum. Kendime bir ayı olduğumu hatırlatıp tekrar tekrar deniyorum. Ama ağaç çok ağır. Onu dağdan aşağı yuvarlamak için yan tarafa doğru bile deviremiyorum. Nefesimi toplamak için gövdeye yaslanıyorum.

“Götür beni,” diye ısrar ediyor ağaç.

“Ben de onu yapmaya çalışıyordum zaten,” diye hırlıyorum. “Bir dakika dinlenmeme izin ver, sonra tekrar deneyeceğim.”

Yanardağa ve uzaklardaki gemiye bakıyorum. Gümmüş rengi dalgalarda sallanıyor, üzerine yıldızlar yansıyor. Tavuk bacaklı ev güvertesinde oturuyor ve evin verandasında oturan arkadaşlarımdan ancak silüetlerini seçebiliyorum. Onları görmek gücümü geri getiriyor.

“Hadi yeniden deneyelim.” Patilerimin üzerinde doğruluyorum ama bir şey –*biri*– dikkatimi çekiyor.

Yanardağın yakınlarındaki çam ağaçlarının arasından başka bir ayı çıkıyor. Kocaman bir erkek ayı. Yavaşça bana yaklaşıyor ve her adımıyla kalbim daha yüksek sesle çarpmaya başlıyor. Hareketlerindeki bir şey acı verici bir şekilde tanıdık geliyor. Ama onu tanımıyorum. Tanıyor olamam. *Olabilir miyim?*

Daha da yakına geliyor ve kocaman yusuvarlak yüzüne bakıyorum. Kalbim duracak gibi oluyor. Kür-

künde karlar ve gözlerinde de ay ışığı var. Hafif limonlu çay, taze kar, odun ateşi dumanı ve eski kürk kokuyor.

“Anatoly,” diye fısıldıyorum. “Sen bir ayısın.” Bu söylediğimin saçmalığı karşısında gülüyorum... Ama sonra kalbim iki parçaya ayrılırken nefesim kesiliyor çünkü onun aynı zamanda ne olduğunu fark ediyorum. “Sen benim babamsın.” Ona bakarken gözlerim yanıyor, içimde bir ateş ejderhasının sıcaklığı yükseliyor. “Neden bana söylemedin?”

“Özür dilerim.” Anatoly devasa cüssesine rağmen küçük, mağlup olmuş ve kederle dolu görünüyor. “Sana söylemem gereken çok şey vardı ama ziyarete her geldiğimde dudaklarımdan dökülen tek şey hikâyeler oldu.”

“Onca yıldır!” diye kükrüyorum. “Onca yıldır bana hiçbir şey söylemedin. Babamın öldüğüne inanmama izin verdin.” Kaşlarımı çatıyorum. “Ama sen hayattaydın. Beni terk ettin. Beni önce büyükannemin sonra da Mamuşka’nın büyütmesine izin verdin, yani senin dışında herkesin.”

Gözlerimden yaşlar boşalıyor. Ebeveynleriniz öldüğü için terk edilmek bir şeydir. Ama babanızın on iki yıl boyunca sizi bizzat yetiştirmeye zahmet etme-

mesi bambaşka bir şey. Bir ayağımı yere vurup gece göğüne doğru boğazım acıyana kadar kükrüyorum.

Nefesim kesilince ağacın yanına çöküp onu bağışlamamı sağlayacak bir şey –herhangi bir şey– söylemesini istercesine Anatoly'ye bakıyorum.

Ama o, o kadar uzun bir süre boyunca sessizce oturup bekliyor ki etrafımızdaki en ufak sesleri bile duymaya başlıyorum. İhlamur Ağacı'nın yapraklarının hışırtısı, sıcak kayalardan çıkan dumanların tıslaması ve Anatoly'nin göğsünün derinlerinde gürleyen kalbinin atışlarını.

Sonra, en sonunda ağzını açıp her zaman yaptığı gibi “Evvel zaman içinde...” diyerek konuşmaya başlıyor.

DUL ADAMIN BUZ TUTMUŞ KALBI

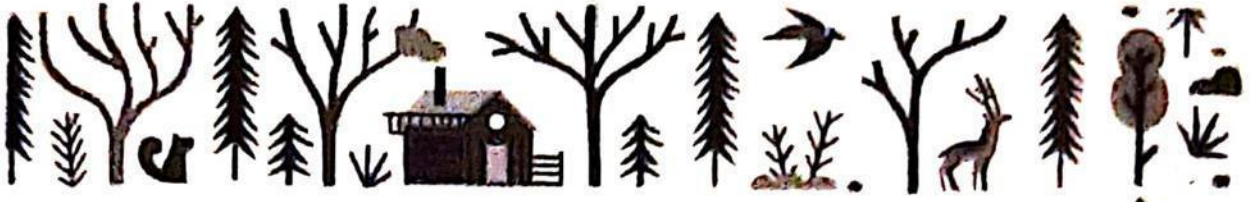

Evvel zaman içinde, dul bir adam eşinin ölümünden dolayı kendisini suçluyormuş. Suçluluk duygularının altında ezilen ve kendini değersiz hisseden bu adam bebeğinin yüzüne bakamıyormuş.

Sersem bir halde kuzeye doğru soğuk rüzgârların peşinden gitmiş ve kendisini Yeşil Koy'da dikilirken bulmuş. Öfke ve utanç içini kemirdiği için ağlayamıyormuş ve bir ateş ejderhasından daha kızgın haldeymiş.

Dul adam donmuş denizin üzerinde buz tutmuş bir gemi görmüş. İçini yakan acısını yatıştırabilece-

ğini düşünerek donmuş gemiye doğru ilerlemiş ve orada, pruvada oturan Yüce Ayaz'ı görmüş.

Yüce Ayaz dönüp bakmış ve dul adamın gözlerindeki acıyı görmüş. "Anlat bana," demiş, "sana bu kadar acı veren nedir?"

"Eşim benim yüzümden öldü. Beni kurtarmaya gelmişti ama bunu yapmak kendi hayatına mal oldu." Dul adam dizlerinin üzerine çöküp ellerini kalbinin üstüne koymuş. "Bu acıya dayanamıyorum."

"Senin acını dindirebilirim. Eğer istediğin buy-
sa." Yüce Ayaz elini dul adamın göğsüne koymuş,
parmakları göz kamaştırıcı bir beyazla parlıyormuş.
"Buz tutmuş bir kalp hiç acı çekmez."

Dul adam Yüce Ayaz'ın buz mavisi gözlerine bakıp başını sallamış. O anda, kendisini yiyip bitiren ıstıraptan kurtulmak için her şeyi yaparmış.

Böylece, Yüce Ayaz elini dul adamın göğsüne bastırmış ve adam da kalbi buz tutarken nefesini tutmuş. Her kalp atışında buz, adamın damarlarına dolmuş ve adamın üzerine bir hissizlik çökmüş. Dul adam başını kaldırıp gri gökyüzüne bakmış, yüzü

bir buzdağı kadar sert ve soğuk bir hal almış. Acısı gitmemiş ama bastırılmış ve uzaklaşmış, tıpkı bir kar yığının altına gömülmüş gibi.

Dul adamı ormana geri dönmüş ve bebeğinin güneş ışıkları altında yuvarlanıp oynarken güldüğünü görmüş. Böylesine sevgi ve neşe dolu kızını görür görmez kalbi erimeye başlamış.

Dul adamın göğsüne keskin bir acı yayılmış. Keder ve suçluluk duyguları yeniden içine akın ediyor, ama adam buna dayanamıyormuş. Bu yüzden mutlu bir şekilde oyunlar oynayan kızını büyükannesine, Ayı Çariçe'ye bırakıp ormanın derinliklerine kaçmış.

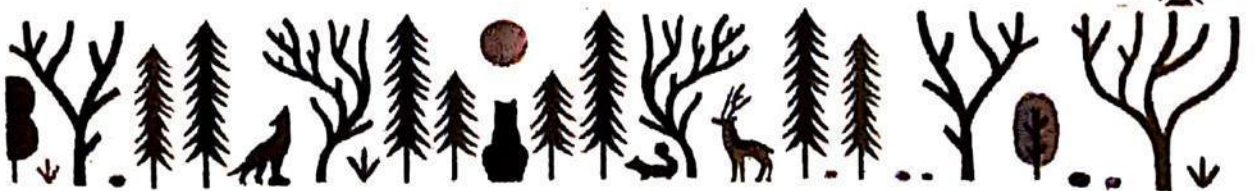
Dul adam orada kalbini eritebilecek ve acısını geri getirebilecek her şeyden kaçınarak yalnız başına yaşamış. Yalnız başına yemek yemiş, yalnız başına avlanmış ve yalnız başına balık tutmuş. Gökyüzünü ve mevsimlerin değişmesini yalnız başına izlemiş. Ama kızını hiç unutmamış ve bir süre sonra kendisini onu izlerken bulmuş.

Kalbi ağrımış, yanıp kavrulmuş, parçalanmış ama adam acıya dayanabildiği kadar dayanmış. Ve ertesi gün biraz daha uzun dayanabilmiş.

Dul adam her gün gölgelerin arasından kızını izlemeye gitmiş. Kendisi kızıyla konuşabilme cesareti toplarken kalbi de azar azar eriyormuş.

OTUZUNCU BÖLÜM HİKÂYEDEKİ GERÇEK

“Ama Yüce Ayaz kalbini gerçekten buza çevirmemi, değil mi?” Bu belirsizlikten rahatsız olarak Anatoly’ye kaşlarımı çatıyorum.

“Benim hikâyelerimde her zaman gerçeklik payı vardır,” diyor Anatoly yumuşak bir ses tonuyla.

“Ama *tamamen* gerçek değiller. Sen gerçeği çarpıtıp süslüyorsun. Gerçeğe *kendi düşüncelerini katıyorsun*,” diyorum Valentyna’nın sözlerini hatırlayarak. “Tıpkı beni doğuran annemin bir prenses olduğunu söylediğin zaman yaptığın gibi.”

“O bir prenesti.”

Öfkeyle hırlıyorum. “Mamuşka biliyor mu?” diye soruyorum. “Senin babam olduğunu?”

“Hayır.” Anatoly başını sallıyor. “Ona söylemek istedim. İkinize de söylemek istedim. Ama—” Ayak-

larına doğru başını eğiyor. Gözleri kocaman, gümüş rengi havuzlar gibi.

“Açıkla,” diyorum. “Bana *her şeyi* açıkla. Hikâye uydurmadan. Böylece ben de doğru olandan emin olabilirim.”

Anatoly başını sallayıp ağzını açıyor. Ama konuşmaya hemen başlamıyor ve başladığındaysa ağzından çıkan kelimeler yapmacık ve kararsız halde oluyor. Akıcı şekilde anlattığı hikâyelere hiç benzemiyorlar. Ama ben bu söylediklerini daha çok seviyorum çünkü bu kelimelerin bütün hayatım boyunca beklediğim gerçekler olduğunu biliyorum.

“Ben gençken, ebeveynlerimle ormanda yaşıyordum. Tek hatırladığım onların ayı oldukları ve ormandaki diğer canlıların onlara Ayı Çar ve Ayı Çariçe dedikleri.

“Çoğu zaman ben de bir ayıydım. Ama bazen bir erkek çocuğu olarak uyanıyordum. Bu sadece bir gün, bir hafta ya da bir ay sürüyordu ve sonra yine ayı olarak uyanıyordum. Ailem bana bunun bir lanet olduğunu ve bundan kurtulacağımı söyledi.”

“Ama kurtulamadın.” Anatoly’nin gözlerinin içine bakıyorum, o da başını sallıyor.

“Büyüdükçe insan olarak daha çok, ayı olarak daha az vakit geçirmeye başladım. En sonunda balıkçı ol-

mak için ormanı terk ettim. Yıllar geçti ve artık hiç ayıya dönüşmez oldum.” Anatoly hüzünlü bir şekilde gülümsüyor. “Bunun garip bir çocukluk hayali olduğuna kendimi neredeyse inandıracaktım. Ama sonra annenle, Nastasya’yla tanıştım, sen doğdun ve...”

“Bir ayı mıydım?”

“Başlangıçta değil. Bir kız çocuğu olarak doğdun. Adını Elitsa koyduk, çünkü bir köknar ağacı kadar güçlü ve güzeldin.”

Bir zamanlar başka bir ismim olduğunu öğrenince ağzım açık kalıyor. Mamuşka’nın bunu bilmesi mümkün değildi, o yüzden bana Yanka demişti çünkü bir nehir kadar güçlü ve güzel olduğumu düşünmüştü. Yanka’nın bana daha uygun olduğunu düşünüyorum çünkü bir nehir de değişim geçirir.

“Doğduktan beş gün sonra bir ayı yavrusuna dönüştün. Annenin yüzündeki ifadeyi görmeliydin.” Anatoly’nin omuzları sessiz bir kıkırdamayla titriyor. “Annen tabii ki seni neye dönüşürsen dönüş sevdi ama ben bir şeyler yapmam gerektiğini düşündüm. Tüm çocukluk anılarım zihnime akın ediyordu. Ne insan ne ayı olamamanın, ikisinin arasında gidip gelmenin ne kadar zor olduğunu hatırladım... Seni bundan korumak istedim...” Anatoly kocaman, kıllı

bedenine bakıp kaşlarını çatıyor. “Bu yüzden anneme, Ayı Çariçe’ye gittim ve onun geçmişini hatırlamasını sağlamaya çalıştım. Günler aldı ama en sonunda insan anılarından geriye kalanlardan Ihlamur Ağacı’nı ve lanetini ortaya çıkardım.”

“Sonra buraya mı geldin? Ağacı bulmaya?”

“Her şeyi kendi başıma düzeltebilirim sandım.” Anatoly iç çekiyor. “Smey’le savaşıp onu geçebilir ve laneti kaldırması için ağacı ikna edebilirim sandım...” Anatoly’nin gözleri yaşlarla doluyor. “Ama Smey’i öfkeliendirdim, sonra annen de benim peşimden geldi ve...” Bir hıçkırığı ya da kükremeyi bastırmaya çalışıyormuş gibi titredi. “Onun ölümü benim suçumdu.”

Bir tarafım kollarımı Anatoly’ye dolamak istedi ama aramızdaki hava titreşirken sabit kaldım ve konuşmaya devam etmesini bekledim.

“Ateş ejderhasının mağarasında yaralanmış ve yanmış halde yattım. Valentyna olmasaydı ölmüş olurdum.”

Evin, balıkçının ruhuyla ilgili anlattığı hikâyesinin, Valentyna’nın Anatoly’yi kurtarmasıyla ilgili olduğunu fark ederek başını sallıyorum.

“Valentyna bedenimle ruhumu bir araya getirip yaralarımı iyileştirdikten sonra bile kalp kırıklığı yüzünden öleceğimi düşündüm. Senin karşına çıkamı-

yordum. Yaptığım şeyden sonra bu mümkün değildi. Ama her gün seni izledim, kalbim yavaş yavaş eridi ve cesaretimi topladım. Günün birinde sana layık bir baba olmak için yeterince güçlü olacağımı umdum.” Anatoly başını kaldırıp bana baktı, anılar gözlerinde adeta dans ediyordu. “Bazı günler bir ayı yavrusu, bazı günler bir kız çocuğuydun ama her zaman mutluydun. Büyükannen sana gözü gibi bakıyordu ve sen gülümseyerek oyunlar oynuyordun. Bana ya da üzüntüme ihtiyacın yoktu.”

Ona karşı çıkmak isteyerek ağzımı açtım. Ona üzgün olsun ya da olmasın elbette bir babaya ihtiyacım olduğunu ve beni yanına alıp kendisinin büyütmesi gerektiğini haykırmak istedim. Ama Anatoly’nin gözleri o kadar keder ve pişmanlık doluydu ki öfkem tıpkı kar fırtınasındaki Smey gibi uçup gitti.

“Hatalı olduğumu biliyorum,” dedi Anatoly üzgünce. “Ama zaman geçtikçe artık her şey için çok geç olduğunu fark ettim. Sen Mamuşka’nın yanındaydın ve sana söylemek için doğru bir zaman yokmuş gibi geldi.”

“Mamuşka beni nasıl buldu?”

“Bir gün seni ziyarete geldim ama sen gitmiştin.” Anatoly’nin gözünden kıllı yanağına doğru bir damla yaş akıyor ve orada donup yıldızların ışığını yansıtıyor.

“Büyükannen bana seni yüreği sevgi dolu bir insan kadına verdiğini söyledi.”

“Büyükannem mi verdi beni?”

“Seni istemediğinden değil,” diyor Anatoly hemen. “Sadece en iyisi olduğunu düşündüğü şeyi yaptı. Zamanının çoğunu insan olarak ge iriyordun, bu yüzden bir insan anneyle daha mutlu olacağını düşündü. Mamuşka’nı çok dikkatle se ti. Ormanda ilaçları için ot toplarken onu aylarca izledi ve Mamuşka’n en sonunda ayı mağarasının yakınına gelince de büyükannen seni ona doğru itti.

“Ben neler olduğunu öğrenir öğrenmez senin ve Mamuşka’nın izini sürdüm. İkinize de gerçeği anlatmaya, seni yanıma alıp kendim yetiştirmeye kararlıydım. Bunu yapmam gerekiyordu. Ama–” Anatoly içini çekip başını sallıyor. “Sen Mamuşka’yla mutluydun. Sevgi görüyordun. İkiniz arasındaki bağ en başından beri o kadar özel ve güzeldi ki ben bunu bozmak istemedim. Kendimi yetersiz hissediyordum, Mamuşka’nın sana verdiğini veremeyeceğimi düşünüyordum. Ve ne kadar çabalasam da gerçeği a ıklayamadım.    r dilerim. Lütfen seni sevmediğimi ya da istemediğimi düşünme. Seni çok seviyorum ve hayatımda olmanı her şeyden çok istiyorum.”

Kalbim yumuşuyor ama bir ayı olarak uyandığım günü hatırlayınca içimde başka bir öfke dalgası yükseliyor. “En azından bana lanetten bahsedebilirdin,” diye homurdanıyorum. “Beni bu duruma hazırlayabilirdin.” Pençelerime bakıp başımı sallıyorum.

“Bu bir bahane değil elbette ama senin yeniden bir ayıya dönüşmeyeceğine inanmıştım. Mamuşka’nın yanına gittikten sonra insan olarak kaldın, bu yüzden ben de onunla ormandan uzakta yaşamamanı seni iyileştirdiğini düşündüm.”

“Belli ki iyileştirmemiş.” Pençelerimi küllü toprağa geçiriyorum. “Neden şimdi ayıya dönüştüğümü biliyor musun?”

Anatoly başını sallıyor. “Değişimi kontrol etmeyi hiçbir zaman öğrenemedim. Ama onun gelişinin işaretlerini fark etmeyi öğrendim, bazı örüntüler var.”

“Ne gibi?”

“Bir balıkçı olarak bir insan grubuyla birlikte yaşarken ayıya dönüşmem kesilmişti. Seni doğuran annen Nastasya ile birlikteyken de her zaman insandım. Ama o öldüğünde ve ormanda yalnız başıma kaldığımda daha sık ayıya dönüşmeye başladım.”

“Büyükanнем bir ayı olarak kaldığımda insan anılarımın solup gideceğini söyledi. Bu doğru mu?”

“Evet ama hiçbir zaman tamamen yok olmuyorlar. Bazen hatırlasa da büyükannen her zaman ayı olarak kalıyor. Ben ayı olduğumda insan anılarım gelip gidiyor. Ama seni ya da bana nasıl hissettirdiğini hiçbir zaman unutmadım. Belirli anılar soluklaştığında bile sevdiğin insanlara dair bir şeyler hatırladığını düşünüyorum. Seni geriye, insan yaşamına çekiyorlar.”

“Artık ne sıklıkla değişiyorsun?” diye soruyorum.

“Yılda birkaç kez. Mamuşka’na yaklaştığımdan beri daha az değiştim. O da benim insan olmayı isteme neden oluyor.” Anatoly utangaç, çarpık bir şekilde gülümsüyor ve ben insan olsaydı sakalının duracağı yerdeki kürkünün karışmış olduğunu fark ediyorum. “Belki ikimizin de olduğumuz şey üzerinde düşündüğümüzden daha fazla kontrolümüz vardır.”

“Ama ben festivalde ayı olmak istememiştim, o zaman neden ayı bacaklarım çıktı?”

“Bir insan olarak bir hayatın olsun istiyorsan ona uzanman, dünyana girmesine izin vermen gerekir. Sanırım ikimiz de bu konuda zaman zaman sıkıntı yaşıyoruz. Ama yardım istemek ya da yardımı kabul etmek hiçbir zaman görüldüğü kadar zor değildir.”

Bir ayıya dönüşmeye başlamadan önce, buzdan kaleden düştüğüm anı düşünüyorum. Bana uzanan eller

vardı ama ben onları tutamayacak kadar korkuyordum. Beni tutmayacaklarını düşünmüştüm. Beni yere düşüreceklerinden ya da onları aşağı çekeceğimden endişelenmiştim.

Fare Kapanı, Yuri, Ivan, Blakiston, ev ve Elena'nın beni beklediği uzaklardaki gemiye bakıyorum. "Bu maceradan öğrendiğim bir şey var. Arkadaşlarımdan yardımını olmasaydı asla buraya gelip Smey'i yenemezdim."

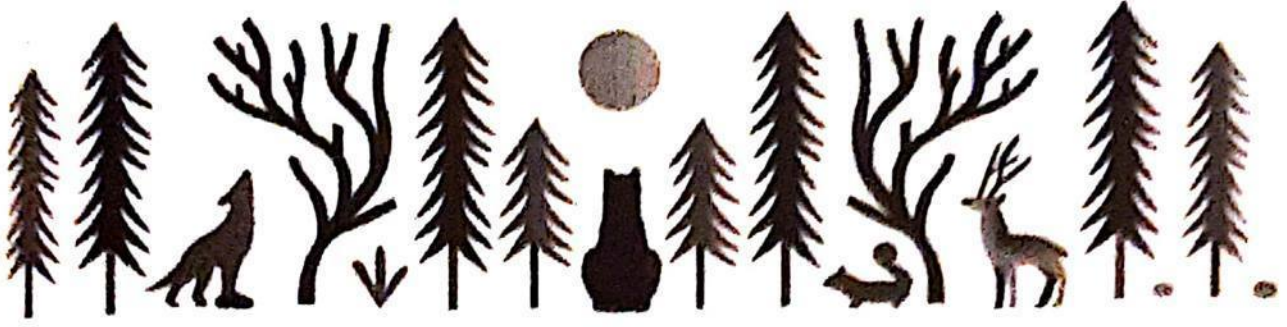
Anatoly bakışlarımı takip ediyor. "Son birkaç günde benim on yılda öğrendiğimden daha fazlasını öğrenmişsin gibi duruyor."

"Nereye ait olduğumu öğrendim," diye fısıldıyorum. Gemideki arkadaşlarıma doğru koşmak, onlara bana yardım ettikleri için teşekkür etmek ve sonra da Mamuşka ve Sasha'ya kavuşmak üzere eve doğru koşmak için baskın gelen bir dürtüyle ayaklarım karıncalanıyor. Ama önce ağacı taşımam gerek. Sonra da ondan Sasha'yı ve beni kurtarmasını isteyebilirim.

Ayağa kalkıp Anatoly'ye dönüyorum. "Bir şey için yardıma ihtiyacım var."

"Ne istersen."

"Bu ağacı tavuk bacaklı eve taşımama yardım eder misin? Ağaç çok ağır ama bunu yapabiliriz. Birlikte."

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM IHLAMUR AĞACI

Ihlamur Ağacı, onu Anatoly ile omuzlarımıza alırken çatırdayıp inliyor. Dik yokuştan aşağı arka ayaklarımızın üzerinde inmek çok garip geliyor ve dengede kalmak da neredeyse imkânsız. Birkaç adım ileriden yürüyen Anatoly, gevşek kayaların üzerinde kayarak bizi hızla aşağı çekiyor. Son birkaç yaprak da ağaçtan kopuyor ve yere düşmeden panikle kanat çırpıp şakrak kuşlarına dönüşüyor.

Ayaklarım altımdan kayarken ağacı tutmakta güçlük çekiyorum. Pençelerimi yere gömüyorum ama kırılabilir haldeki çakılları tırmıklamaktan başka bir işe yaramıyorlar. Bir ileri bir geri gidip duruyoruz ama dağdan karda kayan bir kızak gibi inerken ağacı tutmayı başarıyoruz. Keskin kayalar baldırlarımı parçalayınca acıyla haykırıyorum.

Anatoly inişimizi yavaşlatmak için çarpar ve çalıyor ve yanardağın eteklerindeki fokurdayan çamur havuzlarından birine doğru gitmekte olduğumuzu fark edince benim gözlerim dehşetle iriliyor.

Havuzun yüzeyinden kükürtlü dumanlar yükseliyor ve biz yaklaştıkça nefes almakta zorluk yaşıyacağım kadar yoğun hale geliyor. Ağaçtan sarkan birkaç kısa dal ve kök, bizi yavaşlatmak için faydalı bir çabayla yere uzanıyor.

Sırtımdaki derinin parçalanmasına neden olsa da omurgamı yere doğru bastırıyorum. Ama işe yaramıyor. Kontrolden çıkmış halde yokuş aşağı iniyoruz. Kan akışım kulaklarımda uğulduyor ve kavurucu hava kürkümü yakıyor. Nefesimi tutup fokur fokur kaynayan çamura çarpmaya kendimi hazırlıyorum.

Ama bir şey yıldızların ışığını engelliyor ve üzerimize serin, siyah bir gölge düşüyor. Pürüzlü bir şekil aşağı doğru uzanırken buz gibi sular damlatıyor. Uzun, pençeli ayak parmakları açılıyor ve evin dev tavuk ayağını fark edince içimi bir rahatlık dalgası kaplıyor.

Ağacı yakalayıp havaya kaldırıyor. Kollarımı sıkıca ağacın gövdesine kenetleyince ben de havaya kalkıyorum ve kollarım devasa bedenimin ağırlığıyla gerili-

yor. Anatoly'ye bakmak için başımı uzatınca onun da gövdenin diğer ucundan sarktığını görüyorum.

Bir an sonra bir çarpma ve birkaç gümbürtü, Yuri'den gelen ciyaklamalar, Ivan'ın hırlamaları ve Elena'nın sevinçle haykırırları eşliğinde kendimizi evin verandasında buluyoruz.

Ağaç verandada tıpkı kocaman bir kütük gibi duruyor. Anatoly ağacın diğer kısmında, ayağa kalkmaya çalışıyor. Tırabzanlardan aşağı bakınca başım dönüyor. Dumanlı zeminin çok yukarısındayız. Evin bacakları tamamen uzamış ve parıldayan yarıklar arasından karla kaplı kayalara doğru ilerlerken sarsak sarsak yürüyor. "Lütfen dikkatli ol." Evin ayaklarının yanmasından korkuyorum.

Elena kollarını boynuma doluyor. "Yanardağdan aşağı kaydığınızı gördük. Ben çok endişelendim ve evde yardım etmeye can atıyordu. En sonunda size yardım etmek için gemiden atladı." Elena bana o kadar sıkıca sarılıyor ki canım yanıyor ama hepimizin evde güvende ve bir arada olması içimi çok rahatlattığı için geri çekilmiyorum.

Fare Kapanı tırabzanlardan koşup burnuma atlıyor.

"İncinmiş kasların daha iyi durumda yani?" deyip gülüyorum.

“Savaş dansımdan dolayı birazcık gerilmişlerdi sadece.” Fare Kapanı kollarını kaldırıp yeni kıyafetlerini göstermek ister gibi kendi etrafında dönüyor. “Kış kürküne bak,” diye şakıyor.

“Çok güzel,” deyip gülümsüyorum. “Gerçi sen her renkte harika görünüyorsun.”

Arkamı dönüp ay ışığı altında buzlu denizde tek başına duran gemiye bakıp başka hangi maceralara atılacağını düşünüyorum. Sonra da eve dönüyorum. “Gelip bizi aldığın için teşekkürler.

Ev, pencereleri, kapısı ve saçaklarıyla gülümsüyor.

“Bu Ihlamur Ağacı mı?” Elena verandadaki ağaca bakıyor. “Ona ne oldu? Durumu iyi mi?” Sonra da diğer taraftaki Anatoly’ye bakıyor. “Ah! Başka bir ayı. Merhaba, ayı,” diyor gergince. “Tanıdık geliyorsun...” Gözlerini kısıyor. “Yanka’nın akrabası mısın?”

“O benim babam,” diyorum, Elena’nın beni anlamayacağını bilsem de. Anatoly’ye bakınca hafifçe gülümsüyorum. Anatoly de tıpkı insanken yaptığı gibi utangaç bir şekilde bana gülümsüyor ve göğsüm bir sevgi dalgasıyla ısınıyor, tıpkı soğuk bir günde içilen sıcak bir içekte olduğu gibi.

Evin dalları ve kökleri aramızda sallanıyor. “Doğrulmama yardım edin.”

“Ağaç bir şey mi diyor?” Elena ağacın yanına diz çöküp gövdesine bakıyor.

“Doğrulmama yardım edin,” diye inliyor ağaç daha yüksek sesle.

“Anladım!” Elena heyecanla ellerini çırpıyor. “Ağacın ne dediğini anladım. Ah! Ona yardım eder misin, Ev?”

Kirişlerden sarmaşıklar çıkıyor ve ağacın etrafına dolanırken kalınlaşıyorlar. Sanki hiç çaba harcamıyorlarmış gibi nazikçe ağacı kaldırıp yukarı, başımızın üzerine yükseltiyorlar. Ağaç bacanın yanına yerleşince memnuniyetle iç çekiyor ve kısa kökleri yosunlu kiremitlerin arasına girip uzuyor.

“Ağaç, Sasha’yı kurtaracak mı?” diye soruyor Elena ve ben utançla kızarıyorum çünkü onu güvenle bir şekilde ormana götürmeden ağaçtan bir şey dilemek istememiştim.

“Benden birini kurtarmamı mı istiyorsun?” Ağacın dalları uzuyor. Yeni tomurcuklar çıkıyor ve yapraklar açıyor.

İçimde bir umut dalgası yükseliyor. “Ormanın kuzey ucundaki köyümde bir arkadaşım var, adı Sasha ve benim yüzümden yaralandı. Onun tamamen iyileşmesine yardımcı olabileceğini umuyordum.”

Bir dal eğiliyor ve ondan üç yaprak çıkıyor. Kalp şeklindeki diğer yapraklardan farklılar. Bunlar yıldız şekilli ve üzerlerinde koyu kırmızı damarlar var. Daldan kopup yere doğru süzülüyorlar. Üç şakrak kuşu yaprakların peşinden gidiyor ve yapraklar düşmeden önce her kuş bir yaprak kapıyor. "Kuşlar yaprakları gitmeleri gereken yere götürecektir," diye hışırdıyor ağaç. "Ve arkadaşın yeniden iyi olacak."

"Teşekkür ederim." Yüzüme kocaman bir gülümseme yayılıyor. Kuşlar kuzeye doğru uçarken hafiflediğimi hissediyorum. "Ayrıca, merak ediyordum da, bir lanet var ve..." Bir anda, ağaçtan beni yeniden insan yapmasını istemek vücudumda bir duygu karmaşasına neden oluyor. Bu his karşısında kafam karışmış halde kaşlarımı çatıyorum.

"Üzgünüm," diye çatırdıyor ağaç, "ama eski lanetleri bozamam."

Anatoly tam yanımda durana kadar yaklaşıyor. "Üzgünüm, Yanka," diyerek üzgünce başını sallıyor.

"Sorun değil." İçimdeki duygu karmaşasının ne anlama geldiğini fark ederek rahatlayıp iç çekiyorum. *Lanetin bozulmasını istemiyorum.* Tamamen insan olmak istemiyorum. Bir ayı olmaktan da hoşlanıyorum. Anatoly'ye bakıyorum ve gerçek zihnimde beliriyor.

"Ne olduğumuz üzerinde kontrolümüz olduğunu söylemiştin."

"Şey, evet." Başını sallıyor. "Ama bu zor bir şey, zorlayıcı olabilir~"

"Bazı zorlanmalara değer." Ayaklarıma doğru bakıyorum ve içim birden onlara karşı bir şefkatle doluyor. Onlar ormanın bana bir armağanı, tıpkı Valentyna'nın dediği gibi. Dünyadaki tüm sihirli ve gizemli şeylerin bir anımsatıcısı. "Bu armağanı korumak ve nasıl kontrol edeceğimi öğrenmek istiyorum."

Anatoly, alınlarımız neredeyse birbirine değene kadar başını eğiyor. Kürklerimizin birbirine karıştığını hissediyorum. "Seninle çok gurur duyuyorum, Yanka," diye mırıldanıyor. "Sen gerçekten Kar Ormanı'ndaki en kıymetli hazinesin."

"Çok dokunaklı." Fare Kapanı kulağımı çimdikliyor. "Şimdi belki Anatoly'ye, kulübesinin çatısında bulduğumuz sazan deposunun anahtarını nerede tuttuğunu sorarsın."

"Onun Anatoly olduğunu nereden biliyorsun?" diye soruyorum.

"İnsanların ruhları okumakta neden bu kadar zorlandığımı bir türlü anlayamadım." Fare Kapanı göz-

lerime doğru uzanıp kaşlarını çatıyor. “Birinin dış görünüşü içindeki şeyi değiştirmez.”

“Haklısın.” Başımı sallıyorum. Ben Anatoly’nin ayı halini tanımıştım, o yüzden Fare Kapanı’nın tanımasına da o kadar şaşırmamam gerek. Mamuşka’nın beni bu halimle tanıyıp tanımayacağını merak ediyorum.

Ev hızını artırınca Yuri ciyaklıyor. Kuzeye, köye doğru gidiyoruz ve ayı bacaklarım çıktığından beri ilk kez vücudumun nasıl görüldüğünün kim olduğumu ya da nereye ait olduğumu değiştirmediğini anlıyorum. Hiçbir şey eve gitmemi engelleyemez. Bir ayı gibi görünmek bile. Bir şekilde Mamuşka’ya bunun ben olduğumu göstereceğim.

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

ORMAN

Ev, Kızgın Volkan'ın yanından geçiyor. Yanardağ şimdiden daha küçük ve eskisinden daha az kızgın görünüyor. Hafifçe parıldayan lav dalgaları ve çatlaklardan tüten dumanlar güzel gözüküyor, artık ayaklarımı ya da burnumu yakmakla tehdit etmiyorlar.

Başımı eğip kürküme doğru bakıyorum. Tıpkı yanardağın etrafındaki orman gibi yer yer yanmış halde ve kavrulup sıyrılmış etler de sanki yanıyormuş gibi bana bakıyorlar. Yanıklar için hazırladığı kaz yağı ve salatalık merhemiyle keşke Mamuşka da burada olsaydı, diye düşünüyorum. Onu tavuk bacaklı bir evin üstünde bunun ne kadar anlamsız olduğunu söylerken hayal edince gülümsemem genişliyor.

Heyecan ve merak içimi yakıp kavuruyor. Bu macerada çok harika şeyler gördüm, çok fazla arkadaş edindim, bir büyükanne ile bir baba buldum. Ama en

önemlisi, sizi seven insanların olduğu eve gitmenin önemini anladım.

“Blakiston nerede?” diye soruyorum, aniden bizimle olmadığını fark ederek.

“Kanatlarındaki yanık tüy kokusunu rüzgârla gidermek için yukarıdan uçuyor,” diye şakıyor Fare Kapanı kulağıma doğru.

“Ah, olamaz!” Elena inanamayarak nefesini tutuyor ve elleriyle ağzını kapıyor. Ivan ona doğru fırlayıp kulaklarını dikeyyor ve Fare Kapanı da delirmiş gibi burnuma tırmanmaya çalışıyor. Elena’nın bakışlarını takip ediyorum ve kalbim duruyor. Yanardağın zirvesinin manzarasını geçen ev, diğer tarafı görmemizi sağlıyor.

Tüm güney yamacı dumanlı ve kararmış halde. Oradaki ağaçlar Smey ile savaşımız esnasında alev almış ve çoktan kilometrelerce yayılmış bir yangın başlatmış olmalı.

Ateş hattına bakıyorum. Ormanın içinden geniş, kıvrımlı bir çizgi halinde geçip ardında Gümüş Dere’ye kadar kömürleşmiş bir yıkım izi bırakıyor. Nehrin kıyısındaki alevler göğe doğru yükseliyor.

“Ne yapabiliriz?” Elena tırabzanları sımsıkı kavtıyor ve ev yan yatıp alevlerin olduğu yöne dönüyor ve sonra da hızını artırıp ileri doğru atılıyor. Ormanın

alevlere yakalanmamış kısımlarında dört nala ilerliyor, sığıyor ve Gümüş Dere'ye doğru koşuyor.

Yangını durdurmak için çaresizce bir yol bulmaya çalışarak Elena'ya ve Anatoly'ye, Ivan ve Yuri'ye bakıyorum. Hepsi tırabzanların yanında heykel gibi dikiliyorlar, gözlerinden karanlık ve alevler yansıyor.

“Bu kadar büyük bir alevi kimse durduramaz.” Ivan karşımadaki yangına doğru hırlıyor. “Alevler nehri geçmeden önce sürümü uyarmam gerekiyor.” Ivan göge doğru, rüzgârı yaracak yürek burkan bir uluma bırakıyor. Ivan ulumasını tamamlamadan, Mavi Dağ yönünden gelen ürkütücü ve yankılanan karşılıklar duyuyorum. “Beni yere indir, Ev,” diye hırlıyor Ivan. “Sürümü bulmam gerekiyor.”

Ev, Gümüş Dere'ye yaklaşırken yavaşlıyor ve kıyıda titreşen alevlerden kaçınmak için kuzeye sapıyor. Nehrin içine girip ayakları serin suya batınca iç çekiyor. Sonra da karşıdaki kıyıdan birkaç adım uzakta, verandasının basamakları su yüzeyine inene kadar suya batıyor.

“Gitmek istediğine emin misin?” Göğsüm sıkışıyor. Ivan'a veda etmeye hazır değilim.

“Sürüme dönme vaktim geldi,” diyerek başını sallıyor Ivan. “Köye dönerken hep nehrin yakınında kalmalısınız. Ev için en güvenli yer burası.”

“Sürüne lider olarak mı döneceksin?” diye soruyorum.

Ivan kıyıya atladıktan sonra bana doğru dönüyor. Dudakları bir gülümsemeye kıvrılıyor. “Lider olmanın o kadar da önemli olmadığını fark ettim.”

Gözlerim şaşkınlıkla açılıyor. “Ama istediğinin bu olduğundan çok emindin.”

“İşler değişti.” Ivan omuz silkiyor. “Smey’i eşit olarak hep birlikte yendik. Bu da bana kendimi güçlü hissetmek için lider olmam gerekmediğini gösterdi. Bir sürünün parçası olarak da güçlü olabilirim.” Uzun, parlak dişlerini açığa çıkaracak şekilde sırtıyor. “Hepinizle yeniden görüşeceğiz.” Başıyla hafifçe selam verip gölgelerin arasında kayboluyor.

Bir şükran ve veda ifadesi olarak bir patimi kaldırıyorum ama Ivan’ın haklı olduğunu biliyorum: Yeniden görüşeceğiz. Ne zaman bilmiyorum ama ben ormana geri döneceğim. Bu düşünce karşısında kürküm heyecanla titreşiyor, çünkü yeniden göreceğim tek kişi Ivan değil. Büyükannemi de göreceğim. Onunla sadece kısa bir süre konuşabilmişim ve bir ayı olarak uyandığım için kafam çok karışmıştı ve çok duygusal haldeydim. Onu düzgünce tanımak için yeniden ziyaret etmek isti-

yorum çünkü bir ayı büyükanneimin olması, Mamuşka gibi bir annemin olması kadar sihirli bir şey.

“Büyükanne!” diye haykırıyorum. “Onu da yangın konusunda uyarmamız gerekir mi?”

Anatoly Mavi Dağ’a doğru bakıyor. “Yangının yaklaştığını kilometrelerce öteden görebilir ve eğer ihtiyaç duyarsa dağın daha üst kısımlarına çıkması için çok vakti olur. Bizim kuzeye, köye doğru devam etmemiz gerekiyor. Onların bizim yardımımıza ihtiyaçları olabilir.”

Ev yükseliyor ve Elena nehir akıntısını işaret ederken yüzü soluklaşıyor. “Yangın nehri geçiyor. Orada, bakın.” Delirmiş gibi parmağını sallıyor ve ben de işaret ettiği noktaya bakıyorum.

Kıvılcımlar nehrin karşısına uçuyor ve o taraftaki çalılıklar alev alıyor. Alevler dakikalar içinde uzun bir sıra çam ağacını bulup artarak uzaklaşıyor. Hava, yoğun duman bulutlarının ardında turuncu renkte parlıyor ve yükselen alevleri daha da besliyor.

“Rüzgâr, ateşi köye doğru sürüklüyor.” Anatoly kaşlarını çatıyor. “O kadar hızlı ilerliyor ki köylülerin hazırlık yapmaya vakti olmayacak.”

Ev kalkıyor ve nehirde sular sıçratarak ilerlerken hızını artırıyor. Yuri geriye doğru kayarken ciyaklıyor

ve Elena da sıkıca tırabzanlara tutunuyor. "Daha hızlı," diye bağıyor. "Köye ulaşmamız gerek." Elena'nın gözleri yaşlarla dolu ve ben onun evi olmadan köyde mahsur kalmış kendi annesi Valentyna için endişelendiğini fark ediyorum.

Fare Kapanı'nın pençeleri kulağıma batıyor ve ev Gümüş Dere'de sular sıçratarak koşarken rüzgâr kürkümü dalgalandırıyor. Evin bacakları çok uzun, adımları kocaman ve yeri dövüyor. Daha önce hiç etmediğim kadar büyük bir hızla hareket ediyoruz. Buzda kayan bir kızaktan, ya da yirmi güçlü köpek tarafından çekilen bir kızaktan bile daha hızlı.

Hızla Mavi Dağ'ı geçiyoruz. Gözlerim bulanana kadar dağa bakıyorum ve en sonunda zirveye doğru karlar üzerinde sakince yürüyen büyükannemin karaltısını görüyorum. Bir an için durduğunu ve yüzünde bir gülümsemeyle bana doğru baktığını düşünüyorum. Ama o çok uzakta ve biz çok hızlı ilerliyoruz, bu yüzden muhtemelen hayal kuruyorum. Yine de onun güvende olduğu düşüncesi karşısında ben de gülümsüyorum.

Daha da hızlanıyoruz ve alevlerin ağaçtan ağaca atlayıp orman boyunca parıldadığını görünce göğsüm sıkışıyor. Yangının şimdiden ne kadar ilerlediğine ve artık daha kuru, üzerlerinde hiç kar olmayan ağaçlara

ulaştığına inanamıyorum. Bir fırtınadan daha hızlı ilerliyor ve çok kısa süre içinde köye ulaşacak.

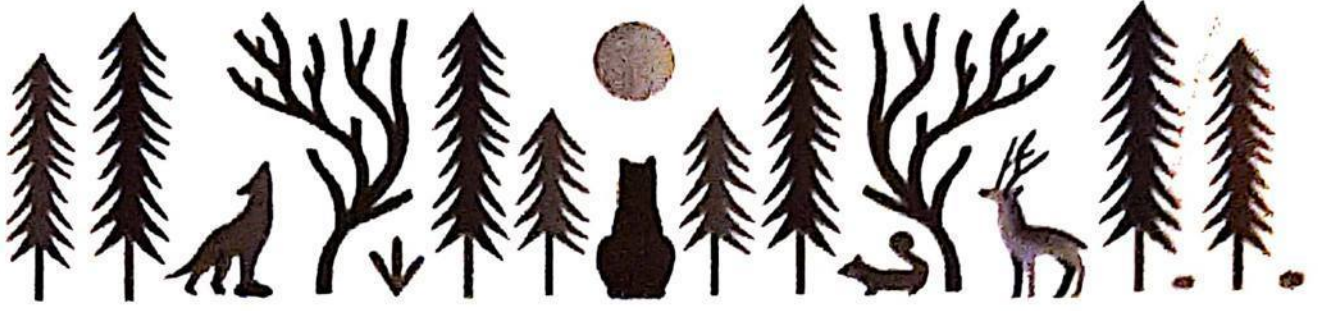
“Evim!” diye kükrüyorum, uzaklardaki evimizi görürnce. Kocaman alevler oraya doğru ilerliyor. “Lütfen!” Verandanın tırabzanlarına dayanarak. “Mamuşka’nın güvende olduğundan emin olmam gerek.”

Ev nehirden dışarı sıçrayıp ormana, evimin olduğu yöne doğru sapıyor. Ama kısa süre sonra koyu bir kara duman bulutuyla karşılaşıyoruz. Havada ısı çıtırtıları duyuluyor ve kargalar panikle uçuşurken bağılıyor. Yuri şiddetle öksürüyor ve yanan dalların yankıları etrafımızı sarıyor. Yanan odun parçaları ve dumanı tüten yosunlar havada dans ediyor.

“Nehre dönelim,” diye bağılıyor Elena. “Burası güvenli değil.”

Ev nehre doğru bir dönüş için keskin bir şekilde eğiliyor. Kalbim sızlıyor. Evin yangına yakalanmamak için suya geri dönmek zorunda olduğunu biliyorum ama benim eve, Mamuşka’ya gitmem gerek.

Bu yüzden ev daha da uzaklaşmadan ya da ne yaptığımı düşünme şansı bulamadan verandanın tırabzanlarına tırmanıyorum. Yanan ormanın yukarısında olsak da aklımda sadece eve, Mamuşka’ya gitme düşüncesiyle aşağı atlıyorum.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

YANGIN

Fare Kapanı'nın pençelerini sımsıkı kulağıma geçirip çığlık attığını neredeyse fark etmez halde dumanın içine düşüyorum. Dallar bana çarpıp etrafımda kırılıp dökülüyorlar. Ama hiç acı hissetmiyorum. Tek düşünebildiğim Mamuşka'yı güvende tutmak. Sert, sıcak zemine bir gümbürtüyle düşüyorum ve yanan böğürtlen çalılarından kurtulmaya çalışıyorum.

İs ve kül havada dans ederek görüşümü bulanıklaştırıyor ve burnumu evden gelen tüm kokuları almamı engelleyecek boğucu kötü bir kokuyla dolduruyor. Ama yolu biliyorum. Kalbim beni oraya çekiyor. Hiç olmadığım kadar hızlı koşuyorum; ayaklarım yanıyor, gözlerim batıyor ve boğazım acıyor.

Dişlerimi sıkıp ciğerlerimi ağrıtan öksürükleri yutuyorum. Ateş ağaçtan ağaca atlayıp etrafımda yükseliyor ve canlıymış gibi çalıların arasından ilerliyor.

En sonunda alevlerin ötesine geçiyorum ve pençelerimin altında serinleyen çıplak toprağa ulaşıyorum. Rahatlayarak bir nefes veriyorum ama eve doğru koşmaya da devam ediyorum.

Ağaçlar yanımdan uçarcasına geçiyor ve bazılarını tanıyorum; ormana ilk girdiğimde tırmandığım ölü sedir, derin kavisli gövdesi olan titrek kavak.

“Neredeyse vardık,” diye şakıyor Fare Kapanı. Cesaretlendirmesi beni yükseltiyor, kendimi uçuyormuş gibi hissediyorum.

Ayaklarım toprağı dövüyor. Evimin karaltısını görene kadar huş ağaçlarının arasından geçip çalıların üzerinden atlıyorum. Bahçede kayarak duruyorum, kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor. Camlardan hiç ışık görünmüyor. Ev sessiz ve hareketsiz halde.

Blakiston çatıdan süzülüp önüme konuyor. “Yangını gördüğümde buraya geleceğini biliyordum. O yüzden buraya uçup yardım edip edemeyeceğime baktım.”

“Mamuşka nerede?” diye soruyorum. “Sasha? Valentyna?”

“Onlar dışarı bakıp da dumanları görene kadar pencerenin dışında öttüm. Dumanı görür görmez köpeklerin çektiği bir araçla köy meydanına gittiler.”

“Teşekkür ederim,” diyorum rahatlayıp iç çekerek. Herkes köy meydanında, Büyük Nehir’in yanında daha güvende olur. “Sasha nasıl?” diye soruyorum. “İyileşti mi?”

“O iyi. Şakrakkuşları Mamuşka’na yıldız şeklinde yapraklar getirdi, o da onlarla çay yaptı. Çaydan bir kaşığı Sasha’nın ağzına koyar koymaz çocuk uyandı.” Blakiston kanatlarını açıyor. “Bu ateş hattı üzerinden çekilmeliyiz.”

Başımı sallıyorum. Sasha’nın iyi olduğunu duymak omuzlarımdan o kadar büyük bir yük kaldırıyor ki havaya süzülebilirim. Evi güvende tutmak için yapabileceğim bir şey olup olmadığını merak ederek bakışlarımı bahçede gezdiriyorum.

Mamuşka toprağı çoktan çapalamış, o yüzden toprak düz ve çıplak halde. Yanabilecek hiçbir şey yok ama bahçenin ucundaki birkaç çam ağacı o kadar uzun ki alevlere yakalanırlarsa evin üstüne düşebilirler.

En uzun olana yönelip arka ayaklarım üzerinde doğruluyorum ve tüm gücümle itiyorum. Ağaç çatır-

dayıp evden uzağa doğru, toprağa düşüyor. Fare Kapanı ormana dalarken ben de sonraki ağaca yöneliyorum.

Biraz ileride turuncu bir parıltı belirliyor ve bahçeye paralel olarak ilerliyor. Fare Kapanı'na seslenince koşarak geri dönüyor ve ağzında yanan bir dal var. Onu yere atıp ayağıyla söndürüyor ve omzuma atlıyor.

“Yangının bu tarafa geçmesini engellemek için kuru dalların bazılarıyla ateş çıkardım.”

“İyi fikir.”

Başka bir çam ağacına vurup deviriyorum ve sonra da Sasha'nın evine giden patikaya giriyorum.

Fare Kapanı'nın yaktığı ateş hattı parlayarak yanıyor. Mamuşka da yazları aynı şeyi yapar – yangınların çok yakına gelmesini engellemek için evimizin yakınındaki çalılıkları yakar. Ama böyle bir korumaya daha önce hiç ihtiyacımız olmamıştı. Orman yangınları köyün hiç bu kadar yakınına gelmemişti. Ben burada yaşamaya başladığımdan beri tabii.

Sasha'nın evinin arka tarafında üç karaçamı devirip köye doğru koşturuyorum. Havada koyu siyah dumanlar var ve belediye binasını görmeden çok önce arkasındaki ıhlamur ağaçlarının alevlere yakalanmış olduğunu söyleyebiliyorum. Ayağım takılıyor ve köy meydanına doğru tepeden aşağıya kayıyorum.

Meydan insanlarla dolu. Yaşlı *babuşka* ve *deduşka-lar* en küçük çocuklarla ve kızak köpekleriyle birlikte meydanın en uzak ucunda, Büyük Nehir'in yakınında oturuyorlar. Etraflarında insanlar su varilleri ve kovalarla dolu el arabalarını çekerek koşturup duruyor. En yoğun alan, belediye binasının arkasında alevler içindeki ıhlamur ağaçlarının olduğu kısım, bu yüzden ben de ayağa kalkıp o yöne doğru koşuyorum.

"Bir ayı!" Ben geçerken birkaç çocuk çığlık atıyor.

Belediye binasının etrafından dolanıp doğruca kıvılcımlar ve korların uçtuğu havaya doğru ilerliyorum. Ağzlarına atkılar dolamış, ellerinde baltalar olan insanlar en yakındaki ağaçtan geri çekiliyorlar. Artık ağacı kesmek için çok geç. Gövdesi çoktan alevlerle cızırıyor ve sıcaktan çatırıyor. Ağaç çatırdayıp belediye binasına doğru eğiliyor. Biri insanları uyar-mak için bağırınca herkes meydana doğru kaçışıyor.

Ben hariç herkes. Binanın üzerine düşmesini nasıl engelleyeceğimi düşünerek kısık gözlerle ağaca bakıyorum. Alevler üç başı ve çatallı, titrek dilleriyle Smey'in şeklini alınca gülümsüyorum çünkü bu yangını da yenebileceğimin bir işareti gibi.

"Çok sıcak," diye bağırıyor Fare Kapanı kulağımın içine, "kendini yakacaksın."

Koşarak ağacı geçip diğer taraftaki nehre gidiyorum ve buzlu suyun içine dalıyorum. Kürküm sırlıklam olunca alevlere geri koşuyorum.

“Yanka!”

Derin, gümbürdeyen sese dönünce Anatoly’nin bana doğru koştuğunu görüyorum, nehirden dışarı fırlayınca kürkünden sular damlıyor. Arkasında tavuk bacaklı evi seçiyorum, karanlıkta neredeyse görünmez halde. Ev Büyük Nehir’in sularında duruyor, çatısındaki İhlamur Ağacı’nın silüeti yıldızlarla dolu göğe uzanıyor.

“Belediye binasının üzerine düşmeden önce bu ağacı geriye doğru itmeme yardımcı ol,” diye Anatoly’ye bağıırıp alevlerin içine koşuyorum. Sıcaklık beni nefessiz bırakıyor, sonra da boğazımı yaktığı için nefesimi tutuyorum. Kükreyip ön ayaklarımı ağaca vuruyorum. Ayak tabanlarımın derisi tıslıyor ve tüm gücümle ağacın gövdesine yaslanırken acıyla feryat ediyorum.

Anatoly de benim yanımda arka ayaklarının üzerine yükseliyor. O kadar iri ki ön ayakları ağaçta başımın üzerinde bir yere dayanıyor. Ağaç geriye doğru eğiliyor. “Düşüyor!” diye bağıırıyor Anatoly ve ağaç kulakları sağır eden bir gıcirtıyla parçalanıp düşüyor.

Arkasındaki ağaca yaslanıyor ve üç ağaç domino taşı gibi birbirlerine çarpıp devriliyor.

Üçü de binadan uzağa düşüyor. Kalbim sevinçle doluyor, ta ki son bir ağaç ters yöne, binaya doğru sallanıp eğilene kadar.

“Koş!” diye kükrüyor Anatoly ama ben arkamı dönmeden ağaç belediye binasının çatısına düşüyor.

Çatı çökmeye başlıyor ve duvarlar dışarı doğru bükülüyor. Sağır edici bir

gümbürtü ve bir alev yağmuruyla tüm bina üzerime yıkılıyor. Anatoly, çatı panelleri ve ahşap kirişlerden oluşan bir yığının arkasında kayboluyor.

Sırtım acıdan patlayacak gibi oluyor. Dört bir yanımda gümbürtü ve patırtı sesleriyle dolunca patilerimi kulaklarıma bastırıyorum. "Fare Kapanı!" diye haykırıyorum panikle çünkü artık kulağımın yanında olduğunu hissedemiyorum. Fare Kapanı'nı bulabilmek için üzerimdeki tahta yığının altından çıkmak için debeleniyorum.

"Buradayım, insan kızı," diye zayıfça ciyaklıyor Fare Kapanı omzumdan. Alevler kırılıp yanaklarımdaki kürkü hafifçe yakıyor. "Ayağa kalk," diye bağılıyor Fare Kapanı daha yüksek sesle ve kaslarımı gücümün her damlasıyla doldurup kendimi yukarı doğru itiyorum. Sırtımdaki moloz kayınca altından sürünerek çıkıyorum.

Kör edici ışık ve sıcaklığın karşısında gözlerimi kısıyorum, çaresizce yönümü bulmaya çalışırken etrafa bakınıyorum. Bina üzerime yıkıldı ve her yanımda yanan duvarların ve kırık çatı panellerinin kalıntıları var. Kalbim çarpıyor ve ayaklarım karıncalanıyor ama hangi yöne koşmam gerektiğini bilmiyorum. Bir çıkış yolu göremiyorum.

“Anatoly!” diye bağıriyorum ama ondan hiç iz yok ve o da bana sesleniyorsa bile alevlerin kükremeleri yüzünden onu duyamıyorum.

“Şurası.” Fare Kapanı burnuma inip uzaktaki bir köşeyi gösteriyor. Duvarın dik duran bir köşesinden alevler yükseliyor ama tam ortasında büyük, kara bir pencere var. Yansımama bakıyorum: burnunun üzerinde minik beyaz bir gelincikle kocaman kahverengi bir ayı. Ama sonra diğer tarafta Sasha ile ebeveynlerini ve Mamuşka’yı görüyorum.

Onların yanında olmaya odaklanıp koşarak alevlerin içinden geçiyorum. Ama cama çarpıp yere düşüyorum. Kafam karışmış halde başımı sallıyorum. Camı kıracağıma emindim.

Sonra uzun, kahverengi bir yüz bana doğru fırlıyor. Yuri’nin kısa, kadifemsi boynuzları bir cam ve tahta yağmuru oluşturuyor. Bacakları duvarı sanki bir böğürtlen çalıyormuş gibi delip geçiyor ve Yuri başını bana doğru eğiyor. “Tutun!” diye bağıırken gözleri korkuyla irileşiyor.

“Çok iriyim,” diye bağıriyorum. “Senin için çok ağırım ben.” Ama bir patimi havaya kaldırdığımda yanıp kabarmış parmaklar görüyorum. Nefes almaya

Çalışıyorum ama başaramıyorum. Ciğerlerimde hava kalmamış.

“Hadi.” Yuri yünlü boynunu kollarımdan geçiriyor ve o beni pencereden soğuk havaya doğru çekerken ben de sıkıca ona tutunuyorum.

“Yanka!” Adım etrafımda yankılanıyor, onlarca kişi aynı anda adımı söylüyor. Üzerime bir battaniye atılıyor. Sasha’nın babası ellerimi Yuri’nin boynundan çekip beni kollarının arasına alıyor. İri ve çok ağır bir ayırken bunun nasıl mümkün olabildiğini merak ediyorum ama sonra ateşlerin içinde parmaklarımı gördüğümü hatırlıyorum.

Bacaklarıma bakmak için boynumu eğiyorum ama ikisi de battaniyelere sarılmış ve havada çok yoğun bir duman var. Sonra yanıma Mamuşka geliyor, adımı tekrar tekrar söyleyip yüzümü ellerinin arasına alıyor ve yanaklarımı öpüyor. İşte o anda, nasıl görüldüğümü hiç umursamadığımı fark ediyorum çünkü en sonunda evime geldim.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM AYI BACAKLI KIZ

Meydanda bir arabaya bindiriliyorum ve battaniyelerle o kadar sarmalanmış haldeyim ki neredeyse hareket edemiyorum. Ayağa kalkmaya çalışıyorum çünkü Anatoly'yi bulmak istiyorum ama bedenim tıpkı yavru bir geyik gibi zayıf ve titrek halde.

Sonra gölgelerin arasında, belediye binasını yıkan alevlerin ardında Anatoly'yi görüyorum ve iyi durumda olduğu için en sonunda rahatlıyorum. Başıyla bana selam verip dönüyor ve karanlıkta gözden kayboluyor.

Anatoly bir ayı olduğu için buradan gitmek istediğini biliyorum ama bu hayal kırıklığı hissetmemi engellemiyor. Kendimi bildim bileli Anatoly kayan bir yıldız gibi gelir, hayal gücümü fantastik hikâyelerle doldurur ve sonra gider: her zaman çok erkenden ve hiçbir zaman veda etmeden.

Şimdi beni bir bebekken de bırakıp gittiğini biliyorum. Bunca yıldır babam olduğunu da söylemedi. Nedenlerini anlasam da bu terk edişi canımı yakıyor.

Mamuşka hemen yanımda oturuyor ve bir kolunu omuzlarıma dolamaya çalışıyor ama kolu uzanmayınca benimle ilgilenmeye karar veriyor. Ellerimdeki ve yüzümdeki yanıklara kaz yağı ve salatalıktan yaptığı merhemi sürüyor. “Yanka,” diye fısıldıyor, saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırarak, “Eve döndüğün için çok mutluyum.”

Kollarımı Mamuşka’ya sarıyorum ve hayatımda ilk kez, ben onun kollarının arasına sığmak için çok büyük olsam da onun benim kollarıma tam sığdığını fark ediyorum.

Gözyaşlarım gözlerime batıyor ama içimde bir güç dalgası kabarıyor ve istenmeme ve terk edilmeye dair bütün düşünceleri uzaklaştırıyorum. Mamuşka beni bulduğundan beri beni sevdi ve benimle ilgilendi. Bunun bana ne kadar büyük bir güç verdiğini fark etmemin bu kadar uzun sürmesine inanamıyorum.

Ne zaman sendelesen düşmemi engellemek için oradaydı. O, Sasha ve Fare Kapanı. Ve köydeki birkaç insan daha; *babuşka* ve *deduşkaların* bazıları, Sasha’nın en küçük kuzeni Vanya ve dost canlısı gülümseme-

siyle Polina. Hepsi beni destekliyordu ama ben bunu göremeyecek kadar kördüm.

Güçlü hissetmek için bir şeyleri kendi başıma yapmam gerektiğini düşünüp durdum ama burada Mamuşka'nın sevgisiyle sarmalanmış, omzumda Fare Kapanı ve etrafımda köylülerle otururken kendimi hiç olmadığım kadar güçlü hissediyorum.

Fare Kapanı kulağımın içine doğru yüksek sesle homurdanınca Mamuşka uzanıp ona doğru bakıyor. "Fare Kapanı mı o?" diye soruyor. "Baharın başlangıcında kış kürkü mü çıkmış?"

"Bununla çok gurur duyuyor." Başımı sallayıp Yuri'yi yanıma çağıırıyorum. Nehir kıyısında toplanmış kızak köpeklerini gergince izlerken biraz ileride dolanıyor.

Arabanın oturduğum kısmının yan tarafına elimle vuruyorum ve Yuri de oraya uzanıyor. "Bu Yuri." Boy-nuzlarının arasındaki kısmı okşuyorum ve o da başını kaldırıp kocaman gözleriyle Mamuşka'ya bakıyor.

"O da mı bizim ekibimizden?" diye soruyor.

Başımı sallıyorum. "O benim annem."

Mamuşka Yuri'nin ipek gibi yumuşak burnunu okşuyor ve yanaklarındaki kesik ve yanıklara kaşlarını çatarak bakıyor. Ayağa kalkıp ceplerinden merhem

ve pudra kapları çıkarıyor. Yuri'nin yanıklarına şifalı ilaçlarını sürmeyi tamamladığında bana dönüyor. "Senin bir şeye ihtiyacın var mı?"

Hâlâ acıyan bir yanık var mı diye görmek için kol ve bacaklarımı uzatıyorum. Bacaklarımdaki kıllar hışırdıyor ve pençelerim açılıyor. "Ah!" deyip bacaklarıma bakıyorum. Battaniyeler bacaklarımın şeklini gizleyemiyor. "Hâlâ ayı bacaklarım var." Ormanda yürüyüp ayaklarımın altında tüm titreşimleri hissetmemi anımsayınca yüzümde bir gülümseme beliriyor. Ama sonra en başta neden ormana gittiğimi hatırlıyorum. Mamuşka'ya dönüyorum ve kelimeler dudaklarımdan dökülüyor. "Hastaneye gitmek istememiştim çünkü bu bacakların bir tedaviye ihtiyacı yok. Onlar olduğum şeyin bir parçası. Ormanda kendi hikâyemi buldum ve bu bacakların bir armağan olduğunu öğrendim. Onların bu şekilde kalmasını istiyorum."

"Yani, sonuç olarak ilaca değil bir hikâyeye ihtiyacın vardı." Mamuşka vücuduma başka bir battaniye sararken gülümsüyor. "Bir ayıdan insana dönüştüğünü gördüm," diye fısıldıyor. "Artık ormanın hikâyelerinin hayali masallardan ibaret olduğunu söyleyemeyeceğim. Belli ki ormanda ve senin içinde sihir var." Mamuşka bir elini yanağıma koyuyor. "Özür dile-

rim, Yanka. Seni dinlemem gerekirdi. Ben sadece çok korkmuştum.”

“Sen ormandan hep korktun ama orası çok güzel Mamuşka. Ayrıca orada nasıl dikkatli olacağımı ve kendimi güvende tutacağımı biliyorum.”

“Ben hiçbir zaman ormandan korkmadım.” Mamuşka başını sallıyor. “Ben sadece seni kaybetmekten korktum.”

“Birbirimizi kaybetmeyeceğiz.” Elimi Mamuşka’nın elinin üzerine koyuyorum. “Çünkü birbirimize aitiz, değil mi?”

Mamuşka başını sallıyor. “Ne olursa olsun, biz birbirimize aitiz.” Gözleri yaşlarla dolunca gülüyor. “Ah, şu sulu göz halime bak. Hiç gerek yok böyle şeylere.”

Sasha elinde dumanı tüten üç çay fincanıyla geliyor ve üçümüz yan yana oturup köylülerin kalan alevleri su varilleriyle söndürmelerini izliyoruz. Kalkıp yardım etmek istiyorum ama Mamuşka oturup dinlenmem konusunda ısrarcı oluyor ve artık her şeyin kontrol altında olduğunu söylüyor.

Yaşlı *babuşka* ve *deduşkalar*ın bazıları sallana sallana yanıma gelip evden kaçtığımı ve Mamuşka’yı endişelendirdiğim için beni azarlıyorlar ama gülüp yanaklarımdan da öpüyorlar. Küçük Vanya zıplayıp

durarak nerede olduğuma dair her detayı öğrenmek istiyor.

Ben ona birkaç hikâye anlatırken Liliya ve Oksana'nın bana baktığını fark ediyorum, fısıltıları kulaklarımda arılar gibi vızıldıyor. Liliya arabanın alt kısmını işaret ediyor. Orada battaniyelerin altından çıkmış bir ayı pençesi var.

Kıkırdayıp gülüyorum. Kelimeleri ayı postumu delip geçemez. Onların beni nasıl gördüklerinin önemli olmadığını biliyorum artık. Önemli olan tek şey benim kendimi nasıl gördüğüm. Ve ben buraya, köye ait olduğumu biliyorum. Nereden gelirsem geleyim ya da bacaklarım nasıl olursa olsun.

Daha arkadaş canlısı bir yüzü, Polina'yı görene kadar etrafa bakınıyorum ve sonra da ona doğru el sallayıp gülümsüyorum. O da bana gülümseyip el sallıyor ve içim bir sıcaklıkla doluyor. Maceramda öğrendiğim bir şey varsa o da arkadaş edinmenin benim düşündüğüm kadar zor olmadığı. Ayrıca fark ettiğimden daha çok arkadaşım var zaten.

Gökyüzü doğuda, şafak vaktinin geldiğini ilan edercesine soluklaşıyor. Ama Büyük Nehir'in üzerindeki gökyüzü hâlâ karanlık, uçsuz bucaksız ve derin halde. Gökyüzünde oraya buraya dağılmış yıldızlar,

belli belirsiz bulutlar ve solgun, batan bir ay var. Hepsi birbirinden farklı ama gökyüzünde hepsine yer var. Tıpkı dünyada her türden insana bir yer olduğu gibi. Eğer ait olduğuma inanırsam kendi yerimi de bulabilirim.

Fare Kapanı uykusunda kıpırdanıyor ve boynuma doğru sokuluyor. Ona uzanıp okşuyorum. Birbirimize uyum sağlamak için aynı olmamız gerekmiyor.

Tavuk bacaklı evi görmeyi umarak suyun üzerindeki karanlığı tarıyorum ama ondan hiç iz göremiyorum. Köyde Valentyna'yı da göremiyorum ve Elena ile nereye gittiklerini merak ediyorum. Başımı sallayıp iç çekiyorum. Onlara teşekkür ve veda etme fırsatı bulamadım.

Kısa süre içinde köy meydanında sadece birkaç insan kalıyor. *Babuşkalardan* biri bana bir *rubakha* elbisesi ile geyik kürkünden bir kaban ve şapka getiriyor. Mamuşka çantasından uzun bir etek çıkarıyor ve ben eteklerine işlenmiş resimleri fark ediyorum.

“Eteğim!” diye bağıriyorum. “Benim için yaptığın etek.”

Mamuşka başını sallıyor. “Arama ekibi elbiselerini bir ayı mağarasının dışında buldu. Bir ayının seni yediğini düşünerek köye geri döndüler.”

"Ah, olamaz." Sebep olduğum bütün o kederi ve endişeyi düşünerek başımı sallıyorum.

"Sorun yok." Mamuşka elimi sıkıyor. "Buna bir an için bile inanmadım ben. Eteğini yeniden dikerken bir ayı tarafından parçalanmış gibi değildi. Sadece dikişleri açılmış gibi duruyordu."

Mamuşka battaniyelerin altında giyinmeme yardımcı oluyor ve ben eteğimi ayı bacaklarıma geçirirken gülümsüyorum. Bacaklarımda hiçbir sorun yokmuş gibi hissediyorum, sanki zaten böyle olmam gerekiyormuş gibi. Çünkü evim köyde ama bir yanımda her zaman ormanda olacak. Eteğimin cebine uzanıp haritamı ve kurt pençemi buluyorum. *Ivan'ın pençesini*. Belki onu tekrar gördüğümde pençesini geri veririm.

Mamuşka etrafta koşturup arabaya çok fazla şey yüklemeye çalışıyor ve ben de iki bacak üzerinde yeniden dengemi bulurken sallanıyorum.

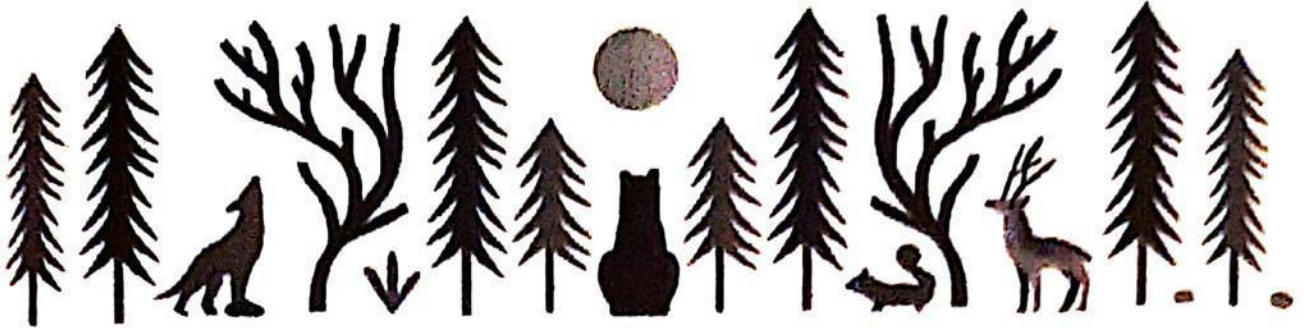
"Eve Sasha ve Yuri ile yürüyeceğim," diyorum ve Sasha'nın ebeveynleri oturabilsin diye arabayı yeniden düzenliyorum.

Mamuşka başını sallayıp, "Arabayla dönmen gerek. Bunca şeyden sonra dinlenmen gerekiyor."

“Ben iyiyim, Mamuşka.” Dik durup omuzlarımı geriye itiyorum. “Yürümek istiyorum.” Sasha’yı yanıma çağırıyorum ve Anatoly’nin köpeklerini arabaya bağlayıp her şeyin yüklenmesine yardımcı oluyoruz.

“Evde görüşürüz,” diye sesleniyor Mamuşka ve önümüzdeki yokuştan yukarı çıkarken ben de ona el sallıyorum.

Güneş ufuktan göz kırparken göğşe seftali ve menekşe rengi ışıklar saçıyor ve ben de gülümsüyorum.

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

EV

“Hey, Yanka.” Sasha yanımda yürürken kolumu yumrukluyor.

“Bu ne içindi?” Ben de ona vuruyorum.

Sasha geriye doğru sendeleyip gülüyor. “En başta kaçtığın için. Bir buz kütesinin üzerinde uzaklaşıp beni ormanda bıraktığın için. Sen yanımda yokken bir Yaga kızağının beni eve götürmesine izin verdiğin için. Ama en çok da,” yeniden koluma vuruyor, “sana yardım etmeme izin vermediğin için.” Ayaklarıma bakıp gülümsüyor. “Bu nasıl mümkün olabilir?”

“Ormandan bir armağan.” Pençelerimi kımıldatıp gülümsüyorum.

“Hep seninle mi olacaklar?”

"Bilmiyorum." Yeniden omzuna vurup kaçıyorum. Yurt koşup peşinden geliyor ve çamurlu bir kül yığınının üzerinden kayıp erimiş karlardan oluşan bir su birikintisine dölşene kadar, ormanın ucuna doğru koşuyoruz.

Sasha bizi yakalıyor ve ben Sasha ile budaklı yaşlı bir karaağaca tırmanırken Yuri de ağacın dibine oturuyor. Her yanımız o kadar ıle kaplanıyor ki burnum kaşınıyor ve tadı ağzıma doluyor. Fare Kapanı yeni kış kürkünü kirlettiğimden yakınıp duruyor, bu yüzden en sonunda aşağıya inip eve doğru giden patikaya giriyoruz.

En sevdiğim ağaçların hepsi yanıp kararmış. Başımı kaldırıp ormana doğru bakıyorum ve ormanın acısını, ciğerlerimde bir ağrı gibi hissediyorum. "Ormanın iyileşmesi ne kadar zaman alır sence?" diye içimi çekiyorum.

"Bence çok sürmez." Sasha dudaklarını ısırıp bakışlarımı takip ediyor. "Yazın hep yeni ağaçlar büyür."

Şafak korosu etrafımızı sarıyor ve Sasha'nın sözlerini yankılıyor. Kuşlar, yeni yapraklar, çiçek tohumları ve gelecek meyvelerin vaadi hakkında şarkılar söylüyor. Sonra içlerinden biri "Yaga evi!" diye bağılıyor ve bir çapraz gagalı ispinoz sürüsü havalanıyor. Dev

ayaklar yeri sarsıyor ve ötemizdeki ağaçların arasından bir gölge belirliyor.

Evin tavuk bacaklarını görünce kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. “Hadi gel!” diye bağıriyorum Sasha’ya, eve doğru koştururken. Ev ağaçların arasından koşturuyor ve bahçemin ucuna gelince kayarak duruyor.

“Yanka!” diye bağıriyor Elena, veranda basamaklarından koşarak inerken. Kollarını boynuma doluyor ve öyle bir sıkıyor ki canım yanıyor. “Yeniden insan olmuşsun.”

“Büyük oranda.” Başımı sallayıp bacaklarıma doğru bakıyorum.

“Ben senin ayı ayaklarını hep sevdim.” Elena gülümsüyor. “Fare Kapanı’nı hâlâ anlayabiliyor musun?” Uzanıp Fare Kapanı’nın kürkündeki külleri temizliyor ve Fare Kapanı beni çok şaşırtarak ona izin vermekle kalmıyor, aynı zamanda teşekkür de ediyor. “Yuri!” Elena arkamda beliren Yuri’ye doğru koşuyor ve sonra Sasha’ya da selam verdiğini duyuyorum. Ama benim bakışlarım eve dönüyor.

Çatıdan sarmaşıklar çıkıyor ve İhlamur Ağacı’nı nazikçe yere bırakıyorlar.

“Burada,” diyor Ihlamur Ağacı. “Burada büyümek istiyorum.”

Sarmaşıklar ağacı benim bahçemdeki devrilmiş çamların arasına yerleştiriyor.

“Burada mı büyüyeceksin?” diye soruyorum. “Ormanın derinliklerinde olmak istediğini sanıyordum.”

“Burası iyi.” Ağacın kökleri yere değer değmez genişliyor, toprağa girerken kalınlaşıp uzuyorlar. Dalları gökyüzüne doğru uzanıyor ve şakrakkuşları dallara uçup parlak yeşil yapraklara dönüşüyor.

Ihlamur Ağacı’nın etrafındaki yanmış ağaçlar parılıyor. Gövdelerindeki kül ve kömürler dökülüyor ve kabukları temizlenmiş ve yenilenmiş halde parlıyor. Yaprakları açılıyor. Burnuma çam kozalaklarının koku geliyor. Kuşlar ötüyor, hayvanlar küllü toprağın altında ve üstünde koşuyor ve göğes doğru başımı kaldırıp baktığımda ormanın neşeyle dolup taşıdığını görüyorum.

Ihlamur Ağacı her nefeste titreşip büyüyor. “Burayı sevdim.” Ağaç memnuniyetle iç çekiyor.

“Yanka!” Mamuşka bahçeden çıkıp koşuyor ve Ihlamur Ağacı ile tavuk bacaklı evi görünce hareketsiz kalıyor. Yüzünün soluklaşmasını ya da bayılmasını veya aynı anda bir milyon soru sormasını bekliyorum

ama o sadece beni kendisine çekip sarılıyor ve benim kalbimle sevgiyle doluyor.

Valentyna evin ön kapısından çıkıp el sallayarak selam veriyor. Mamuşka da ona el sallıyor. “Sasha’yı eve getirdiğin için tekrar teşekkürler.”

“Rica ederim.” Valentyna bana bakıp gülümsüyor. “Evine giden yolu bulabilmene sevindim, Yanka.” Başını kaldırıp çatıya doğru bakarken ellerini kalçalarına koyuyor. “Ev,” diyor sertçe, “artık bu geceki rehberliğe hazırlanmak için ormana dönmemiz gerekiyor.”

Ev saçaklarını sarkıtıyor ve bacasından minik bir kara bulut üflüyor ama sonra onaylıyor.

“Hadi, Elena,” diye sesleniyor Valentyna. “Gitme vakti.”

Elena, Sasha ve Yuri’ye sarılıyor ve sonra da bana geliyor. Elini önlüğünün cebine sokup beni doğuran anneme ait ok ucunu çıkarıyor. “Fare Kapanı bunu verandada bırakmış. Smey ile savaştan sonra bunu bulup geri getirmiş olmalı.”

“Sende kalabilir,” deyip gülümsüyorum.

“Olmaz.” Elena başını sallıyor. “Bu seni doğuran annene ait.”

“Sende kalmasını istiyorum.” Onu Elena’nın avcuna bastırıyorum. “Maceramızın bir hatırlatıcısı olarak.”

“Unutabilirmişim gibi.” Elena gülüyor.

“Her neyse,” diyorum, ok ucunu bırakarak. “O geçmişimden bir sembol ve ben artık geleceğime odaklanmak istiyorum.”

Elena beni kendine doğru çekip yeniden sarılıyor. “Ne zaman istersen bizi ziyarete gel. Oku saklayacağım, istediğin zaman geri alabilirsin.”

“Teşekkür ederim,” diyerek başımı sallıyorum. “Her şey için. Sana da teşekkürler, Ev.” Elena veranda-nın basamaklarından çıkarken ben de başımı kaldırıp eve gülümsüyorum. Bir tırabzan parmaklığı yerinden çıkıyor, bana doğru uzanıyor ve ucundan parlak beyaz çiçekler fışkırıyor. Ev bacaklarını düzleştirip uzaklaşırken çiçeklerden biri avuçlarıma düşüyor. Birkaç dakika içinde ev, Elena ve Valentyna uzun karaçam-ların arasında gözden kayboluyor.

Parıldayan bir daldaki bir pembelik gözüme çarpıyor. “Yanka!” diye sesleniyor şakrak kuşu. “Ormana geri dön!” Ama Fare Kapanı omzumdan fırlayıp küçük kuşa doğru sıçrıyor. Şakrak kuşu tam zamanında havalanıyor ve Blakiston aşağı atlayıp pençeleriyle Fare Kapanı’nı yakalıyor.

Fare Kapanı dönüp Blakiston'ın sırtına atılıyor ve ikisi birlikte taze su sazanlarıyla ilgili bir şeyler konuşarak ağaçların arasından uçup gidiyorlar. Uzaklarda, gökyüzünde aşağı yukarı sallanan tavuk bacaklı ev kuzeye, ormanın derinliklerine doğru ilerliyor.

“Hadi.” Mamuşka kollarını Sasha ile benim bileklerimize sarıyor. “Sıcak bir şeyler içmek için içeri girelim.”

Biz eve girerken mutfak penceresi tıklatılıyor. Başımı kaldırıp bakıyorum ve mutfağımızda Anatoly'yi görünce yüzüme kocaman bir gülümseme yayılıyor. Sakallarında isler ve gözünde bir parıltıyla insan halinde.

“*Sbiten?*” Elinde en sevdiğim sarı fincanımı tutarken sessizce kelimeyi söylüyor.

“O kim?” diye soruyor Yuri. “O da mı bizim ekibimizden?”

“O Anatoly.” Gülümsüyorum. “Her zaman bunu kabul edecek kadar güçlü olmasa da o da bizim ekibimizden.”

Yuri kafası karışmış halde bana bakıyor.

“Herkes senin kadar cesur doğmuyor.” Yuri'nin boynundaki kürkünü okşuyorum. “Bir ekibe ihtiyacın olduğunu kabul etmek büyük bir güç gerektirir.”

Mamuşka'nın beni evin sıcaklığına ve kokusuna doğru itmesine izin verirken kaslarım gevşiyor. *Sbiten* içip sırayla yangınla ilgili hikâyeler anlatıyoruz: bazıları diğerlerinden daha gerçek olan hikâyeler.

Anatoly ve Mamuşka yan yana oturuyor, ikisi de gülümsüyor ve gözleri parlıyor ve Anatoly gülümseyince yanakları kızarsa da her zaman bakışlarını yerde tutmuyor. Bazen Mamuşka'ya bazen de bana bakıyor.

Gözlerindeki parıltıda içindeki ayıyı görüyorum ve ne kadar kalacağını merak ediyorum. Ama birbirimize ait olduğumuzu biliyorum, bu yüzden gitse bile geri dönecek.

Güneş tepede yükseliyor ama hepimiz yorgunlukla esniyoruz ve ben Sasha'yı kapıya geçirip veda etmek için onunla dışarı çıkıyorum.

"Yarın sana uğrarım?" diyor Sasha.

Gülümseyip başımı sallıyorum. "Köye gidip temizlik ve onarım işlerine yardımcı oluruz."

"Güzel olur." Sasha bahçeden koşarak çıkarken el sallıyor. Sığınakta oturan Anatoly'nin köpeklerini ve Ihlamur Ağacı'nın gölgesinde uzanan Yuri'yi okşamak için duruyor. Sonra bana doğru dönüp gülümsüyor. "Ormandayken kim olduğunu buldun mu?"

Ayaklarıma bakıp gülümsüyorum. “Ben Ayı Yanka’yım. Eskiden olduğum gibi.”

“Bunu sana ben de söyleyebilirdim.” Sasha gülüyor ve uzaklaşırken yeniden el sallıyor.

Birkaç dakika daha ormanın yakınında olmak için eve girmekte tereddüt ediyorum. Ağaçların tepeleri hışırdıyor ve rüzgâr sırları fısıldıyor. Geçmişime dair başka hangi hikâyelerin ormanda beklediğini merak ederek başımı sese doğru çeviriyorum. Kalbim çarpıyor ve ayak parmaklarım karıncalanıyor. Ama sonra arkamı dönüp kapıyı açıyorum. Çünkü geçmişimin hikâyelerinden daha önemli olan, geleceğimin hikâyeleri. Ve bu hikâyeleri, ailemin ve arkadaşlarımin da yardımıyla kendim yazabilirim.

SON

Yavaşça Mavi Dağ'a tırmanıyorum. Güneş tam tepede, kayalar sıcak ve hava böceklerin uğultusu ve polenlerin kokusuyla canlı halde. Titreşimleri ayı ayaklarımın altında hissediyorum; çimenler sallanıyor, cırcır böcekleri zıplıyor ve tavşanlar yumuşak toprağı kazıyor.

Buraya Mamuşka ve Anatoly ile birlikte geldim. Ama onlar nehir kenarında piknik yapmak için dağın eteklerinde kaldılar.

Mamuşka bana ayı mağarasına tek başıma gidebileceğimi söyledi. Bugünlerde artık çok endişelenmiyor. Çünkü her zaman eve geri döneceğimi biliyor.

Büyükannemi mağarasının ön kısmındaki çıkıntıda oturmuş, yarı kapalı gözlerle ışığa bakarken bu-

luyorum. Güneş ışıkları kalın, kahverengi kürkün-
de dans ediyor ve parlak yeşilin bin bir tonundaki
orman önünde uzanıyor. Uzaklarda, Kızgın Volkan
yeni çıkmış ağaç yapraklarıyla zümrüt gibi parlıyor
ve beyaz kabarık bulutlar zirvesinin üzerinde sakince
süzülüyor.

Büyükannem hırlayarak derinden, huzurlu bir se-
lamlama sesi çıkarıyor. Oturup güneşten ısınmış kür-
küne yaslanıyorum ve devasa bedeni sırtımın etrafına
dolanıyor. “Eve gelmen ne güzel,” diye mırıldanıyor.
“Seni özlemiştim.”

Parmaklarımla boynundaki kürkü okşuyorum ve
başımı göğsüne yaslıyorum. Kalp atışlarının sesi sanki
kendiminkiymiş gibi tanıdık geliyor; toprak ve yosun,
yemiş ve çamfıstığı karışımı kokusu kendimi güvende
hissetmemi sağlıyor. “Ben de seni özledim.”

Güneş gökte yavaşça batarken birlikte oturuyo-
ruz. Büyükanneme köydeki hayatımı anlatıyorum;
Mamuşka’yla bahçeye ektiklerimizin şimdi nasıl ren-
gârenk olduklarını, Ihlamur Ağacı’nın şakrak kuşu
yavrularıyla nasıl canlandığını ve tüm kuşların nasıl
Fare Kapanı’ndan saklandıklarını. Sasha ile birlikte
Yuri için nasıl bir yuva inşa ettiğimizi ve birlikte na-
sıl bir yeraltı sığınağı yaptığımızı, Polina’yla nehirde

nasıl yüzdüğümüzü anlatıyorum. Köylülerin belediye binası için yeni çatıyı nasıl birlikte onardıklarını ve boyadıklarını anlatıyorum.

Büyükannem de bana ormandaki yaşamı anlatıyor; kurtlar arasındaki çıkar oyunlarını ve bu yıl doğan tüm yeni ayı yavrularını, kedi yavrularını, kurt yavrularını, geyik yavrularını ve domuz yavrularını. Bana nehrin nasıl şekil değiştirdiğini ve balık tutulacak nasıl yeni birikinti ve kıvrımlar oluşturduğunu anlatıyor. Hatta bana beni doğuran annem Nastasya hakkında ve Anya adında genç bir kadın olduğu ve altın kubbeli çatısı olan bir şatoda yaşadığı kendi geçmişinden hikâyeler bile anlatıyor.

“Çok güzel değil mi?” Güneş uzaklarda batmaya başlarken büyükannem de gülümsüyor.

Başımı sallayıp ayağa kalkıyorum ve geriniyorum. “Gitme vaktim geldi.”

Dağın eteklerinden bir esinti geliyor ve insan seslerini taşıyor. Mamuşka’ya uçan bir gemi hakkında bir hikâye anlatan Anatoly’nin sesi. Mamuşka gülüyor ve Anatoly’ye gemiye binmek için kendisini götürüp götüremeyeceğini soruyor. Bakışlarım kuzeydeki köye yöneliyor. *Benim köyüme*. Köyün beni çektiğini hissediyorum.

Yakında yaz festivali olacak. Festival gösterisi için sahnenin kurulmasına yardımcı olmak ve Sasha ile sandal yarışı yapmak istiyorum. Gecenin sonunda diğer çocuklarla birlikte Büyük Nehir'in yıldızlarla dolu sularına atlayacağım ve güneş doğana kadar birbirimize sular sıçratıp güleceğiz. Fare Kapanı, boynuma kıvrılıp kalabildiği sürece bu yıl kendisinin de festivalle geleceğini söyledi ve Anatoly de tezgâhını kurması için gelip Mamuşka'ya yardım edeceğine söz verdi.

“Yeniden ziyarete gelecek misin?” diye soruyor büyükanne.

“Elbette.” Başımı sallıyorum. “Sonbahardan önce gelirim.”

Dağdan aşağıyla, eve doğru yürürken büyükanne-
min derin, gümbürtülü horultuları arkamdan yankılanıyor ve ben de gülümsüyorum çünkü ruhlarımızın bir parçasının her zaman bir arada kalacağını biliyorum.

YANKA'NIN SÖZLÜĞÜ

- Babuška:** yaşlı bir kadın ya da büyükanne
- Deduşka:** yaşlı bir adam ya da büyükbaba
- Domra:** yuvarlak bir gövdesi, uzun bir sapı ve üç ya da dört teli olan bir müzik aleti
- Golubtsy:** lahana yapraklarının içine lezzetli bir dolgu malzemesi koyup sarılarak yapılan bir tür sarma.
- Gusli:** çok sayıdaki teli tıngırdatılarak çalınan bir müzik aleti
- Kalyuka:** geleneksel olarak içi boş bitki köklerinden yapılan, delikleri olmayan bir flüt türü.
- Knish:** içine lezzetli bir dolgu malzemesi konan, fırınlanmış, ızgarada pişmiş ya da kızartılmış bir yiyecek.
- Kvass:** ekmek veya tahılların fermente edilmesiyle yapılan ekşi, keskin bir içecek
- Mamuşka:** anne için kullanılan bir sevgi sözcüğü
- Piroşki:** içi tatlı ya da tuzlu olabilen, fırında ya da kızartılarak pişirilen hamurışı
- Pryanik:** baharatlarla tatlandırılan, tatlı ekmek ya da kurabiyeler
- Rubakha:** çoğunlukla nakış işlemleriyle süslü olan, uzun, tunik benzeri bir giysi
- Rusalki:** Slav mitolojisinde, suda yaşayan ruhlar
- Semaver:** geleneksel olarak ortasında bir ateş ve alt kısmında bir musluk bulunduran, çay için su kaynatma amacıyla kullanılan metal bir kap
- Sbiten:** baharatlı, sıcak ballı içecek.
- Stroganof:** ekşi krema sosunda pişirilmiş et ya da sebzelerden yapılan bir yemek
- Suşki:** küçük, şekerli, gevrek simitler
- Çar:** bir kral ya da imparator gibi olan erkek yönetici
- Çariçe:** bir kraliçe ya da imparatoriçe gibi olan kadın yönetici

TEŞEKKÜR

Ayıyla Konuşan Kız amaçsız bir şekilde aylarca ormanda dolandı ve benim de Yanka ile bana gitmemiz gereken yollar konusunda nazik ve sabırlı bir şekilde rehberlik edenlere karşı dağlar kadar minnet borcum var:

Bilgeliği, içgöröleri ve cesaretlendirmeleri için temsilcim Gemma Cooper'a ve Usborne'daki editörlerim Rebecca Hill ile Becky Walker'a ve Scholastic'teki editörüm Mallory Kass'a çok teşekkürler. Hayatımda olduğunuz için çok şanslıyım. Yıldızlara ulaşabileceğimi ve tozlarını kelimelerime serpebileceğimi hissettirene kadar beni yükselttiniz.

Yanka'yı, Kar Ormanı'nı ve içindeki canlıları benim hayal edebileceğimden çok daha güzel şekilde canlandırdığı için sonsuz hayranlık ve teşekkürlerim, muazzam çizimleri kitabın Birleşik Krallık edisyonunu saf sihirle dolduran Kathrin Honesta'ya; ve tasarım için Maeve Norton ile kitabın ABD edisyonunun mükemmel kapağını hazırladığı için Red Nose Studio'daki Chris Sickels'a. Yaptığınız işlerin harikalığı karşısında büyüleniyorum.

Sabırları, yetenekleri ve adanmışlıkları için; Usborne ve Scholastic'teki muazzam yayıncılık uzmanları ekibine. Hepinize teşekkür ediyor ve Sarah Stewart, Katharine

Millichope, Sarah Cronin, Josh Berlowitz, Gareth Collinson, Katarina Jovanovic ve Stevie Hopwood'u ayrıca kucaklıyorum (diğer harika şeylerin yanı sıra dokuz yüz deneme baskısını elle hazırladıkları için).

Beni ormandan eve, ait olduğum yere çağırdıkları için sonsuz sevgimi eşim Nick ve çocuklarımız Nicky, Alec, Sammy ve Eartha'ya sunuyorum. Siz benim her şeyimsiniz.

Sevgi ve destekleri için ebeveynlerim Karen ve John'a; kardeşlerim Ralph ve Ross'a; büyükanne ve büyükbabamla-
rına, özellikle de hikâyeleri her gün içimde yaşayan ve bana ilham veren Gerda'ya; Nick sayesinde kazandığım aileme, özellikle de Frank ve Sheile'ya; ve ruh ikizlerim Lorraine ve Gillian'a teşekkürler.

İlham ve nezaketleri için; James Mayhew, Kiran Milwood Hargrave, Michelle Harrison, Cerrie Burnell, Sarah McIntyre, Onjali Rauf, Liz Flanagan (ilk başlardaki geribildirimleri için ayrıca teşekkürler), Yaba Badoe, Kieran Larwood, Candy Gourlay, Robin Stevens, Catherine Doyle, Samuel J. Halpin, Gabrielle Kent, David Almond, Hilary McKay'e ve beni bu büyülü hikâyelerle dolu dünyada karşılayan diğer pek çok yazar ve çizere teşekkürler.

Rusça kelimelerin kullanımı için yardımlarından ötürü Galina Achkasova-Portiano'i'ye kocaman teşekkürler; ve hikâyeden ilham alan lezzetli tarifler hazırladığı için Galina Varese'ye teşekkürler.

Kitapları okurların ellerine verme ve okuma sevgisini yayma amacıyla yaptıkları inanılmaz, son derece değerli işleri için tüm kitap satıcılarına, kütüphanelere, öğretmenlere, kitap yorumcularına ve kitap bloglarına teşekkürler. Her birinize yürekten teşekkürlerimi gönderiyor ve *Tavuk Bacaklı Ev*'e gösterdikleri destekle kariyerimi değiştiren Waterstones kitap satıcılarını ayrıca kucaklıyorum; diğer jürilerin yanı sıra CKG 2019 jürisi başkanı Alison Brumwell ve kütüphanecilere, Carneige ödülleri için okuma grubunda olan öğretmenlere, kütüphanecilere ve genç insanlara çok teşekkürler. *The Bookseller* çocuk kitapları ön okuma editörü Fiona Noble'a; *The Sunday Times*'ta çocuk kitapları editörü olan Nicolette Jones'a; yazar, okul kütüphanecisi ve kitap blogger'ı olan Jo Clarke'a; ve öğretmen bloggerlar olan Ashley Booth, Scott Evans ve Stephen Elliott'a çok teşekkürler.

En önemlisi de, *Tavuk Bacaklı Ev*'i kalbinize kabul ettiğiniz ve Kar Ormanı'ndaki maceralarında *Ayrıyla Konuşan Kız*'a eşlik ettiğiniz için size teşekkürler, sevgili okurlarım. Okurlar olarak siz, kelimelerle dolu sayfalara tıpkı uzun bir kıştan sonra çiçek açan ağaçlar gibi can veriyorsunuz ve aramızdaki bu sihri yaratarak inanıyorum ki ruhlarımızın bir parçası her zaman bir arada kalacak.

Yeni kitap önerimiz için
karekodu telefon
kameranıza okutunuz.

"Bana Ayı Yanka diyorlar. Beni buldukları yerden dolayı değil, bu hikâyeyi sadece birkaç kişi biliyor. Bana Ayı Yanka diyorlar çünkü ben çok büyük ve güçlüyüm."

Bebekken bir ayı mağarasında terk edilmiş halde bulunan Yanka, hayatı boyunca nereden geldiğini merak eder. Köylülerin garip fısıltılarını ve bakışlarını görmezden gelmeye çalışır, keşke içim de dışım kadar güçlü olsaydı, der. Ancak gerçekte kim olduğuna dair cevaplar aramak için evinden kaçmak zorunda kaldığında, hayal ettiğinin çok ötesinde bir yolculuk başlar. Maceraları buzlu nehirlerden yanan dağlara uzanır ve yol boyunca sürekli büyüyen olağanüstü bir arkadaş sürüsüyle tanışır.

"Özel ve samimi hissettiren eski peri masallarına dayanan, sevgi ve aidiyet duygusunun gerçek büyüsiyle parıldayan bu hikâye bir cevher."

Catherine Doyle, Çok Satan Gençlik Kitapları Yazarı

ROMAN

İÇİNDE NE VAR?

ISBN 978-805-08-4800-7

İyi ki kitaplarım var...

genclimas.com

genclimas

genclimas